Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen

KOMMUNISTI

№ 6 (18) KESÄKUU 1926

TOIMITUS:

Lauri Letonmäki
Yrjö Sirola K. M. Evä
V. Ojanen J. A. Komu

SISÄLTÖ:

Ilmestyy joka kuukauden puolivälissä

PETROSKOISSA
1926

SUOMENKIELISTÄ KIRJALLISUUTTA

Suomal. Kustannusosuuskunta **«KIRJA»** (os. Ленинград, Набережная Жореса д. № 4) on saatavana m.m. seuravia julkaisuja:

Lenin:	Naisen vapauttamisesta	—:25
»	Uskonnosta	—:35
»	Luontaisverosta . . . . . . , . . .	—:30
»	Nuorisosta	—:45
V. Ojanen:	Leninin muisto	—:55
J. Stalin:	Lenin ja leninismi	—:75
J. Latukka:	Lenin suomalaisten muistelmissa	—:35
Sinovjev:	V.K.P:n historia	1:45
S. Kanatshikov:	Työväenpuolue ja talonpoikaisto	—:35
S. Lilina:	Neuvostovalta ja työtätekevä nainen . .	—:35
J. A. Komu:	Kumousvuosi 1905	—:30
K. Marx:	Kansalaissota ranskassa	—:30
Santeri Mäkelä:	Jumalat ja jumalain palvelus	—:45
Prof. Flerv:	Oliko Aatamia	—:15
S. Pellinen:	Neuvoja lypsykarjan ruokinnassa . . .	—:25
	Maatalousluotto-osuuskuntain säännöt . .	—:20
G. Smitt:	Mitä talonpojan tulee tietää luotto-osuuskunnista	—:20
Popov ja Jakovlev:	Leninin elämä ja leninismi	—:70
I. V. Stalin:	Leninismin kysymyksiin	—:45
A. Solenik:	Neuvostorakenne	—:80
	Lääkeneuvoja taudintapauksissa	—:05
A. Toivola:	Taisteluun sukupuolitauteja vastaan . . .	—:15
J. Libedinskij:	Viikko	—:60
	Elämäntaistelua	—:20
P. Lopatin:	Mantereitten valtaaminen	—:30
Jaroslavskij:	Poliittisen tiedon kirja maaseutua varten I:n osa	1:55

Suuri valikoima aikaisemmin ilmestyneitä sarjajulkaisuja

UUSIA KIRJOJA TYÖN ALLA

Suomal. Kustannusosuuskunta „Kirja“

KOMMUNISTI

v. 1926 15 p. Kesäkuuta № 6 (18)

Englannin lakon opetukset.

K. I:n T. P. K:n teesit.

1. Englannin kapitalismin kriisi

a) Englannin kansantalouden yleinen asema maailmantaloudessa ja samalla Englannin yleinen asema imperialistisena valtiona voidaan luonnehtia yhtäjaksoisen rappeutumisen prosessiksi. Useiden maiden, ensi sijassa Saksan ja Yhdysvaltojen kilpailu antoi jo ennen sotaa iskuja Englannin monopooliasemalle ja alkoi vähitellen tunkea Englannin toiselle tilalle. Sota ja sodan jälkeinen kehitys ovat tavattomasti kärjistäneet tätä perustendenssiä moninaistuttaen ja osin muuttaen sen muotoja. Yhdysvaltojen kasvu, Ranskan ja osin Japanin taloudellinen ja poliittinen vahvistuminen, Englannin siirtomaiden ja dominionien teollistuminen samalla kun keskipakoiset pyrkimykset niissä ovat kasvaneet, valtion velkaantuneisuus kaikkine siitä johtuvine seurauksineen, vielä Englannille jääneiden markkinain ostovoiman supistuminen, Venäjän osittainen poistuminen entisestä tavaravaihdon systeemistä, vallankumouksellisen liikkeen kasvu siirtomaissa ja puolsiirtomaissa (Kiina), vihdoin Yhdysvaltoihin ja Saksaan verraten teknillinen takapajuisuus, joka kytkeytyy yhteen Englannin entisestä monopooliasemasta maailman markkinoilla johtuneiden loismaisuuden ilmiön kanssa — kaikki tämä on summeerautunut Englannin kapitalismin kroonilliseksi kriisiksi. Ei voi olla puhettakaan Englannista ”maailman verstaana”. Yhä enemmän katoaa sen merkitys monopoolisena ”merien valtiaana”.

b) Englannin kapitalismin yleisen rappeutumisen tärkeimpänä osana on Englannin kivihiiliteollisuuden kroonillinen ja yhä kärjistyvä kriisi. Tämä tuotannon haara, johon välittömästi on sidottu 8½ % Iso-Britannian väestöstä ja joka vuosittain tuottaa 250 miljoonaa puntaa ja jonka vienti muodostaa 10 % Englannin koko viennistä, on ollut Englannin talousmahdin taloudellisena perustana. Näin ollen on kivihiiliteollisuuden rappeutuminen Englannin kapitalismin yleisen mätänemisen ratkaiseva osotin. Kivihiilen tuotanto on jatkuvasti alentunut (270 milj. tonnia vv. 1909—13, 267 milj. tonnia v. 1924 ja 244 milj. tonnia v. 1925). Kotimainen kulutus vuosista 1909—13 vuoteen 1925 supistunut 182 milj. tonnista 175 milj. tonniin erikoisesti senvuoksi että kysyntä metallurgisen teollisuuden puolelta on vähentynyt. Jyrkimmin on supistunut ja supistuu Englannin hiilen vienti; vv. 1909—13 oli vienti 88 milj. tonnia, v. 1924 82 milj. tonnia ja v. 1925 vain 69 milj. tonnia (kts. Report of the Royal Commission on the Coal Industri, p. 4).

Englannin kivihiili tungetaan systemaattisesti pois useilta markkinoilta: Saksassa, Italiassa, Puolassa, Espanjassa, Belgiassa, etelä-Afrikan ja etelä-Amerikan maissa, Idässä, Englannin dominioneissa ym. Tällä hiiliteollisuuden tilaa osottavalla alaspäin kulkevalla viivalla on sekä yleiset että erikoiset syynsä: muiden polttoaineiden kilpailu teknillisen edistyksen yh-

teydessä (sähkö, "valkea hiili", nafta, lämmitystekniikan edistys), Englannin hiiliteollisuuden teknillinen takapajuisuus ja hiilikaivosten suhteellinen ehtyneisyys, hiilitalouden takapajuiset organisatooriset muodot, hiilen ostajien ostokyvyn supistuminen, muiden maiden, myöskin dominionien kilpailu oman teollisuuden kehityksen ja markkinain uudelleen ryhmittelyn yhteydessä.

c) Perustavan kehitysperspektiivin kannalta vie Englannin hiiliteollisuuden syvä kriisi, joka kytkeytyy Englannin talouden yleiseen kriisiin ja hirvittävään kroonilliseen työttömyyteen, kautta linjan perusteelliseen muutokseen tuotantotavassa, s.o. proletaarisen vallankumouksen persutehtävään. Sillä radikaalisena tienä ulos umpikujasta on: feodalismin jätteiden hävittäminen (teollisuutta rasittava ehdoton maakorko); yksityisomistuksen kumoaminen, jonka avulla vain voidaankin suorittaa sekä välttämätön suunnitelmallisuus että päättävä teknillinen reorganisointi; todellinen rauhan turvaaminen ja yhteistyö kansainvälisten suhteiden alalla, myöskin "siirtomaiden" kanssa, mikä ei ole ajateltavissa kapitalistisella pohjalla; vihdoin itse proletariaatti harrastaa syvästi tuotantoprosessin kysymyksiä, mutta se on mahdollinen vain työväenluokan voitokkaan diktatuurin aikana. Suunnitelmat, joita porvarilliset ja sosialireformistiset ideologit esittävät umpikujasta päästäkseen, ovat nykyoloissa osin utopistisia (esim. herrojen Mond'in, Keynes'in, Braylsford'in, Hodges'in ja kumpp. suunnitelmat kansainvälisestä vientikartellista), osin edellyttävät sellaista työväenluokan kuristamista, että se ehdottomasti ennemmin tai myöhemmin vie proletariaatin kuohuntaan ja nostaa ydinkysymyksen vallasta maassa. Hiilikriisi on näin ollen sosialistisen vallankumouksen myrskylintu.

2. Englannin rappeutuminen ja sen työväenliike

Englannin mennyttä pitkäaikaista mahtia ja sen hallitsevaa asemaa maailmanmarkkinoilla vastasi historiallisesti kehittynyt työväenliikkeen tyyppi. Britannian kapitalismi synnytti klassillisena aikanaan myöskin trade-unionismin klassillisen tyypin. Sen yhteiskunta taloudellisena perustana olivat ylivoitot, joita Englannin porvaristo sai maailman kaikilta kulmilta ja jotka osin muuttuivat oleelliseksi osaksi Englannin proletariaatin työpalkasta, ja tällä pohjalla proletariaatti yhtä mittaa kohotti elintasoaan ja tuotannollista ammattitaitoaan. Kansainvälisessä työn armeijassa kasvoi Englannin proletariaatti senvuoksi poikkeuksellisen etuoikeutettuna osastona, työväen aristokratiana, jota taloudellisesti vississä määrin sitoivat yhteiset edut isäntiensä kanssa. Tällä "porvarillistuneella proletariaatilla" (Engels) oli keskuudessaan ammattitaitoisin osa, aristokratia neliöön korotettuna, josta tuli pääoman treenattujen apurien, "kapitalistiluokan työläisluutnanttien" hankkija. Englannin proletariaatin yhteiskunnalliset elämänolot synnyttivät myös sen opportunistisen yhteiskunnallisen tietoisuuden: ammattikuntaisuuden, politiikan vieromisen laillisuuden, parlamentin, kuninkaan ja kirkon palvomisen ohella; vihdoin herra MacDonaldin "kilta"-sosialismin ja "konstruktiivisen" sosialismin, joka tosiasiassa kautta rintaman kieltää proletariaatin luokkataistelun. Ja tällä pohjalla kasvoi myös suoranainen turmeltuneisuus työväen byrokratian yläkerroksissa.

b) Englannin kapitalismin rappeutumisen alku ja siihen yhdistyvä Englannin porvariston imperialististen ylivoittojen pienenemisprosessi ovat aiheuttaneet syviä muutoksia luokkien välisissä suhteissa ja itse työväenluokan sisällä. Luokkavastakohtien kasvu on

jyrkästi vähentänyt Englannin traditsionellin liberalismin poliittista ominaispainoa, liberalismin joka on ollut porvariston hallitsevana ideologiana ja joka systemaattisesti on ulottanut vaikutustaan proletariaattiin. Vanhoillisten vahvistuminen toisaalla; työväenpuolueen kasvu toisaalla; työväenluokan yleinen vasemmistuminen: lakkotaistelujen lisääntyminen (rautatieläisten lakko v. 1911, vuorityöväen yleislakko v. 1912, lakkoaalto v. 1913, rautatieläisten lakko v. 1919, vuorityöläisten lakko v. 1921); tehdaskomiteain, toimintakomiteain ilmestyminen, kommunistipuolueen muodostuminen, n.s. "vähemmistöliikkeen" syntyminen, kamppailu SSSR:n kanssa lähentymisen puolesta, englantilais-venäläisen komitean muodostaminen — massojen painostuksesta, suurlakko ja nyt jatkuva vuorityöväen lakko — kaikki nämä ovat saman kehitysketjun renkaita.

c) Englannin työväenluokan vapautuminen opportunismin vaikutuksesta käy epätasaisesti. Ero Englannissa kroonilliseksi ilmiöksi tulleen työttömien valtaisen armeijan ja työtätekevien proletaarien välillä; ero ammattitaitoisen ja ammattitaidottoman työn välillä; ero eri ammattien työläisten välillä kriisin epätasaisen kehityksen yhteydessä; vihdoin ero järjestyneen massan ja byrokraattisen johtavan kaaderin välillä tekee epätasaiseksi myöskin vallankumouksellisen kehitysprosessin proletariaatin sisällä.

Vallankumouksellisen kypsymisen suurimpana jarruttajana on entisten suhteiden pohjalla kehittynyt ammatillisten virkamiesten ja työväenpuolueen virkamiesten hierarkia huipussa niiden johtoherrat. Valtava enemmistö niistä on joko porvariston tietoisia liittolaisia ja työväen luokkaliikkeen tietoisia vihollisia, taikka "vasemmistolaisia" ("keskustalaisia"), jotka puolinaisuutensa, poliittisen arkuutensa ja siitä kiertämättömästi johtuvan kapituleeraushalunsa vuoksi menevät kriitillisellä hetkellä vihollisen puolelle. Niin kutsutut "työväenluokan johtajat" manöveeraavat massojen vallankumouksellisen aktiivisuuden kasvua vastaan sekä taktiikassaan että ideologiassaan. "Konstruktiivisen sosialismin" ideologia suojelussodan keinona kommunismia vastaan saa yleistä suosiota poliittisen ja ammatillisen virkakunnan huippukerrosten keskuudessa, kun taas joukkoliikkeen kehitys vie monen horjunnan ja mutkan kautta massat yhä enemmän taisteluhaluisen vallankumouksellisen marxilaisuuden s. o. leninismin lippujen alle.

2. Hiilikriisi ja lakkoon valmistuminen.

a) Hiilenkaivajain ja kaivosten omistajain välisen konfliktin lykkääntymisen heinäkuussa viime vuonna selittää se, että hallitus tunsi olevansa vajavaisesti valmistunut: kaivosten omistajilla ei ollut tarpeellisia hiilivarastoja, valtiovalta ei vielä ollut vaanut paikoilleen kaikkia ratkaisevaan tappeluun välttämättömiä voimia. Porvariston strategisena päälinjana oli pyrkimys voittaa aikaa, järjestää uudelleen rivit ja ryhtyä taisteluun murskatakseen työväenluokan tärkeimmät asemat ja sitten toteuttaakseen "teollisuuden järkiperäistyttämisen" yhä tiukemmin kuristamalla työväenluokkaa ja kiristämällä työväen riistämistä. Siksi — apurahoja hiiliteollisuuden harjoittajille ja ratkaisun lykkääminen kuluvan vuoden toukokuuhun. Porvaristo valmistui useilla linjoilla: 1) luonteeltaan poliisi-sotilaalliset toimenpiteet (erikoiset piirikomissaarit, reservi-poliisin voimien järjestäminen, lakonrikkurien järjestäminen kautta maan, armeijan ja laivaston saattaminen taisteluvalmiiksi), 2) toimenpiteet keskushallituksen järjestämiseksi taistelun varalle (lujan hallitusnyrkin muodostaminen työnjako "kallion-lujien" ja Baldwinin välillä, joka näytteli luokkien yläpuolella olevan välittäjän ja sovittajan osaa), 3) toimenpi

teet n.s. "yhteiskunnallisen mielipiteen" muokkaamiseksi (Samuelin komitea, työpalkkojen alentamisen välttämättömyyden perustelu, pikku ihmisten pelottelu vuorityöläisten "väkivallan" "hirveillä" seurauksilla, vetoaminen poroporvarin parlamenttaariseen ja perustuslailliseen ajatustapaan jne.), 4) toimenpiteet tiedustelun ja kavalluksen järjestämiseksi työväen johtajien keskuudessa (sovittelut Thomasin, MacDonaldin ym. kanssa).

b) Kun porvaristo teki kaiken voitavansa mobilisoidakseen voimansa ja hajottaakseen vastustajansa voimat, niin viralliset työväen "johtajat" tekivät kaiken mahdollisen helpottaakseen porvariston toimintaa ja demobilisoidakseen proletariaatin voimat. Sisäasiain ministeri Hicks ilmoitti huhtik. 15 pnä että "ministerien kabinetti on nyt paremmin valveilla kuin sodan aikana". Sitävastoin ammattiliittojen viralliset johtajat tulivat vielä elokuussa siihen "vakaumukseen" että ajoissa valmistuminen on "mahdoton". Suunnan määräävien pääneuvoston oikeistolaisten johtajien (Thomas) ja työväenpuolueen johtajien (MacDonald) strategisena päälinjana oli pysytteleminen johdossa estääkseen luokkataistelun kärkeväksi kehittymisen ja murtaakseen lakon. Siitä vakinainen "kontakti" hallituksen ja kaivosten omistajien kanssa, s.o. suoranainen salaliitto työväkeä vastaan, kokonainen sarja proletariaattia kokonaisuudessaan hajottavia esiintymisiä alkaen näennäisistä "uhkauksista hallitukselle ja päättyen saman aikaisiin esiintymisiin vuorityöläisten lakkoa ja tulossa olevaa suurlakkoa vastaan. (Vertaa esim. kommunistipuolueen antamaa kuninkaallisen hiilikomitean selostuksen arviointia, että selostus on "sodan julistus työväenluokkaa vastaan", MacDonaldin arviointiin, että tuo selostus on "meidän voittomme", ja Hodgesin arviointiin, joka ehdotti että tuo selostus "hyväksyttäisiin"; vertaa myös työväenpuolueen jäsenen Vedgewoodin puhetta, jossa hän vastaukseksi ministeri Hicksin direktiiviin "työväenpuolueen säilyttämisestä puhtaana ja moitteettomana" lausui että "meillä Hicksin kanssa on monessa kysymyksessä sama kanta"; vertaa niin ikään alituista painostusta vuorityöläisiä vastaan samalla kun vakuutellaan "veljellistä apua" j.n.e.). Oi--keistolaisilla johtajilla oli näin ollen oma stradegiansa, kun taas "vasemmistolaiset" elivät pelkän pelon vallassa, heillä ei ollut mitään itsenäistä kantaa ja olivat siten tuomitut laahustamaan oikeistolaisten vanavedessä.

c) Työväen massat yleensä ymmärsivät, että kapitalistit ja hallitus valmistelevat ratkaisevaa hyökkäystä työväenluokan kimppuun. Vuorityöväen elintason alentaminen kytkeytyi massojen tietoisuudessa yhteen muiden ammattien työläisten elintason ehdottoman alenemisen kanssa. Massat lähtivät — osin tietoisesti, osin vaistomaisesti — laajentamaan taistelua. Tämän prosessin tietoisina ilmaisijoina olivat "vähemmistöliike" ja kommunistinen puolue. Jo heti hiilikomitean selostuksen ilmestymisen jälkeen arvioi kommunistipuolue sen "sodan julistukseksi" (vert. ylempänä); huhtikuun 9 p:nä antoi kommunistipuolue tunnussanan "koko työväenluokka mobilisoitava"; huhtikuun 23 p:nä esitti se tunnussanan suurlakosta vuorityöväen tukemiseksi sekä tunnussanat vuorityöväen kansainvälisestä tukemisesta, toimintakomitean järjestämisestä j.n.e.; kehittäen näitä tunnussanoja edelleen (itsepuolustusjoukot, lehtiset sotilaille, sopimus osuuskuntien kanssa, kapitalistisen sanomalehdistön lakkauttaminen j.n.e. j.n.e.) ja varoittaen työväkeä mahdollisesta petoksesta "mustan perjantain" sankarien (Thomas ja kumpp.) puolelta. Samoin "vähemmistöliikkeen" yleiskansallinen konferenssi ja tähän

liikkeeseen yhtyneiden vuorityöläisten konferenssi esittivät sarjan tunnussanoja, jotka kävivät suurlakon valmistelun ja taistelun kehittämisen linjalla.

4. Suurlakon kulku ja sen loppu.

a) Suurlakon kulku ja sen likvideeraus ovat suurimpia opetuksia koko kansainväliselle proletariaatille. Huhtikuun 30 päivänä esittivät kaivosten omistajat vuorityöläisille ultimaattumin (työpalkan alentaminen, työpäivän pitentäminen, sopimukset piireittäin eikä kansallisessa mitassa). Kun vuorityöläiset hylkäsivät sen alkoi sulku. Massojen painostuksesta rohkeni pääneuvosto julistaa lakon, mutta lykkäsi sen alkavaksi toukokuun 3 päivänä. Toukokuun 1 päivänä osoittivat työläiset mieltään valtavissa mielenosoituksissa. Sillä välin ryhtyi hallitus tarmokkaisiin toimenpiteisiin työväen kukistamiseksi. Toukokuun 1 p:nä julistettiin maa sotatilaan, Lancashireen, Skotlantiin ja Walesiin lähetettiin sotaväkeä, vastavallankumouksen kaikki voimat mobilisoitiin. Saman aikaan ottivat herrat Thomasit, Mac Donaldit ja kumpp, pääneuvostossa johdon käsiinsä. ”Vasemmistolaiset” vetäytyivät surkeasti taka-alalle. Thomas ja kumpp. rukoilevat polvillaan hallitusta, mutta tosiasiassa ovat jo kokonaan sen puolella taistelemassa lähestyvää vallankumouksellista kriisiä vastaan. Lansburyn sanojen mukaan (art. toukok. 22 p.) pääneuvostossa vallitsi ”kuumeinen rauhattomuus, jopa kauhu” (ensi kädessä kauhu massojen edessä). Jos herrojen Thomasin stradegiana oli lakon johtoon nouseminen päämääränä sen murskaaminen (vertaa tähän Thomasien lausuntoa v. 1921 lakon päätyttyä oikeudessa, jossa hän, kuninkaan salaisena neuvonantajana, puhuu valmiudestaan lakon murtamiseen siinä tapauksessa että lakko voi palvella ”vallankumouksellisen puolueen” päämääriä), niin samaa vastasi myös taktiikka, joka koko ajan oli vastoin herrojen Thomasien tahtoa alkaneen lakon murtamistaktiikka. Että tapahtumia pelättiin ja lakon lopettamista valmisteltiin, se näkyy ennen kaikkea siitä että lakko julistettiin ”puhtaasti taloudelliseksi” taisteluksi. Tällä verukkeella kävi ”mobilisointi” niin, että pääneuvosto ei rohjennut antaa ulos lehteään eikä sitä julkaissut ennen kuin oli ilmestynyt hallituksen lakonrikkurilehti; tällä verukkeella velvotettiin ”politiikot” olemaan esiintymättä (mikä ei estänyt heitä toimimasta selän takana); tällä verukkeella massoja ei kehoitettu sitkeään organisatooriseen työhön, vielä vähemmän katuja valloittamaan, vaan kehoitettiin rauhallisesti pelaamaan potkupalloa; tällä verukkeella käytiin taistelua niitä mielialaltaan vallankumouksellisia työläisiä vastaan, jotka pääneuvoston käskyä odottamatta lähtivät taisteluun; niinpä esim. pääneuvosto pelkäsi vetää lakkotaisteluuun tärkeimpien teollisuusalojen työväkeä (sähkö, kaasu y.m.). Yhtä kurjasti menetttlivät työväenpuolueen johtajat ja sen parlamenttiedustajisto. Asiallisesti kehittyi lakko **vastoin** johtajien tahtoa eikä heidän ansiostaan.

b) Kun työväen johtajat tahtoivat osoittaa etteivät muka ymmärrä lakon poliittista luonnetta, niin hallitus ja porvaristo sen selvästi näkivät ja sitä vastaavalla tavalla toimivat. ”Manchester Guardian” määritteli hallituksen politiikan ”taisteluksi voitokkaaseen loppuun asti”. Englannin proletariaatin liikkeen päämuodon, ammattiliittojen murskaaminen asetettiin tällöin päivän päätehtäväksi. ”Times” kirjoitti siitä kuinka välttämätöntä on ”murtaa ammattiliittojen diktatuuri”. ”Daily Telegraf” (3/V) luonnehti taistelun taisteluksi pääneuvoston ja ”maan perustuslaillisen hallituksen” välillä. ”Lauantaiyönä julkaistu memorandum” — kirjoitti lehti — ”jossa julistetaan toimeenpanevien komi-

teain päätös kehoittaa suurlakkoon, on todellisuudessa usurpaattorien (vallan anastajien) vallan julistus . . . Tosiaan on pääneuvosto usurpaattorien elin, jolle ei ole paikka perustuslaissamme . . .". Tätä vastaavasti porvaristo toimi kaikella tarpeellisella tarmolla. Mitä enemmän "työväen johtajat" mankuivat ja huojuivat, sitä tarmokkaammin ajoi hallitus politiikkaansa "lujan käden" (vertaa esim. niitä halveksivia potkuja joita Baldwin antoi Thomas ja kumppaneille).

c) Pääneuvoston "vasemmistolaiset" johtomiehet, jotka olivat enemmistönä, puhumattakaan siitä, että olisivat torjuneet pois Thomasin tyyppiset tietoiset petturit, kulkivat koko ajan oikeistolaisten komennon alla. Koko lakon ajan johtivat tosiasiallisesti pääneuvosto Thomas ja kumpp. Sen alussa vastustivat eräät "vasemmistolaiset" avoimesti lakkoa. Lakon kestäessä poistuivat he miltei kaikkialla näyttämöltä, jättäytyivät Thomasien klikin määrättäväksi; lakon käännekohdissa esiintyivät he toisinaan yhtä häpeällisesti kuin Thomas (esim. Hicks ja "kirotut ryssäin rahat"). He suorastaan rappeuttivat liikkeen päävoimaa (vuorityöväkeä) houkuttelemalla sitä antautumaan. Vain massojen painostuksen valtava puristus sai heidät laahustamaan liikkeen hännässä. Näin "vasemmistolaiset" objektiivisesti näyttelivät vielä rikollisempaa osaa, sillä heillä oli enemmistö ja he kantoivat välittömästi vastuun lakon johtamisesta.

d) Joukkoliike kehittyi valtavan voimakkaasti. Kaikki tositiedot kumoavat ehdottomasti jutustelun lakonrikkurien suuresta ja muka yhä kasvavasta määrästä. Tämä legenda, jota trade-unionin "johtajat" ovat levittäneet ja jota sitten on "muokannut" herra Otto Bauer itävaltalaisessa "Arbeiter Zeitung"issa on todellisuudessa Englannin proletariaatin häpeällistä parjaamista, sitäkin härnäävämpää parjaamista, kun sillä peitetään todelliset petturit. Sellaisten todistajain kuin Lansburyn, Breilfordin y.m. kertomukset puhuvat kaikkialla yhä kasvavasta massojen innostuksesta, johtajien arvostelemisesta vasemmalta, työläisten astumisesta vuorityöväen avuksi jopa ohi pääneuvoston, monien massajärjestöjen muodostamisesta y.m. Ovatpa massat siellä täällä alkaneet vaistovaraisesti lähteä kaduillekin ja ryhtyä reformistien niin suunnattomasti vihaamaan vallankumouksellisen väkivallan otteisiin (lakonrikkurien autojen tuhoaminen, porvarillisten lehtien sulkeminen, sotilaiden kehoittaminen tottelemattomuuteen j.n.e.). Tomintakomiteain järjestäminen alhaaltapäin, erinäisten yhteiskunnallisesti tärkeiden tehtävien (sähköenergian jako, elintarpeiden y.m. jako) vaistovarainen erinäisillä paikkakunnilla työnsi lakon kehitystä yhä ja yhä enemmän liikkeen korkeampia muotoja kohden.

e) II Internatsionaale ja Amsterdam ovat tosiasiassa tukeneet pääneuvoston oikeistolais-johtajien politiikkaa, s.o. saboteeranneet lakkoa. Sos. dem. lehdistö on järjestelmällisesti vaiennut lakon laajuudesta, ennusti "kompromissi"-tulosta, pelotteli taistelun vaikeuksilla, painosti lakon "pelkästään taloudellista" luonnetta, jutteli suurista lakonrikkurimääristä, ei repinyt alas Englannin porvaristoa, vaan kommunisteja (nousi niiden "liiallista kiihkoa" vastaan; vert. likvidaattorien "lakkohasardi"); "Vorwärts" kävi kamppailua "Moskovaa" vastaan ja vaati suurlakkoa SSSR:ssä. Amsterdamin internatsionaale hylkäsi yhteisrintaman Profinterin kanssa, saboteerasi istuntojaan jossa piti käsiteltämän Englannin lakkoa. Liikennetyöväen internatsionaale hylkäsi Fimmenin ehdotuksen että "ei viedä ulos hiiltä Rotterdamin kautta": Saksan ammattiliitot auttoivat sikäli kuin siitä oli etua Saksan porvaristolle j.n.e. Vain

massojen painostuksesta rohkenivat II ja Amsterdamin internatsionnalet ottaa eräitä pikku askeleita lakkolaisten avustamiseksi. Liikkeen kehittämisen kannalta oli näiden yhtymäin politiikka sabotaashipolitiikkaa.

f) Lakko lopetettiin sentähden että se kasvoi, sillä sen johtajat pelkäsivät eniten juuri sen kasvua. Braulsford kirjoitti että (massojen) "puristus oli niin voimakas, että kysymys ei ollut mobilisoimisen vaikeudesta, vaan vaikeudesta pidättää lakosta". Lakko saattoi voittaa vain kehittymällä pitemmälle, s.o. ehdolla että luokkataistelu edelleen kärjistyy. Ratkaiseva käänne oli selvä jo silloin kun "johtajat" kieltäytyivät ottamasta vastaan raha-apua Neuvostovallan ammattiliitoilta, joiden kanssa yhdessä olivat muodostaneet venäläis-englantilaisen komitean, perustellen kieltäytymistään sillä, että rahojen vastaanottaminen käsitetään väärin ja tulkitaan väärin. Peitellen sitten tätä kieltäytymistään kieltäymästä ulkomaisesta avusta yleensä he samalla eristivät Englannin työväen kansainvälisestä proletariaatista. Ja heti kun levisi huhu uusien hyökkäyksien valmisteluista hallituksen puolelta (pääneuvoston vangitseminen, reserviarmeijan kutsuminen aseisiin, laki trade-unioneja vastaan, ammattiliittojen rahastojen takavarikointi), heti "johtajat" kavalsivat lakon käyttäen hyväkseen herra Samuelin toistunutta esiintymistä. Paitsi vuorityöläisiä ja erinäisiä työväenliikkeen joukko-osastoja eivät työväen massat, jotka jo olivat astuneet vallankumouksen tielle, odottaneet tällaista petosta ja ryhtyivät työhön pääneuvoston kehoituksesta, johon he vielä luottivat. Luottamus vaihtui kiukun puuskaan. Rautatieläisten y.m. häpeällisimmät irvi-sopimukset solmittiin Thomas ja kumpp. välittömästi "johtaessa". Herra Thomasin y.m. petturiosuuden on Englannin porvarilehdistö julkisesti todennut. Niinpä esim. vakavin porvarilehti "Economist" (15.V-26) kirjoittaa: "Lakko kärsi tappion siksi että suurin osa sen organisaattoreista ei sitä tahtonut eikä ajatellut että se voi päättyä menestyksellä. Pääneuvoston puheenjohtaja on rauhan mies (is man of peace)"... Entinen Stinnesin äänenkannattaja "Deutsche Allgemeine Zeitung" kirjoitti rautatieläisten sopimuksesta "ammattiliittojen hämmästyttävimpänä kapitulatsionina, mikä vain oli ajateltavissa tällaisen lakon jälkeen" ("die erstaunlichste Kapitulation der Gewerkschaften, die nach einem derardigen Streik denkbar ist"). Hallitusken ja porvariston taktiikka oli päättävän ja harkitun hyökkäyksen taktiikkaa. Ammattiliittojen "johtajain" taktiikka oli petturien ja kapituleerauksen taktiikkaa. Kieltäytyminen ohjaamasta lakkoa poliittisille raiteille oli asiallisesti isku voimien sisäisen mobilisoinnin linjalla. Kieltäytyminen kansainvälisestä avusta oli isku proletariaatin ulkonaisten voimien mobilisointia vastaan. Lakon lopettamismääräys kruunasi työn. Johtajainsa demobilisoima työväenluokka hävisi historiansa ensimäisen suurtaistelun.

5. Vuorityöväen lakko ja perspektiivit edelleen.

a) Nykyistä tilannetta (toukok. lopulla 1926) luonnehtii porvariston asemien suhteellinen luiittuminen, tilapäinen hajaannus työväenluokan huomattavan osan keskuudessa, työväenluokan vallankumouksellisten voimien kerääntyminen vuorityöväen lakon ympärille samalla kun porvaristo ryhtyy edelleen hyökkäämään. Porvarilehdistö käy kiukkuista kamppailua SSSR:ää vastaan. Yhdessä ammatillisten johtajain kanssa se suorittaa samoin vuorityöväen ajojahtia. Kaivosten omistajat yrittävät solmia vuorityöläisten kanssa sopimuksia piireittäin. Parlamenttiin esitetään ehdotus, että kumottaisiin laki ammattiliitoista,

ja valmistellaan niiden oikeuksien rajottamista. Kapitalistit yrittävät käyttää hyväkseen tappiota edelleen kuristaakseen. Näissä oloissa on vuorityöväen lakolla, sen kululla ja sen päättymisellä ratkaiseva merkitys Englannin (eikä ainoastaan Englannin) työväenliikkeen koko lähimmän aikajakson kehitykselle. Ei ole lainkaan pois suljettu ensiksikään vuorityöväen voiton mahdollisuus, liikkeen jatkuvan kasvun mahdollisuus uusilla perusteilla, työväenluokan uusien osastojen lakkoon yhtymisen mahdollisuus, j.n.e. Toisaalta on välttämättä otettava lukuun myöskin tappion tai kompromissin mahdollisuus, joiden jälkeen seuraa hallituksen, porvariston ja oikeistolaisten "työväen"-johtajien yhtyneiden voimien rintamahyökkäys proletariaattia vastaan kaikkinen siitä johtuvine seurauksineen: eristämispolitiikka, kommunistien ja "vähemmistöliikkeen" kannattajien polkeminen ja erottaminen ammattiliitoista, eräiden ammatillisten johtajaryhmäin jyrkkä kääntyminen Amerikan Työn liiton (A.F. of L:n) ja Amsterdamin puoleen, suhteiden katkaiseminen SSSR:n ammattiliittojen kanssa, j.n.e. j.n.e.

b) Siksi täytyy Englannin proletariaatin kaikkien todellisten ystäväin voimat nyt suunnata tarmokkaasti tukemaan vuorityöläisiä. Kommunistipuolueiden, vähemmistöliikkeen, Profinternin y.m. taktiikka pitää orienteerata mitä rohkeimmin ja päättävimmin tukemaan vuorityöläisiä niin itse Englannissa kuin kansainvälisessäkin mitassa. Kaikkialla pitää kaksinkertaisella, kolminkertaisella tarmolla suorittaa keräyksiä vuorityöläisten hyväksi, boikoteerata kivihiilen kuljetusta, kehittää solidaarisuuslakkoja j.n.e. On välttämättä organisoitava proletaaristen massojen laaja mobilisointi vuorityöväen lakon ympärille. Kommunistit (paitsi työttömät) ovat kaikissa maissa velvolliset sännöllisesti luovuttamaan vissin prosentin lakkolaisten hyväksi. Ilman tällaista sekaantumista ja ilman tätä apua voi vuorityöväen lakko päättyä tappioon, mikä olisi raskas isku koko vallankumouskelliselle proletaariselle liikkeelle. Kominternin kaikki sektsiat ovat velvolliset suorittamaan sarjan aivan poikkeuksellisia toimenpiteitä, jotta tämä direktiivi tulisi toteutetuksi.

c) Tällaisissa taisteluoloissa on kaikissa tapauksissa ja kaikissa tilanteissa välttämättä päättävästi vastustettava oikeistolaisten kaikkia yrityksiä työntää vähemmistöliikkeen ja kommunistien kannattajat pois heidän hallussaan olevista asemista ammattiliikkeen sisällä. Toisaalta on myönnettävä äärimmäisen vaaralliseksi se tendenssi, joka jo on kyllin räikeänä ilmennyt Englannin työväenluokan keskuudessa ,nim. ammattiliitoista eroamispyrkimys ("Workers Weekly" 21.V, Mac-Manus'in kirjoitus eroamisia vastaan). Vaikka onkin ymmärrettävä edistyneimpien työläisten kiukku, vaikka onkin ymmärrettävä heidän oikeutettu suuttumuksensa trade-unionien virallisten johtajain petturuuden ja lakonrikkuriuden johdosta, niin toiselta puolen, poliittisen tarkoituksenmukaisuuden kannalta pitää päättävästi tuomita ammattiliitoista eroamisen taktiikka, peiteltäköön sitä kuinka houkuttelevilla ja muka-vallankumouksellisilla fraaseilla "uusista järjestöistä" j.n.e. tahansa (katso Lenin: "Vasemmistolaisuus). Maailman työväenliikkeen kokemus, eritoten Saksan liikkeen kokemus viime vuosilta on hämmästyttävän selvästi osoittanut että "itsensä erottamisen" taktiikka on objektiivisesti niiden suunnitelmien tukemista, joita oikeistolaiset johtajat porvariston täydelleen hyväksyessä ovat laatineet. Tämä taktiikka vie eroon joukoista, liikkeen vallankumouksellisten aineksien eristymiseen ja tekee mahdottomaksi perus-probleemin, massojen valloittamis-probleemin ratkaisun. Siinä tapauksessa että lak-

ko kehittyisi voitokkaaksi hidastuttaisi eroamistaktiikka tavattomasti ammattiliittojen valtaamisprosessia; siinä tapauksessa että taantumus voittaisi veisi se työväenluokan parhaiden osastojen eristämiseen.

d) Suurlakon ja siihen liittyvien ilmiöiden päätuloksena tulee olemaan pikaisempi erilaistumisprosessi työväenluokan sisällä. Jos on varsin todennäköinen, jopa kiertämätön (niin trade-unionien kuin työväenkin puolueenkin) korkeimpien johtajaryhmien jyrkkä yhä oikealle kehittymisprosessi, niin toisaalta yhtä kiertämätön on massojen edelleen vallankumouksellistumisprosessi. Reformismin taloudellinen pohja Englannissa on ainiaaksi kadonnut. Parlamenttaarisista ja perustuslaillisista harhoista vapautuminen, valtion paljastuminen luokkavoimaksi, kiertämätön vapautuminen vanhojen reformististen johtoherrain ja reformististen medootien lumoista, yhä kirkkaampi valta-kysymyksen asettaminen — nämä pakostakin kasvattavat työläisten luokka-itsetunnon. Englannin kapitalistisen järjestelmän kohtalonomaisen rappeutumisen taustana vie se vuorostaan kiertämättömiin vallankumouksellisiin taisteluihin. Siksi on Englannin kommunistipuolueen lähimpänä tehtävänä voimien kokoamispolitiikan ja yhteisrintamapolitiikan tarmokas jatkaminen valmentaen työväenluokkaa torjumaan pääoman ehdottaman hyökkäyksen ja muuttamaan tämän torjumisen laajaksi proletariaatin vallankumoukselliseksi hyökkäysliikkeeksi pääomaa vastaan.

6. Lakon opetukset

a) Englannin suurlakko on täydelleen vahvistanut Kommunistisen Internatsionaalen arvion maailman tilanteesta kapitalismin suhteellisen ja tilapäisen vakaantumisen vaiheena. Sosialidemokratia vakuuttelee, että kapitalismi on jo vapautunut kaikista sota ajan seurauksista, löytänyt kansainvälisille suhteille uudet organisatsionimuodot (Kansain Liitto y.m.) ja päässyt erinäisissä maissa vankan kansalaisrauhan aikaan. Samoin kuin siirtomaasodat, kansallinen vallankumous Kiinassa, Locarnon sopimuksen romahdus jne. paljastavat sosialistisen "pasifismin" vertoja hakevan vetelyyden, samoin kansalaissota Puolassa ja Englannin miljoonien proletaarien lakko paljastavat sosialidemokratian kurjan reformistien utopismin luokkataistelun kysymyksissä. Nämä tapaukset alleviivaavat erikoisen kirkkaasti vakaantumisen suhteellisuuden. Kapitalismin ristiriidat ovat räikeästi paljastuneet (ja siinä on nykyhetken erikoinen ominaisuus), mutta kriisin kärjistyminen ei ole vielä vienyt Europan vallankumoukselliseen tilanteeseen, eipä edes Englannissa vielä ole vallankumouksellinen tilanne sanan ahtaassa mielessä. Tämä tilanne voi kuitenkin syntyä, jos tapaukset kehittyvät suotuisasti. Se tulee siinä tapauksessa, jos Englannin työväen tappio vuorityöväen lakon kehityksen kautta tai jotain muuta tietä vaihtuu uuden valtavan vallankumouksellisen nousun vaiheeseen.

b) Englannin proletariaatin lakko nosti taas valtavalla voimalla kysymyksen suurlakosta taistelumetoodina. Näin laajaa proletariaatin lakkoa teollisuusmaassa ei työväenliikkeen historia tunne. "Economist" 15/5 laskee, että lakossa oli noin 5 miljoonaa henkeä). Vastoin kaikkia porvariston ja työväenliikkeen petturien vakuutteluja osotti Englannin lakon kokemus, että lakko on mahdollinen, että se voi voittaa, jos se vain kehittyy. Tämä lakon perusristiriita, joka johtui sen reformistisesta johdosta oli se että sitten kun lakko oli nostanut jalkeille miljoonia työläisiä ja pannut ne törmäämään vastakkain valtiovallan kanssa, s. o., kun siitä oli tullut oleellisesti poliittinen lakko, sitä johdettiin "puh-

taasti taloudellisena" lakkona. Se vei lakon umpikujaan, josta ulos pääsynä olisi pitänyt olla lakon siirtäminen po liittisille raiteille, s.o. taistelun siirtyminen korkeammalle kehitysasteelleen. Puhumattakaan siitä, että reformistiset johtajat olisivat pitäneet suuntaa vallankumousta pohden, he säikähtäen vallankumouksellista perspektiiviä eivät edes käyttäneet massojen voimaa painostaakseen hallitusta ja porvaristoa siten pakottaakseen ne tekemään taloudellisia myönnytyksiä. He kapituleerautuivat ilman minkäänlaisia ehtoja, luovuttivat porvariston valtoihin ei ainoastaan vuorityöväen, ei ainoastaan muiden tuotantoalojen työläiset, jotka olivat ottaneet osaa lakkoon, vaan koko työväenluokan. Reformistiset johtajat kapituleerautuivat sentähden, että he eivät voineet astua reforminsa puitteiden ulkopuolelle, sentähden, että he eivät rohjenneet eivätkä voineet tietoisesti jatkaa lakon perustendenssiä: talouden kasvamista politiikaksi. Lakon likvideeraus ei ole lakon vararikko taistelumetoodina: e on lakon reformistisen johdon vararikko.

c) Tässä lakossa tuli ilmi opportunismin kummankin siiven vararikko: niin oikeistolaisen, häikäilemättömän, avoimen petturillisen, tietoisesti porvariston tarpeita palvelevan opportunismin (Thomas, MacDonald, Claynes ja kumpp.) kuin peitellyn, kapituleerausvalmiin (Percell) opportunisminkin, joka pikkuporvarillisen poliittisen luonteettomuutensa ja arkuutensa takia kriitillisillä hetkillä asettuu opportunismin oikeistosiiven kannalle. Siksi on aivan oikea kanta Englannin kommunistipuolueella, joka maniffestissaan lausuu, että "suuri osa n.k. vasemmistosiivestä ei ole parempia kuin oikeistolaisetkaan. Pelokkaalla vaikenemispolitiikallaan ja pakoilullaan valheellisesti vetoomalla lojaalisuuteen työtovereitaan kohtaan, veruke jolla verhottiin lojaalisuuden jalkoihin polkeminen työväenluokkaa kohtaan, se itse jättäytyi oikeistolaisten käsiin ja siten auttoi kapitalisteja saamaan voiton" (Englannin kommunistipuolueen KK:n manifesti). Ei ainoastaan oikeistolaisten petturien, vaan myöskin pääneuvoston "vasemmistolaisten" säälimätön arvostelu ja säälimätön paljastaminen on työväenliikkeen jatkuvien saavutusten välttämätön edellytys. Jollei opportunismia työväenliikkeessä murskata, ei voida murskata kapitalistista komentoakaan.

d) Englannin suurlakon tärkeimpiä opetuksia ovat johtopäätökset kysymyksessä ammattiliittojen merkityksestä Englannissa. Tilanteen omaperäisyys ei ole ainoastaan siinä, että väestön valtava osa on teollisuustyöväkeä, että työväenpuolue kokonaan no jautuu trade-unioihin, vaan myöskin siinä, että massojen vasemmistumisprosessi saa heijastuksensa ennen kaikkea trade-unioneissa, ja siinä että kommunistipuolue on vielä nuori ja jäsenmäärältään heikko. Lakon kokemus osotti havainnollisesti, että tradeunionien osuus siinä oli valtava; tradeunionien järjestämät toimintakomiteat kasvoivat asiallisesti piirineuvostoiksi. Pääneuvoston järjestämät osastot lähentelivät jo rakenteensa ja toimintansa puolesta Pietarin Neuvoston osastoja n.k. "kaksinvallan" aikana. Suurlakon johdon yhtenäistyttämis- ja keskittämistarkotuksessa alunperin kommunistipuolueen antama tunnussana "kaikki valta pääneuvostolle" oli tunnussanan "alas kapitalisteja puolustavan Baldwinin hallitus" ohella tuossa tilanteessa aivan oikea ja sai erikoisen suuren poliittisen merkityksen. Jos lakko olisi voitokkaasti kehittynyt olisi juuri pääneuvosto joutunut ylikomentajan ja päävoiman tehtäviin. Toveri Lenin sanoi usein että vallankumous Englannissa saattaa käydä toisissa muodoissa juuri siksi että trade unionit ovat työväenliikkeen organisatoorina pääperustana Englannissa. Sen-

vuoksi on erikoisen vahingollinen pyrkimys eroon ammattiliitoista ja niiden elimistä sen sijaan että pyrittäisiin vallottamaan ne. Tällainen politiikka olisi objektiivisesti edullista vain Amsterdamin Internatsionaalen ja Ameri kan Työn Liiton opportunisteille, sillä se jättäisi reformisteille aatteellisen vaikutuksen monopoolin ja eristäisi kommunistipuolueen massoista.

e) Suurlakko Englannissa on erikoisen voimakkaasti osottanut oikeaksi Kominternin ja Profinternin ottaman kurssin maailman ammatillisen liikkeen yhtenäisyyttä ja yhtenäisen ammatillisen taistelun Internatsionaalen luomista kohden. Vain maailman ammattiliikkeen hajanaisuus ja amsterdamilais ten johtajain auttamaton opportunismi selittää sen riittämättömän avun, mitä Englannin proletariaatille koko tämän lakon aikana annettiin. Taistelu kansallista rajoittuneisuutta ja opportunismia vastaan työntyy ensi tilalle. II:n ja Amsterdamin "Internatsionaalien" suhtaantuminen lakkoon on ole va lähtökohtana jatkuvalla ja tarmokkaalla kamppailulla sellaisen ammatillisen Internatsionaalen ja sellaisten tuotantoalain internatsionaalien luomisen puolesta, jotka kykenisivät järjestämään eri maiden työläisten tehokkai ta rinnakkaisia esiintymisiä realisesti avustaakseen yhtä taistelevaa osastoa.

f) Tämän yhteydessä on katsottava aivan epätarkotuksenmukaiseksi SSS R:n ammattiliittojen eroamista englantilais-venäläisestä komiteasta. SSSR:n työläiset eivät ole tähän komiteaan edustajiaan lähettäneet ollenkaan senvuoksi että olisivat toivoneet neuvot teluilla opportunististen johtoherrain kanssa korvaavansa kapitalististen maiden vallankumouksellisen mullistamistehtävän. Sen jolla tällaisia harhoja on ollut, sen on täytynyt katkerasti pettyä. SSSR:n ammattiliitot, joilla ei tällaisia harhoja ole hetkistäkään ollut, menivät englantilais-venäläiseen komiteaan saadakseen yhteyden sen **massan** kanssa, jonka painostuksesta ammattilliset johtajat ovat kääntyneet vasemmalle. Ne menivät englantilais venäläiseen komiteaan lujittaakseen veljessiteitä Englannin työväenluokan ja SSSR:n työväenluokan välillä ja aukaistakseen tietä kansainvälisen ammattiliikkeen yhtenäisyydelle, samoin kuin bolsheviikit Venäjän vallankumouksen kriitillisimpinä ja vastavallankumouksellisimpina aikoina (esim. heinä kuussa 1917) eivät suinkaan lähteneet neuvostoista eivätkä niiden elimistä, eivät lähteneet silloinkaan, kun neuvostot riisuivat työväekä aseista. Bolsheviikit paljastivat säälimättömästi neuvostojen johtajia, mutta heillä oli myös miehuutta ja kärsivällisyyttä systemaattisesti työskennelläksensä neuvostojen valtaamiseksi, ollenkaan niistä poistumatta, sillä poistuminen olisi reväissyt heidät irti siitä massasta, joka "rehellisesti sekaannuksissa" vielä kulki neuvostojen eserrä- ja men sheviikkijohtajien perässä. Englantilaiset ammatilliset johtomiehet tulivat englantilais-venäläiseen komiteaan msssojen painostuksesta. Jos he nyt, mikä on sangen todennäköistä, pyörähtävät oikealle ja jälleen lähentyen Amsterdamia yrittävät hajottaa englantilais venäläisen komitean tai ottaa sen väkipakolla, niin siitä tulee vain uusi itsepaljastus, se sysää heistä pois massojen sen osan, joka vielä kulkee heidän perässään. Eritoten nyt, kun Englannin hallitus, joka käy hyökkäämään työväen kimppuun, kiihottaa mieliä proletaarista tasavaltaa vastaan sen avun vuoksi, jota SSSR:n ammattiliitot ovat Englannin vuorityöväelle antaneet, kiihotus joka muistuttaa Gurzonin ultimaattumin aikoja; kun toisaalta Englannin hallitus yrittää kaikin voiminsa eristää Englannin työväen SSSR:n työväestä — nyt olisi englantilais-venäläisen komitean hajotta minen trade-unionien johtajien puolel-

ta sellainen mielenosotus työväkeä vastaan, että se antaisi ison sysäyksen Englannin työväen massojen val lankumouksellistumiselle. Näissä oloissa olisi kyllä "sankarillinen", mutta poliittisesti lapsellinen ja epätarkotuksenmukainen ote se, että SSSR:n ammattiliittojen puolelta lähdettäisiin eroamaan komiteasta, vaikkakin pääneuvoston kieltäytyminen ottamasta vastaan SSSR:n työläisten ra haa oli isku kansainvälisen yhtenäisyyden asialle ja englantilais-venäläiselle komitealle.

g) Kokemus kansainvälisestä taistelusta ammatillisen yhteynäisyyden puolesta, joka oli englantilais venäläisen komitean järjestämisen perustavana ja välittömänä päämääränä, on osottanut, että tämä askel oli aivan oikea. SSSR:n ammattiliittojen syyttäminen siitä, että ne kansallisista valtiollisista syistä ottivat tässä teossa alotteen itselleen, on elämä osottanut perusteettomaksi ja on Komintern sen useaan kertaan jyrkästi torjunut. Näiden syy töksien uusiminen, syytöksien joita porvarilliset "vallankumoukselliset" keittävät, varsinkin Saksassa, on heijastusta porvariston johtamasta yleishyökkäyksestä SSSR:ää ja VKP:tä vastaan. SSSR:n mmattiliitot menivät englantilais-venäläiseen komiteaan lainkaan sitomatta itseään kritiikin alalla, aivan samoin kuin Englannin Englannin kommunistit työskennellessään ammattiliitoissa tai esittäessään tunnussanan työväenpuolueeseen liitty misestä eivät hetkeksikään sido itseään reformistien arvostelemisen ja paljastamisen alalla. Englantilais-venäläisestä komiteasta poistumistaktiikan johdonmukainen toteuttaminen veisi trade-unioneista eroamistaktiikkaan ja siihen, että olisi poistettava tunnussa na kommunistien liittymisestä työväenpuolueeseen. Leniniläisten tehtävänä on taistelu englantilais-venäläisen komitean kokoonpanon muuttamisen, eikä siitä eroamisen puolesta, sekä taistelu pääneuvoston kaikkien johtavien elinten ja paikallisten ammatillis ten elinten kokoonpanon muuttamisen puolesta.

h) Suurlakko taistelumetoodina tulee juuri Englannissa näyttelemään suhteellisesti suurempaa osaa kuin missään muussa maassa. Tämän selittää paitsi se, että näin teollisessa maassa on töiden pysähtymisellä teollisuudessa ja liikenteessä ratkaiseva merkitys koko taloudelle, myöskin se että Englannilla on verrattoman pieni maa-armeija. Englannin pääsotavoi mana on laivasto. Väestön pääosa on proletaarista; talonpoikaisto on aivan mitätön proletariaattiin verrattuna. Kaikki nämä seikat tekevät suurlakon metoodin merkitykseltään ratkaisevaksi. Suurlakko ei ole riittävä voiton ehto (se on kytkettävä luokkataistelun korkeampiin metoodeihin), mutta se on välttämätön voiton edellytys, jonka ominaispaino on erikoisen suuri juuri Englannissa.

i) Englannin lakon kokemus on myöskin erittäin kärkevänä asettanut kysymyksen kansainvälisestä avusta toisten maiden työväen puolelta. Re aalinen apu proletaaristen tasavaltojen ammattiliittojen puolelta on näytellyt ja tulee näyttelemään valtavaa osaa kansainvälisen solidaarisuuden kehittämisessä. Kaikkien maiden työläiset näkevät selvästi, että SSSR on ensimäinen Ison Britannian taistelevan työväenluokan auttajien joukossa. Samoin kuin NKP:n ja ammattiliittojen kanta v. 1923 Saksan tapahtumain aattona, samoin nytkin SSSR:n vallankumouksellisten proletaaristen järjestö jen ja SSSR:n proletariaatin laajojen piirien kanta suhteessa Englannin tapahtumiin on havainnollisesti paljastanut naurettaviksi ja surkuteltaviksi jutut NKP:n "degeneroitumisesta", "kulakkien suosimisesta" ine., jutut. joi ta levittävät niin proletariaatin diktatuurin avoimet viholliset kuin sellaiset "ultra-vasemmistolaiset" ainekset kuin

Korsch y.m. Kansainvälisen avun tärkeyttä on erikoisesti painostettava. On välttämättä todettava, että toisten maiden kommunistipuolueet eivät vielä ole käyttäneet läheskään kaikkia avustus mahdollisuuksia. Kokemus, mikä on saatu esiintymisistä Englannin lakon yhteydessä, on osottanut, että on tarpeen voimien ja varojen suurempi mobilisointi kuin mikä on suoritettu tähän asti.

j) Englannin työväenluokan ja muidenkin maiden työväeluokan silmien eteen avaa suurlakon kokemus sekä reformismin että valtiovallan koko merkityksen, osuuden ja luokkaluonteen. Perinnäinen suhtautuminen demokraattiseen valtioon luokkien yläpuolella olevana voimana joutuu herra Baldwinin, Walesin prinssin y.m. taidokkaasta manöveerauksesta huolimatta ehdottomasti massojen puolelta radikaalisen tarkisteuksen alaiseksi. Enemmän kuin minkään muun maan porvaristo on Englannin porvaristo pysynyt vallassa massojen lahjomisen (ylivoitot!) ja niiden pettämisen (Englannin perustuslain mainehikkaat traditsioonit) avulla. Lahjomisen aineellinen perusta on jo kadonnut. Petoksen voima on vielä suuri. Massat eivät enää kaikki eivätkä enää niin sokeasti kuin ennen usko reformistisiin johtajiin. Mutta massoista ei vielä ole lopullisesti lakannut niihin uskomasta. Lakon kaikkien opetusten massoille selvittäminen vie ehdottomasti reformismin harhojen romahdukseen. Näiden erikoisesti englantilaisten "perustuslaki-harhojen" paljastaminen on oleva yksi päivän päätehtävistä.

k) Massojen vallottaminen jää kommunistien keskiötehtäväksi. Massojen mielialat pääneuvoston petturuuden yhteydessä osottavat selvästi työväenluokan sisällä olevan erilaisia kerroksia. Pääneuvoston päätöksestä piittaamatta lakossa olevat työläiset ovat Englannin proletariaatin kypsyneintä osaa; ne ovat jo osin vapautuneet ja taistelukokemuksen perusteella yhä enemmän vapautuvat reformististen johtajien vaikutusvallasta mitättömän piskuinen on porvariston ostamien lakonrikkurien joukko; hyvin huomattava on se massa, joka pääneuvoston käskystä on ryhtynyt työhön, mutta ei sekään ole yhtäläistä: kaikki tiedot puhuvat siitä, että suuri osa näistä meni työhön vaivoin hilliten itsensä ja nyt katkeroituneena miettii lakon opetuksia sekä lakon yleistuloksen että sen johtamisen kannalta. Koska ammattiliitot johtivat kaikkia esiintymisiä, niin on luonnollista, että vähemmistö-liike saa näissä oloissa pakostakin erikoisen suuren merkityksen. Pitää kuitenkin muistaa, että aika iso osa proletaareista "rehellisesti sekaantuu", jota eritoten on sanottava niistä työläisistä, jotka kulkivat n.s. "vasemmisto-siiven" (Percell ja kumpp.) perässä. Säälimättömästä johtajien arvostelemisesta ei suinkaan pidä johtua "vähemmistön" rivien itseensä sulkeutumiseen. Päinvastoin "vähemmistö liikkeen" osanottajien samoin kuin kommunistienkin pitää nyt enemmän kuin koskaan heittäytyä massojen keskelle, lakon kokemuksia selvittelemällä värväämään yhä uusia puoltaja-kaadereita.

l) Vähemmistöliike, joka koko suurlakon valmistelun ajan, itse lakon ajan ja lakon likvideeraamisen jälkeisen ajan on kulkenut käsi kädessä Ison Britannian kommunistipuolueen kanssa, on osottautunut todella vallankumoukselliseksi voimaksi. Jo kauan ennen lakkoa vaati vähemmistöliike kaikkien voimien mobilisointia edessä olevan konfliktin varalle esittäen tunnussanan: "kutsuttava koolle erikoinen toiminta kongressi tulemaan hiilityöväkeä", ja ryhtyi järjestämään toimintakomiteoita paikkakunnille; painosti pääneuvostoa kysymyksessä hiilityöväestöä käyden taistelua tunnussananaan 'Kaikki tukemaan vuorityöläisiä!' Aivan lakon alussa esiintyi vähemmis

töliike varottamalla, että lakon rajottaminen pelkkiin puolustustunnuksiin on vaarallista. "Jotta voitettaisiin, on välttämättä siirryttävä hyökkäykseen ja annettava kapitalisteille hirvittävä isku" — kirjoitti vähemmistöliikkeen toimeenpaneva komitea. Lakon puhjetessa yritti vähemmistöliike siirtää lakon poliittisille raiteille, järjesti toimintakomiteoita, taistelujoukkoja la konrikkureita vastaan ja itsepuolustusta varten, varotti massoja johtajien kulissien takaisista neuvotteluista ja tässä tilanteessa mahdollisesta petturuu desta, heitti tunnuksen että massojen pitää kontrolloida neuvotteluja, esiintyi jyrkästi pääneuvoston kapituleerausta vastaan ja antoi työläisille kehotuksen etteivät "jättäisi vuorityöläi siä, kieltäytyisivät häepeällisestä kaupanteosta ja kieltäytyisivät palaamasta työhön"; vähemmistöliike heitti silloin suurta suosiota massoissa saavut taneen tunnussanan: "Kutsuttava koolle lakkokomiteain ja toimintakomiteain ylimääräinen konferenssi", jotta johtajat pakotettaisiin jatkamaan taistelua. Päättävällä taktiikallaan veti vähemmistöliike jo puolelleen osan niistä työläisistä, jotka aikaisemmin olivat kulkeneet n.s. "vasemmistolaisten" johtajien perässä.

m) Englannin kommunistinen puolue on yleensä kestänyt poliittisen kypsyyskokeet. Minkäänlaista kritiikkiä eivät kestä ne yritteet, jotka tahtovat sysätä Englannin kommunistipuolueen "vallankumouksen jarrujen" arsenaaliin. Kl:n Tpk. oli aivan oikeassa yk simielisesti hyväksyessään Englannin kommunistipuolueen kannan. Englannin kommunistipuolue ennusti taistelun tulevan ja ohjasi taistelua kohden, alun pitäen työnsi massoja suurlakkoon, asetti vaatimuksen "kaikki valta pääneuvostolle", osotti vuorityöväen eristämisen suuren vaaran, vaati siirty mään puolustuksesta hyökkäykseen, jo alussa heitti tunnussanan "kapitalisteja puolustavan Baldwinin hallituksen kukistamisesta, tunnussanan "työväen hallitus", tunnussanan vallan siirtämisestä paikkakunnilla toimintakomiteoille. Aivan oikein arvosteli kommunis ti puolue lakon likvideerauksen "suurimmaksi rikokseksi", löi räikeästi "vasemmistolaisia", kehoitti jatkamaan lakkoa pääneuvoston määräyksestä välittämättä jne. Samoin olivat aivan oi keat sellaiset tunnussanat kuin kaivosten kansallistuttaminen ilman korvausta, palkka lakkopäiviltä, kapitalistien lehtien lakkauttaminen, itsepuolustusjoukkojen järjestäminen jne. Nykyo loissa pitää Englannin kommunistipuolueen edelleen tukea vuorityöläisiä, paljastaa johtajien petturuus, kaikin ponnistaa kaikki voimansa tehdäkseen puolueesta Englannin kommunistisen proletariaatin joukkopuolueen, yhä lujittaen asemiaan ammattiliitoissa ja värväten yhä uusia puoltaja kaadereita. Kommunistipuolue oli ainoa johdonmukainen vallankumouksellinen voi ma, joka antoi oikean linjan. Johtajien petturuus ja arvojen suuri uudelleen arviointi luovat pohjan Englannin kommunistisen joukkopuolueen kehit tämiselle.

n) Suurlakko vei Englannin proletariaatin valtakysymyksen eteen; se vei proletariaatin sen välttämättömyyden eteen, että kapitalismin metoodien vastapainoksi täytyy asettaa vallankumo ukselliset keinot jotta kapitalistisesta kaaoksesta päästäisiin pois. Kapitalismi koettaa pelastaa olemassa olonsa tuhoamalla sodissa ja polkemalla työttömyyteen miljoonittain ihmisiä, jär jestelmällisesti alentamalla työväenluokan elintasoa jne. Englannin kommunistipuolueen pitää tehdä ohjelmansa tunnetuksi. Sen pitää osottaa eng lantilaisille työläisille, että ainoa keino päästä ulos nykyisestä umpikujasta on työväenluokan voitto. Sen pitää osottaa että kun Englannin työväki taistelee vallasta ja kun se on vallan vallottanut, on sillä oleva vankka selkä puoli mantereen proletariaatissa, että

Neuvostovaltojen Liitto avaisi laajat markkinansa Englannin sosialistiselle teollisuudelle, että yleensä useissa maissa, jotka nyt epätoivoisasti tappelevat Englannin imperialismia vastaan, Englnnin proletariaatti saisi liittolaisia ja auttajia Englannin taloudellisessa elvyttämisessä sosialismin pohjalla.

7. Lähemmät tehtävämme

A. Englannin kommunistipuolueen lähimmät tehtävät

1. Tarmokkaasti tuettava lakossa olevia vuorityöläisiä.

2. Järjestettävä taistelujoukkoja lakonrikkureita vastaan ja itsepuolustusta varten.

3. Kannatettava tunnussanaa: kaivokset korvauksetta kansallistutettava ja työväenkontrolli niiden yli.

4. Kamppailu ammattiliittojen kaikkien elinten, aina pääneuvostoon asti, uusintavaalien puolesta. Massat kontrolloimaan johtajia.

5. Paljastettava tietoisiksi pettureiksi ammattiliittojen oikeistolaiset johtajat ja työväenpuolueen johtajat.

6. Paljastettava vasemmistolaiset aseiden luovuttajiksi, jotka huolimatta siitä että olivat enemmistönä, tosiasiassa ajoivat oikeistolaisten politiikkaa ja siksi kantavat suurimman vastuun tappiosta.

7. Taisteltava niitä vastaan jotka yrittävät hämätä ja lieventää n.s. vasemmistolaisten osuutta tässä lakossa ja ankarasti arvosteltava vasemmistolaisten yritteitä puhdistaa itsensä.

8. Paljastettava työväenpuolueen parlamenttifraktsian petturiosuus tässä lakossa.

9. Työnnettävä alhaalta uusia ammattiliikkeen johtajia. Taistelu tunnussanalla: tietä uusille johtajille.

10. Propageerattava suurlakkoa taistelumetoodina.

11. Taisteltava talouden ja politiikan toisistaa erottamista vastaan.

12. Taisteltava ammattiliittojen teollisuustyypin puolesta, hävitettävä ammattikuntaisuuden jätteet tradeunioneista.

13. Enemmän huomiota toimintakomiteoihin ja työpaikkakomiteoihin.

14. Vedettävä järjestymättömät työläiset ammattiliittoihin ja aatteellisesti kasvatettava niitä.

15. Tehtävä työtä työttömien keskuudessa, vedettävä työttömät aktiiviseen toimintaan, järjestettävä heidät j.n.e.

16. Taisteltava työstä erottamista vastaan lakkoon osanoton vuoksi.

17. Tapeltava kumoon päätös kommunistien eroittamisesta työväenpuolueesta.

18. Lujitettava ja laajennettava vähemmistöliikettä ja keskitettävä kaikki voimat valtaamaan tärkeimpiä teollisuusaloja (vuorityö, rautatiet, meriliikenne, paikallinen liikenne, sähkö j.n.e.).

19. Kiinnitettävä erikoinen huomio trade-unionien lähimmän kongressin valmisteluun. Tätä kamppailua käytävä tunnussanalla: alas petturit ja aseiden luovuttajat. Valitkaa kongressiin niitä, jotka kannattivat taistelun jatkamista.

20. Perustettava jokapäiväinen kommunistinen sanomalehti, laadittava seinälehtiä, lentolehtisiä j.n.e. Taistelu porvarillista sanomalehdistöä vastaan ja kamppailu vallankumouksellisen lehdistön tukemiseksi.

21. Kun myötätunto kommunistisen puolueen vallankumouksellista taktiikkaa kohtaan on valtavasti kasvanut pitää järjestää jäsenten värväys eritoten teollisuuspiireissä ja tärkeimmillä tuotantoaloilla.

22. Taisteltava kaikkien lakkoon osaa ottaneiden amnestian puolesta ja

23. Propageerattava tunnussanaa vallasta — alas pääoman puolustajan Baldwinin hallitus, eläköön todellinen työväenhallitus.

B. Kominternin ja sen sektsian tehtävät

1. Päättävästi ja ilman minkäänlaisia ehtoja tuettava Englannin vuorityöväen taistelua tunnussanana: vuorityöväen asia on meidän asia.

2. Tutkittava Englannin suurlakon kulku ja tappion syyt ja selvitettävä ne laajoille massoille.

3. Selvitettävä massoille Amsterdamin Internatsionaalen, vuorityöväen internatsionaalen ja kansainvälisen sosialidemokratian osuus, jotka tosiasiallisesti saboteerasivat lakkoa ja mursivat sen.

4. Paljastettava pääneuvoston ja työväenpuolueen oikeistolaisten ja n.k. "vasemmistolaisten" johtajien petturuus.

5. Yhä voimaperäisemmin käytävä taistelua kansallisen ja kansainvälisen ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden ja työväen yhteisrintaman puolesta.

6. Taisteltava ammattiliittojen hajottamista ja niistä erottamista vastaan. Järjestymättömät järjestettävä.

7. Erikoisen pontevasti on massoja valmennettava lähestyviin yhteiskunnallisiin konflikteihin ja oma-alotteiseen alimpien järjestöjen (toimintakomiteat, lakkokomiteat, työpaikkakomiteat j.n.e.) perustamiseen lakon kuluessa.

8. Kommunistien toimintaa ammattiliitoissa voimaperäistettävä. Vallankumouksellisten vähemmistöjen muodostaminen, Profinternin ja kaikkien siihen yhtyvien järjestöjen lujittaminen.

9. Erikoista huomiota kiinnitettävä Englannin vähemmistöliikkeen tukemiseen Kominternin ja kaikkien kommunistipuolueiden puolelta.

* * *

Maailman tilanteen luonnehtii nyt pääpiirteissään maailmantalouden kolmen pääosan tilanne: tilanne Yhdysvalloissa, kapitalistisen järjestelmän vielä edistyvässä huipussa, tilanne SSSR:ssä, joka toistaiseksi on kansainvälisen proletariaatin kypsyvien voimien päätukikohta, ja tilanne vanhan kapitalismin maissa, jonka klassillisena edustajana on Britannian suuri imperialistinen siirtomaa-imperium kaikkine alueineen ja riippuvaisine maineen Lontoosta Pekingiin ja Kalkuttaan asti.

Nykyhetken luonnehtii juuri se, että tämä vanhan kapitalismin klassillisin maa horjuu kahdelta puolen: sekä Idästä (Kiina) että emämaan proletariaatin puolelta (lakko). Kansallisvallankumoukselliset nousut Kiinassa ja Englannin proletariaatin nousu alleviivaavat yhä räikeämmin ja yhä ratkaisevammin kapitalismin vakaantumisen suhteellisuuden, ja tässä on se uusi, jolla epäilemättä on sangen syvä merkitys kansainvälistä tilannetta arvioitaessa. Mutta kansainvälistä tilannetta vissiksi ajaksi eteenpäin arvioitaessa on oleellinen puoli myös se, että niin Kiinassa kuin Englannissakin nyt tällä hetkellä on tosiasia vallankumouksellisten voimien tilapäinen tappio. Välittömän vallankumouksellista tilannetta ei vielä ole. Ja senvuoksi jää perusteiltaan oikeaksi KI:n väite kahdesta lähiaikana mahdollisesta perspektiivistä. Englannin tapahtumat ovat erikoisesti alleviivanneet vallankumouksellisen nousun perspektiiviä. Kommunististen puolueiden pitää panna kaikkensa liikkeelle taistellakseen juuri tämän perspektiivin toteutumisen puolesta ja tältä yleismaailmalliselta kannalta on Kommunistisen Internatsionaalen täytettävä velvollisuutensa taistelevaa Englannin proletariaattia kohtaan. Yhteisrintama-taktiikka, perustehtävänä massojen vallottaminen jää edelleen Kominternin taktiikan kulmakiveksi. Horjumiset KI:n sisällä ovat kiertämättömät. Välttämättä on taisteltava niin oikeistolaisia kuin vasemmistolaisiakin vastaan, oikean leniniläisen linjan puolesta. Mutta määritelmää taistelusta

niin oikeistolaisia kuin vasemmistolaisiakaan vastaan (tämän leniniläisen määritelmän tilalle asetettiin historiallisten syiden ja erikoisesti saksalaisten olojen yhteydessä taistelumääritelmä oikeistolaisia ja ultra-vasemmistolaisia vastaan) ei saa soveltaa eklektisesti eikä tasottavan oikeudenmukaisuuden kannalta; sen sisältö on konkreettisesti selvitettävä ja suunnattava pääisku sinne, missä vaara on erikoisen suuri. Vain tällainen metoodi, Leninin metoodi, takaa vallankumouksellisen tahdon yhtenäisyyden. Se on käytännöllisesti tarkistettu ja joka päivä tarkistetaan proletariaatin diktatuurin lujittamisella Neuvostojen maassa, maassa jonka proletariaatti taaskin on todistanut kansainvälisyytensä ja kansainvälisen porvariston, reformistien ja raivostuneiden pikkuporvarillisten "vallankumousmiesten" hyökkäyksestä huolimatta seisoo kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen päävoimana ja Kommunistisen Internatsionaalen ensimäisenä joukko-osastona.

Amsterdamilaisten hajoitustyö ei onnistunut Suomessa.

Kirj. J. Lumivuokko.

Vasemmistolaiset saivat estetyksi Suomen AJ:n hajoittamisen.

Viime toukokuun 3—8 p:nä pidettiin Suomen Ammattijärjestön VII edustajakokous. Perusjärjestöjen valitsemia edustajia oli kokouksessa 74. Lisäksi AJ:n hallinnon valitsemia 3 ja eräitä kotimaisten työväenjärjestöjen puheoikeudella valitsemia edustajia. Ulkomaisia järjestöjä oli edustettuna Neuvostoliiton Ammattijärjestöstä 2, toverit Meljatshanski ja Mihailov, Norjasta 3, Tanskasta 2 ja Ruotsista 1 edustaja.

Suomen AJ on perustamisestaan (v:sta 1907) asti ollut selvän luokkataistelun kannalla. Esim. vallankumousliikkeisiin vv. 1917—1918 otti AJ kokonaisuudessaan osaa. Vallankumouksen päätyttyä työläisten tappiolla tuhoutui myöskin AJ. Vuoden 1918 lopulla reformistit, jotka olivat pysytelleet vallankumousliikkeestä syrjässä, alkoivat muodostaa ammatillisia järjestöjä uudelleen ja valtasivat kaikki tärkeimmät toimitsijapaikat. Taistelussa vallankumouksellisia työläisjoukkoja vastaan eivät reformistit kuitenkaan saaneet työläisiä vakuutetuksi "aatteidensa" oikeudenmukaisuudesta. Reformistien valtakausi kesti vain seuraavaan AJ:n kongressiin, v:teen 1920. Tässä ensimäisessä kongressissa vallankumouksen jälkeen tuli reformistien politiikka selvästi tuomituksi. Reformistiset johtajat sivuutettiin ja sijalle asetettiin luokkataistelun kannalla olevia tovereita. V:n 1923 kongressi, sos. dem. johtajien uhkauksista huolimatta, meni myöskin vasemmistolaisuuden merkeissä.

Viime vuoden lopulla alkoivat sos. dem. johtajat nyt päättyneen kongressin varalle kiihkeän kamppailun. Sos. dem. sanomalehdet porvarilehtien säestäminä jatkuvasti ja suurin elein toitottivat, että "kommunistien" komennosta Ammattijärjestössä on tehtävä loppu. Tässä tarkoituksessa sos. dem. johtajat järjestivät viime tammikuulla maatakäsittävät n.k. sos. dem. ammattiyhdistysväen konferenssin, jossa valittiin erikoinen hajotuskomitea ja jonka sihteerin palkan, kuten työväen sanomalehdistössä on kerrottu, maksoi Amsterdamin Internatsionaale, sekä hyväksyttiin joukko uhkavaatimuksia. Uhkavaatimuksina oli:

1) että ammatilliset järjestöt eivät saa kuulua poliittisiin puolueisiin, eivätkä tukea niitä;

2) että on purettava v. 1922 yleisäänestyksellä Profinterniin liittymispäätös;

3) että on liitettävä Amsterdamin Internatsionaaleen ja otettava osaa n. k. Työtoimiston konferensseihin, ja

4) että sosialidemokraateille on annettava AJ:n johdossa vähintäin puolet paikoista ja lisäksi puheenjohtaja.

Tällaiset sos. dem. uhkavaatimukset pakottivat AJ:n yhtenäisyyden kannalla olevien harkitsemaan tilannetta mitä vakavimmin. Helppo oli todeta, ettei hajottajien takana ole paljoakaan järjestyneitä työläisiä. Sen nämä hajoittajat itsekin tiesivät varsin hyvin. Mutta ne rakensivatkin toiveensa enemmän kapitalistien ja valtiollisen poliisin tukeen kuin työläisten kannatukseen. Että yhtenäisyyden kannalla olevien tilannearviointi osoitttautui oikeaksi, se on myöhemmin voitu aivan selvästi todeta. Esim. AJ:n edustajakokoukseen saivat sos. dem. rehellisillä keinoilla 77:stä edustajasta vain 13. Se että kokouksessa oli 16 sos. dem. johtuu vain siitä, että 1 yhtenäisyyden kannattaja vangittiin ennen kokousta ja hänen tilalleen tuli sos. dem. varajäsen, ja yhdessä — kutomatyöväenliitossa — saivat sos. dem. suoranaisen väärennyksen kautta 2 edustajaa. Yhtenäisyysmiehet olivat siis kongressissa aivan ylivoimaisia. Mutta hajoitusuhkan edessä täytyi vallankumouksellisten edustajain hyväksyä eräitä sos. dem. johtajain vääriäkin vaatimuksia, jotta sen kautta saataisiin sos. dem. työläiset vakuutetuiksi, että vain vasemmistolaiset ovat rehellisiä ja ainoita todellisia AJ:n eheyden puolustajia.

Että vasemmistolaisilla työläisillä oli katkeraa, valtavana enemmistönä ollen hyväksyä sos. dem. uhkavaatimuksia. on itsestään selvä. Vasemmistolaisten kantaa valaisee erittäin hyvin deklaratsioni, mikä esitettiin kokoukselle. Deklaratsioni antaa selvän kuvan siitä tilanteesta, missä oltiin pakoitettuja sos. dem. vääriinkin vaatimuksiin suostumaan. 54:n edustajan allekirjoittama deklaratsioni kuuluu:

”Pitäen Ammattijärjestön yhteyttä Suomen työväenluokalle niin kalliina, että sitä on suojeltava ja säilytettävä raskaiden uhrauksienkin hinnalla, ellei hajoitusta muuten voida estää, ovat allekirjoittaneet perusteellisesti asiaa harkittuaan päättäneet asianomaisissa valiokunnissa kannattaa erinäisiä sellaisia päätösehdotuksia, että katsomme olevamme velvolliset kantamme selitykseksi Ammattijärjestön edutsajakokoukselle esiintuomaan seuraavaa:

Se ennenkuulumaton hyökkäys S. Ammattijärjestön yhteyttä vastaan, johon joukko vanhollisimpia sos. dem. puolueen jäseniä ryhtyi viime tammikuulla pitämässään ryhmäkokouksessa, on kylläkin tullut maamme ammatillisesti järjestyneen työväen valtavan enemmistön puolelta yli maan pidetyissä järjestökokouksissa selvästi ja jyrkästi tuomituksi. Lukuisat sosialidemokraattisetkin työläiset ovat yhtyneet julkisesti tuomitsemaan noiden porvarillistuneiden oikeistolaisdemokraattien julistamat hajoitusuhkaukset maamme ammatillista työväenliikettä vastaan. Ja viimeksi, kuten tunnettua, kärsi Ammattijärjestön edustajavaaleissa noiden oikeistolais-sosialidemokraattien ryhmätoiminta, jota järjestämään oli asetettu moninaisia johtavia komiteoja, musertavan tappion.

Ammattijärjestön edustajakokouksella olisi siis nyt täysi mahdollisuus suoralta kädeltä — ja aivan ansion mukaan — lyödä takaisin noiden puoliporvarillisten ammattipolitikoitsijain uhkavaatimukset, jotka suuntautuvat Suomen työväen luokkaetuja vastaan. Se olisi oikein, mutta olisiko se hyvin harkittua? Ei, se olisi jokseenkin har-

kitsematonta. Sillä silloin nuo ammatillisen liikkeen hajoittajat voisivat toteuttaa sen julkeimman uhkauksen sa, että perustavat uuden (puoliporvarillisen) ammattijärjestön. Vaikka onkin selvää, etteivät he silloin saisi muuta kuin pienen osan järjestöjä ja jäseniä eroamaan S. Ammattijärjestöstä ja liittymään heidän hajoitusjärjestöönsä, niin joka tapauksessa sekin jo merkitseisi Suomen yhtenäisen ammattiliikkeen järjestöllistä hajoitusta. Että silloin olisi tässä maassa kaksi keskenään riitelevää Ammattijärjestöä, se olisi työnantajille mieleinen ja edullinen tila, mutta työväenluokalle vahingollinen, jopa vaarallinenkin. Työväen palkkaliikkeiden ja työtaistelujen murtamiseksi saattaisivat työnantajat pelata niin, että he sen jälkeen useissa tapauksissa ehkä kieltäytyisivät ole masta tekemisissä S. Ammattijärjestön kanssa ja sen sijaan osoittaisivat suosiota ja ehkä myöntäisivät pikkuetujakin uudelle oikeistolais-sosialidemokraattiselle ammattijärjestölle huolimatta sen heikkoudesta, saadakseen sen avukseen rikkomaan ja sotkemaan vanhan Ammattijärjestömme luokkataistelurintaman eheyden. Semmoinen voi kyllä tuntua hyvältä esim. Elannon johtajasta, joka on tottunut työtaisteluissa edustamaan työnatajistoa ja joka sos. dem. puolueen viime puoluekokouksen avajaisissa, ollen silloin puolueen puheenjohtajana, kehoitti puolueen jäseniä "aktiivisesti toimi maan" siinä tarkoituksessa, että joko ottaisivat tämän maan ammatilliset järjestöt "käsiinsä" taikka "astumaan niistä ulos ja perustamaan uutta ammatillista järjestöä". Hänen puoleltaan ja hänen lähimpäin hengenheimolaistensa puolelta tuo meininki on täysin ymmärrettävää, mutta työväenluo kalle siitä koituisi pelkkää vahinkoa ja turmiota. Sitä paitsi voisi virkavaltakin silloin ruveta kaikin tavoin suosimaan tannerilaista ammattijärjestöä ja erityisesti vainoamaan työväenluokan yleistä ammattijärjestöä koettaen uskotella ja syyttää sitä "kommunistiseksi" ja miksi tahansa.

Meidän mielestämme on Ammattijärjestön edustajakokouksen koetetta va kaikin tavoin estää tuollaisen turmiollisen hajaannustilan syntyminen maamme ammattiliikkeessä, mutta sitä taas ei ole mahdollista tehokkaasti estää muulla tavalla kuin että tehdään noiden oikeisto-sosialidemokraattien, hajoittajain uhkavaatimusten johdosta suuria myönnytyksiä — tuntukoonpa se sitten kuinka katkeralta tahansa. Heidän hajoitusuhkauksensa johdosta on nyt edessämme eräänlainen pakkotila, jossa, suojellen S. Ammattijärjestön eheyttä, emme voi määrätä kantaamme heidän uhkavaatimuksiinsa nähden sen näkökannan mukaan, ovatko ne oikeita vai vääriä, vaan on niitä punnittava siltä näkökannalta, mitä vääriä vaatimuksia meidän nyt täytyy hyväksyä välttääksemme heidän hajoitusuhkauksen toteutumisen.

Tätä varten on meidän nähdäksemme Ammattijärjestön edustajakokouksen, yleisesti sanottuna, tehtävä niin suuria myönnytyksiä, että ylipäänsä sosialidemokraattisetkin työläiset Am mattijärjestön riveissä myöntävät edustajakokouksen päätökset heidänkin kannaltaan oikeuden ja kohtuuden mukaisiksi. Kun näin tapahtuu, niin silloin eivät porvarillistuneet oikeistojohtajat saa, vaikkapa yrittäisivätkin, perustetuksi mitään "uuden ammattijärjestön" näköistäkään hajoitusjärjestöä, koska sos. dem. työläiset eivät näe olevan mitään kunnon syytä eroamiseen Suomen työväenluokan yhtei sestä Ammattijärjestöstä, ja pelkistä tuomari Tannereista, Artturi Aalloista, Salovaaroista y.m.s. ei ammattijärjestön näköistä laitosta synny.

Tältä näkökannalta punniten tammikuulla pidetyn oikeisto-sosialidemokraattisen ryhmäkokouksen uhkavaatimuksia olemme tulleet seuraaviin tuloksiin:

1) Yksi noista vaatimuksista, koskeva suhdetta poliittisiin puolueisiin, on S. Ammattijärjestön sääntöjen ja tarkoituksen mukainen ja voidaan sen vuoksi ilman muuta hyväksyä. Kun sanotaan, että "ammatillisten järjestöjen, niin perus- kuin keskusjärjestöjenkin, on työskenneltävä ainoastaan ammatillisen toiminnan alalla sekaantumatta poliittisten puolueiden tehtäviin" ja ettei ammatillisen liikkeen varoja saa käyttää poliittisten puolueiden tarkoituksiin, niin on meidänkin mielestämme tällainen sääntö maamme ammattiliikkeessä paikallaan ja välttämätön. On vain naurettava silmänkääntötemppu, että nuo hajoitusmestarit, jotka juuri väenvängällä yrittävät saada koko maamme ammatillisen liikkeen "käytetyksi poliittisen puolueen tarkoituksiin", ovat ottaneet tuon kauniin säännön väärien uhkavaatimustensa joukkoon.

2) Ammattijärjestön johdon valintatapaa koskevassa kysymyksessä on mielestämme syytä myöntyä siihen vaatimukseen, että johto valitaan edustajakokouksessa, kunhan vain otetaan sääntöihin samalla kertaa sellainen määräys, että suureen toimikuntaan tulee edustajakokouksessa valita vähintään yksi edustaja kustakin liitosta ja suurimmista liitoista yksi lisäjäsen kultakin alkavalta 3,000 jäseneltä. Kun täten ei minkään liiton vaikutus AJ:n johdossa tule syrjäytetyksi, on tällainen oikeuden ja kohtuuden mukainen valintatapa epäilemättä omansa tyydyttämään sosialidemokraattisiakin työläisiä.

Väärin sitä vastoin olisi hyväksyä sitä hajoittajien ilkialastonta puoluepyyteiden vaatimusta, että Ammattijärjestön toimikunnan jäseniksi ja varajäseniksi valitaan puolet sosialidemokraattien ehdottamista henkilöistä. Niin kauan kun sos. dem. puolueen jäsenet ovat kannattajineen vähemmistönä S. ammattijärjestössä, ei heillä minkään oikeuden ja kohtuuden mukaan ole oikeutta vaatia enemmistöä johdossa. Semmoinen vaatimus ei ole lainkaan työväen oikeudentunnon mukainen, vaan pikemmin se tuntuu kapitalistisen vähemmistö-diktatuurin mukaiselta komennolta. Ei suinkaan kukaan oikeudentuntoinen sosialidemokraattinenkaan työmies kannata tuommoista vääryyttä johtopaikkain ahnehtimisessa.

Ei siis sillä tavalla, vaan täysin oikeuden mukaan on sosialidemokraattisen puolueen jäseniä valittava AJ:n johtoon vähintään niin paljon kuin mikä vastaa heidän suhteellista voimaansa ei ainoastaan edustajakokouksessa, vaan ylipäänsä AJ:n riveissä. Pikemmin vähän päälle kuin yhtään vaille, niin ettei tule turhaa riitaa mahdollisesta laskuvirheestä.

3) Hajoituksen hommaajat vaativat päätettäväksi, että Ammattijärjestön on lähetettävä edustajiaan ottamaan osaa kansainliiton työntoimiston konferensseihin. AJ:n viides edustajakokous sen nimenomaan päätöksellään kielsi, ja se oli periaatteellisesti aivan oikea päätös, sillä Geneven työtoimisto on, samoin kuin koko "kansainliittokin", kapitalististen hallitusten, eikä työväenluokan etuja vastaava laitos. Mutta siitä huolimatta on vielä paljon sosialidemokraattisia työläisiä, jotka uskovat ja toivovat, että työtoimiston työllä voidaan työväenlainsäädäntöä edistää. Me pahoin pelkäämme, että he tulevat tuossa toivossaan täydellisesti pettymään, mutta kun he kerran vielä nykyään uskovat kansainliiton työtoimiston apuun, on heidän annettava kokea, tuleeko sieltä apua. Tässä suhteessa on siis tehtävä heille myönnytys, jota AJ:n toimikuntakin on puoltanut pääasiassa sillä syyllä, että sen mielestä on tätä ennen tapahtuneesta AJ:n edustajain osanotosta Geneven työtoimiston konferensseihin ollut hyötyä siihen nähden, että siten on voitu ulkomaiden työläisedustajille tehdä selkoa tilanteesta täällä, kiinnittäen kansainvälistä huomiota porvaristom-

me vainotoimenpiteisiin. Vaikkapa tuossa huomautuksessa hiukan onkin perää, niin ei mielestämme AJ:n toimikunta olisi saanut rikkoa edustajakokouksen selvää päätöstä. Nyt on kuitenkin välttämätöntä Ammattijärjestön hajoituspuuhan takia muuttaa tuo entinen päätös oikeuttaen AJ:n toimikunnan lähettämään edustajiaan ottamaan osaa sanotun työtoimiston konferensseihin, samalla muistuttaen, että tähän asti tapahtunut edustajain lähettäminen sinne on ollut AJ:n viidennen kongressin selvän päätöksen rikkomista.

4) Hajoittajain viimeinen uhkavaatimus tarkoittaa S. Ammattijärjestön liittämistä Amsterdamin ammatti-internatsionaaleen. Meistä se jos mikään on väärä vaatimus etupäässä siihen katsoen, että Amsterdamin Internatsionaalen johto, kuten tunnetaan, tosiasiassa edustaa jotakuinkin yhtä vanhoillista porvarillistunutta suuntaa kuin ne oikeistolais-sosialidemokraatit Suomessa, jotka hommaavat Ammattijärjestön hajoitusta. Tietysti Amsterdamin ammatti-internatsionaalenkin järjestöjen riveissä on suuret määrät, epäilemättä suuri enemmistökin, sellaisia työläisiä, jotka ennemmin tai myöhemmin tulevat astumaan selvemmän luokkataistelun tielle. Tähän katsoen on täysin oikein ja välttämätöntä mitä vakavammin ja tarmokkaimmin pyrkiä kansainvälisen ammatillisen liikkeen kokoamiseen ja täydelliseen yhteenliittymiseen. Erittäin tärkeä alote sillä tiellä on jo tehtykin Englannin ja Venäjän Ammattijärjestöjen yhteistoiminnalla. Meidän varma vakaumuksemme on se, että kansainvälisen ammatillisen yhteyden rakentaminen voi tarkoituksenmukaisimmin tapahtua juuri sellaisen yleisen kansainvälisen yhteyskongressin kautta kuin englantilais-venäläinen komitea on ehdottanut, emmekä me tästä vakaumuksestamme voi luopua. Mutta sensijaan katsomme hajoitusuhkan edessä välttämättömäksi, että edustajakokous selittää yleisäänestyksellä 1922 syntyneen päätöksen Punaiseen ammatti-internatsionaaleen liittymisestä kumotuksi.

Nämä suuret myönnytykset, jotka perusteellisen harkinnan jälkeen täten esitämme A.j:n edustajakokouksen päätettäviksi, teemme tietoisina siitä, että tällä tavoin tulee tehtyä raskainkin mahdollinen yritys Suomen Ammattijärjestön yhteyden suojelemiseksi, kuitenkaan päästämättä luisumaan maamme ammatillista liikettä työväen luokkataistelun kannalta tuuliajolle tai porvarillistuneiden työväenjohtajain eksyteltäväksi. Me olemme tietoisia siitä, että monet ammatillisesti järjestyneet työäiset maassamme, joiden kanssa tahdomme aina käsi kädessä toimia, pitävät tässä ehdottamiamme myönnytyksiä kerrassaan liian pitkälle menevinä katsoen siihen, että ne merkitsevät myöntymistä hajoittajain v ä ä r i i n vaatimuksiin. Me muistutamme kuitenkin noille tovereille, että tämä ei ole ensimäinen kerta, kun työväen täytyy myöntyä vääriinkin vaatimuksiin. Kerrankos meidän on ollut pakko työnantajainkin uhkavaatimusten edessä työsopimusneuvotteluissa tehdä raskaita myönnytyksiä, koska olemme nähneet, että jos sillä kertaa taisteluun ryhdyttäisi vaikka kuinka tiukasti, niin ei siitä olisi apua, vaan ehkä kävisi vielä hullummin. Samantapaisiin tilapäisiin perääntymisiin vieläpä vaikeampiinkin, on maamme työväenluokan täytynyt alistua usein valtiollisenkin luokkataistelunsa vaiheissa.

Enemmistön täytyy toisinaan vaikeissa olosuhteissa perääntyä pienenkin vähemmistön edessä. Jos se välttämättömässä tapauksessa harkitusti suoritetaan, ei se merkitse tappiota, vaan kunnollista valmistumista v o i t t a m a a n — toisella kertaa. Suomen Ammattijärjestön uuden johdon tehtävänä on nyt lähimmässä tulevaisuu-

dessa voittaa Suomen sosialidemokraattiset työläiset vakaumuksessa ja tietoisuudessa varmalle proletaarisen luokkataistelun kannalle. Kun se saavutetaan, niin uusista tannerilaisista hajoitushankkeista ei ole enää vaaraa".

Deklarationi sellaisenaan osoittaa, että AJ:n yhtenäisyyden kannattajat säilyttivät malttinsa, arvostellen eri kysymyksiä kylmän harkinnan mukaan polvistumatta ohranan apuun luottavien sos. dem. uhkavaatimusten edessä. Tosin AJ:n yhtenäisyyden säilyttämiseksi oli tehtävä eräitä myönnytyksiä, mutta he selittivät avoimesti työläisille, että "emme voi määrätä kantaamme heidän (sos. dem.) uhkavaatimuksiin nähden sen näkökannan mukaan, ovatko ne oikeita vai vääriä, vaan on niitä punnittava siltä näkökannalta, mitä vääriä vaatimuksia meidän nyt täytyy hyväksyä välttääksemme heidän hajoitusuhkauksensa toteutumisen".

Kansainväliseltä kannalta on kysymys kansainvälisten suhteiden järjestämisestä tärkein. Kongressi päätti:

1) Kehoittaa ammattiliittoja liittymään asianomaisiin kansainvälisiin sihteeristöihin;

2) Kehoittaa ammattijärjestöjen hallitusta tarmokkaasti toimimaan kiinteän yhteistyön aikaansaamiseksi Ruotsin, Tanskan, Norjan ja Suomen ammattijärjestöjen välillä;

3) Kongressi selittää yhtyvänsä Norjan ammattijärjestön kongressin päätökseen, että jos kansainvälinen konferenssi tai kongressi saadaan aikaan, ammattijärjestön on lähetettävä edustajansa ja koetettava toimia kaikkien maiden ammatillisten järjestöjen kokoamiseksi yhteen ainoaan ammatilliseen internationaaleen, ja jos sellainen internationaale syntyy, on ammatt:järjestön hallituksen päätettävä siihen liittymisestä tai — ellei yksimielisyyteen päästä hallituksessa — alistettava kysymys äänestyksellä ratkaistavaksi;

4) Kongressi hyväksyy hallitusken tähänastiset toimenpiteet englantilais venäläisen komitean työn kannattamiseksi uuden ammatillisen internationaalen aikaansaamiseksi ja velvoittaa uuden hallituksen yhä eteenkinpäin toimimaan samaan suuntaan;

5) Kongressi katsoo tarpeelliseksi selittää yleisellä äänestyksellä v. 1923 tehdyn päätöksen liittymisestä Punaiseen Ammattiyhdistys-Internationaaleen puretuksi;

6) Ammttijärjestö pysyy yhä riippumattomana, kunnes yhteinen ammatillinen internationale on muodostettu.

Sos. dem. johtajilla oli vakava aikomus saada Ammattijärjestö hajoitetuksi. Sitä todistaa m.m. se, että he olivat kutsuneet kongressin loppupäiviksi maatakäsittävän hajoituskokouksen. Ne kun pitivät itsestään selvänä, ettei kongressin enemmistö tule antamaan pienelle vähemmistölle niin paljon perään, että se tyydyttäisi sos. demiä. Tässä hajoituskonferenssissa tarkastettiin kongressin tekemät päätökset ja niitä punnitessaan hajoittajat huomasivat, että heidän hajoitushommiltaan oli pudonnut pohja siinä määrin, että siitä oli tällä kertaa luovuttava. Lopputulos olikin, että hajoituskonferenssi antoi julistuksen, jossa kehoitetaan sos. dem. työläisiä liittymään ammatillisiin järjestöihin ja toimimaan niissä mahdollisimman aktiivisesti. Hajoituskomitea päätettiin kuitenkin edelleen säilyttää. Se on elävänä todisteena, ettei hajoitusvaara vieläkään ole kokonaan torjuttu. Tätä tukee vielä se, kun sos. dem. puoluesihteeri Viik kirjoitti Ruotsin Social-Demokrateniin artikkelin, jossa hän peittelemättä sanoo, että heidän on pidettävä kaikki tiet avoimina.

Työnantajain liiton äänenkannattaja "Teollisuuslehti" kiinnittää myöskin AJ:n kongressiin suurta huomiota. Vaikka se luetteleekin kongressin pää-

töksistä sos. demeille erinäisiä voittoja, ei se kuitenkaan ole siihen tyytyväinen. Se on epäilevällä kannalla, lausuen m.m.: "Mitenkä vakavasti tarkoitettu kommunistien rintamamuutos on, on vaikea arvostella, mutta monet merkit osoittavat, etteivät heidän toimenpiteensä riippuneet mistään mielenmuutoksesta, vaan että ne olivat taktillisten syiden pakoittamia". Mutta lehti lohduttaa itseään erikoisesti sillä, kun AJ:n puheenjohtajaksi valittiin tunnettu sos. dem. Matti Paasivuori. Sitä että puheenjohtaja valittiin yksimielisesti, ei tämä kapitalistinen äänitorvi jaksa käsittää. Se ei käsitä, että tämänkin myönnytyksen vasemmistolaiset tekivät hajoitusuhkan edessä.

AJ:n johto järjestyi puoluesuuntien mukaan siten, että laajennettuun johtoon, johon kuuluu 30 jäsentä saivat sos- dem. 10 edustajaa ja pienempään johtoon, johon puheenjohtajan ja sihteerin lisäksi kuuluu 7 jäsentä, saivat sos. demit puheenjohtajan lisäksi kaksi paikkaa. Näin ollen on sos. dem. johtopaikoissa ⅓ osa, mikä on enempi kuin mitä heillä on järjestyneiden työläisten kesken kannatusta.

Yleisvaikutelmana voi sanoa, että vasemmisto eli yhtenäisyysmiehet joustavalla ja harkitulla menettelyllään saivat tällä kertaa sos. demien hajoitusaikeet tehtyä tyhjiksi. Mutta ei siinä suinkaan ole vielä kylliksi. Hajoitusuhka porvarillistuneiden sos. dem. iohtajain taholta saattaa uudistua milloin tahansa. Sentähden työväen on jatkuvasti pidettävä silmänsä auki ja tehtävä työtä, jotta kaikki työläiset vapautuisivat sos. dem. johtajain harhoista. Vasta sen jälkeen on ammatillisten järjestöjen yhtenäisyys taattu.

J. Lumivuokko.

Suomalaisasutuksen pohjoisemmilta seuduilta.

(Matkahavaintoja) Kirj. —u—

Suomenkielisin seutu koko Karjalan tasavallan alueella on sen luoteiskulma. Uhtuan kihlakunta. Se on Suomessa kulkeneiden laukkumiesten kotiseutua ja se yhteys on epäilemättä vaikuttanut, että karjalaisen väestön kieli y. m. eroavaisuudet täällä ovat vähimmän havaittavissa. Alue on harvaan asuttua. Seitsemän lavean kunnan alueella, joiden yhteinen pinta-ala on 30,643 neliökilometriä, asuu puoliväliin toistakymmentä tuhatta henkilöä, jotka hankkivat toimeentulonsa eri lähteitä käyttäen. Harjoitetaan maanviljelystä, karjanhoitoa, kalastusta ja käydään ansiotöissä. Pieni määrä taloista on sellaisia, joissa peltoviljelystä olisi koskaan harjoitettu siinä määrin, että sato edes viljavina vuosina olisi vuoden ajaksi riittänyt.

Väestön vähävaraisuudesta huolimatta on Uhtua ympäristöineen ollut rajantakaisten saalistajain tavottelun esineenä. Suomalainen suurriistäjä on ennen kaikkea tavotellut sen metsiä ja saanut siinä tukea halpaa työvoimaa etsivältä manttaalin omistajalta sekä erinäisiä muita etuisuuksia tavottelevan ylä ja osittain myös keskiluokan taholta. Nämät heimoveljeyden y.m. sellaisten tunnuslauseitten varjoon vetäytyneet riistopyrkimykset ovat kansalaissodan ja sen jälkeisinäkin vuosina ilmenneet varsin aktiivisina. Ennen kaikkea on koetettu saada karjalaiset itse vetämään silmukkaa kaulaansa usuttamalla niitä bolsheviikkejä ja neuvostovaltaa vastaan. Tässä agitatsionissa ja suunnitelmain toimeenpanossa ovat Suomen valkoiset käyttäneet apunaan karjalaista kulakki-ainesta.

Tuhoisin seurauksiltaan Uhtuan alueelle oli Suomessa järjestetty ja sieltä

johdettu bandittikapina v. 1921. Monet parhaista toimitsijoista tulivat raaasti murhatuiksi. Se osa väestöä, jota ei voitu pettää tai joka ei kelvannut aseiden käyttöön pakotettavaksi, vietiin Suomeen, jossa sitä on käytetty sikäläisen työväestön palkkojen polkijana, lakonrikkurina j. n. e. Pienempi osa kouluutettu kiväärin käyttöön vastaisten bandiittiyritysten varalle. Samoin on muutama osa kansanopistoissa y. m. laitoksissa terästetty heimoveljeys-, Karjalan itsenäisyys- tahi Suursuomi-ihanteilla pystyäkseen harjoittamaan agitatsionia ja muutoin toimimaan kätyreinä karjalaisten keskuudessa. Suuri osa bandiittikapinan aikana Suomeen menneistä on sieltä jo palannut takaisin. Enimmät ovat palanneet kiroten retkeään ja retken aiheuttajia eivätkä he hevin toiselle samanlaiselle matkalle lähde. Mutta on joukossa epäilyttäviäkin olijoita. Laaja amnestia on antanut mahdollisuuden päästä takaisin eräiden sellaistenkin, jotka olivat ensimäisinä bandiittiliikkeessä.

Bandiittikapinan päättyessä oli elämä Uhtuan alueelta lähes tyyten hävinnyt. Kylät olivat niin tyhjinä, että vain joku vanhus tai vaivanen oli uunin laiteelle jäänyt ja kului aikaa ennen kuin metsiin piiloittautuneet uskalsivat asuinpaikoilleen palata. Valkosilla oli mieletön hävityshalu. Mitä omaisuudesta eivät voineet Suomeen viedä, sen tuhosivat. Asunnoista särjettiin uunit ja akkunat, osa karjaa tuhottiin paikalle, perunakuopista viskattiin ovet hangelle. Jos hävityksen takana oli jotakin järjellistä tarkoitusta, niin oli sellaisena pyrkimys tehdä mahdottomaksi kyliin pysähtymisen ja kaiken toiminnan alkamisen.

Hävityksen jälkien korjaaminen ei ole ollutkaan helppoa. Alettiin kuitenkin ja eteenpäin on päästy. Ajan kuluessa on kehitys käynyt yhä nopeammaksi. Viimeisen talousvuoden ajalla lisääntyi esim. talouksien lukumäärä 2,109:stä 2,386:een, eläinten luku määrä 5,347:stä 6,149:ään ja kylvetty alue 1,598:sta 1800 desjatiinaan.

Osuustoiminta on päässyt kehittymään pääasiallisesti kaupan alalla. Jäseniä Uhtuan osuuskaupassa on nykyään noin 1,300, joista 60 pros. talonpoikia. Jäseniä ja myymälöitä on viiden kunnan alueella. Kauppa pyrkii ulottamaan elimiänsä etäisimpiinkin kyliin. Kaupan viime vuoden vaihto nousi 272,000 ruplaan. Kymmenen tuhannen ruplan voitosta siirrettiin vararahastoon 80 pros., muu osa jaettiin valistustarkoituksiin eri järjestöjen käytettäväksi. Kun seutu on etäällä radasta — Kemistä Uhtualle on suorinta tietäkin 180 kilometrin matka — nostaa tavaran kuljetus paljon hintoja. Tavaran rahtimaksu on täytynyt sanotulle matkalle asettaa talvisaikanakin ruplaksi ja ylikin puudalta. Viime vuoden aikana osuuskauppa maksoi rahtimaksuja 60,000 ruplaa. Joukko talonpoikia on siten saanut ansiota rahdinajossa. Yksityiskauppiaita ei Uhtuan osuuskaupan toimipiirissä ole, mutta kihlakunnan kahdessa pohjoisimmassa kunnassa, Kiestingissä ja Oulangassa toimii erillinen osuuskauppa. Kesän aikana tapahtuu tavarain kuljetus kuten muukin liikenne vesitse ,suurimmalta osaltaan koskista virtaa pitkin ja tavarain kuljetus tulee vielä kalliimmaksi. Nykyään kuitenkin on hyvällä alulla kauan odotettu ja osittain yritettykin maantienteko Kemin ja Uhtuan välille. Työ on kuitenkin niin suuri, että sen loppuun saattaminen vaatii vielä aikaa ja paljon varoja.

Paitsi osuustoimintaa, on huomattava alku saavutettu myös parilla muulla yhteistoiminnan alalla. Huoltojaoston alotteesta on jo aikaisemmin kihlakunnan kaikkiin kyliin järjestetty keskinäisen avustuksen komiteoita, joiden toimintaa on sen jälkeen säännöstelty uudella ohjesäännöllä. Nykyään toimii kihlakunnassa kyläyhdistyk-

siä 31. Yhdistykset ovat hankkineet itselleen maanviljelysvälineitä, edistäneet osuustoimintaa, pystyttäneet muutamia pajoja j. n. e. Viime vuonna sai yhdistysten kautta apua 270 taloutta. Työn muodossa sai niistä avustusta 31 taloutta, joille tehtiin 75 mies- ja 32 hevostyöpäivää. Tehtävää on ollutkin sekä keskinäisille avustusyhdistyksille että yhteiskunnallisen huollon jaostolle. Bandiittikapinan tuloksena oli puute niin yleinen, että vielä vv. 1923—24 oli kuukausittain annettava apua keskimäärin 573 henkilölle. Siten jaettiin vuoden ajalla viljaa lähes 3,500 puutaa. Näin suuressa määrässä avustaminen on tietenkin ollut mahdollinen sen kautta, että tarkoitukseen on saatu yleisiä varoja. Viime vuonnakin oli n. s. nälkäavustukseen kihlakunnan budjettiin varattu 2,700 ruplaa.

Kihlakunnan luotto-osuuskassa perustettiin v. 1924 alkupuolella. Silloin liittyi kassaan 52 jäsentä. Kuluvan talousvuoden alkaessa oli jäsenmäärä 512. Jäsenistä oli talonpoikia 82 prosenttia, joista köyhiä 76 pros. ja keskivarakkaita 6 pros. Vuoden ajalla kassa antoi 305 lainaa, yht. lähes 53,000 ruplaa eli lähes se määrä mikä varoja oli käytettävissä. Varoista suurin osa myönnettiin hevosen tai lehmän ostoa varten. Kassan välityksellä hankittiin myös joukko maanviljelysvälineitä. Talletustoimintaakin yritettiin, mutta se tuskin pääsi alkuun. Vuoden ajalla tehtiin kassaan ainoastaan kolme talletusta. Yleisiä kokouksia ei myös voitu pitää syystä, ettei saatu koolle sääntöjen edellyttämää jäsenmäärää. Tämän takia onkin siirrytty valtuutettujen piirijärjestelmään.

Pohjois-Karjala on rikas metsistä. Uhtuan ja Vuokkiniemen metsänhoitopiirien yhteinen pinta-ala on lähes 1,300,000 desjatiinaa. Suunnattomia metsäalueita ei nä'hin saakka ole voitu eikä yritettykään hoitaa. Siitä huolimatta on niissä runsaat ja arvokkaat puumäärät, joiden hakkaaminen on säännöstelty. Suuri määrä talonpoikia saa talvisin ansiota tukkien hakkuussa ja vedätyksessä. Kihlakunnan kolmessa kunnassa olevilla hakkauksilla esim. viime talvena työskenteli 240 hevosta ja yli 600 henkilöä. Yleensä metsätöissä ollut alueen ihmis- ja hevosmäärä oli vähintäin kaksinkertainen. Uittotöissä tarvitaan kiireimpänä aikana sama miesmäärä. Töiden suorittaminen tietenkin tapahtuu vaikeissa olosuhteissa, kun vakinaisia asumuksia on harvassa ja elintarpeet ovat etäältä kuljetettavat. Takavuosina ilmenikin työntekijäin taholta paljon tyytymättömyyttä, jota kuitenkin on voitu poistaa paremman järjestelyn ja tavarain saannin kautta.

Alue, jossa paikallinen yritteliäisyys ja toiminta on vasta viime vuonna päässyt esiintymään, ei tietenkään omin avuin vielä tule toimeen. Karjalan tasavallan budjetissa onkin tämä puoli ollut huomioon otettuna. Kun toiselta puolen kihlakunnassa ei ole voitu tehdä kaikkea, mitä oli suunniteltu, jäi viime vuonna huomattava varojen ylijäämä. Avustus yleisistä valtion varoista kulkeekin suurimpana eränä kihlakunnan tuloissa. Paikalliset tulot ovat olleet pienemmästä merkityksestä ja saatiin niistä viime vuonna kokoon 90 pros. edellytetystä määrästä. Sen sijaan kuntain tuloarvioiksi suunnitellut tulot saatiin ylimalkaan kaikki perityiksi.

Monissa suhteissa ovat vielä taloudellisen toiminnan ilmiöt heikkoja tai puuttuvat kokonaan. teollisuuslaitoksia ei ole ollenkaan. Satavuosia vallinneet muodot ja tavat maanviljelyksessä ja karjanhoidossa eivät vielä ole kääntyneet uusille urille. Poikkeuksena voi ehkä mainita pienen maatalouskommuunin, joka sekin on osittain ansiotöiden varassa. Säästökassatoiminta pantiin alulle viime talousvuoden alkupuolella avaamalla keskuksessa Raha asiain osaston yhteyteen valtion

säästökassa. Yhdentoista kuukauden ajalla tehtiin siihen ainoastaan 23 talletusta. Toiminnan heikkojen ilmiöiden syynä on tietenkin vallinneen rauhallisen tilanteen lyhyys ja täydellinen varattomuus rauhan tilanteen alkaessa. Mutta kaivataan myös paljon valistustyötä. Tarvitaan sekä havainnollista että tietopuolista kehitystä ennen kuin vaihtuu vanha tottumus ja valkoisten kurjan agitatsionin jäljet.

Nuori polvi onkin uusille urille kääntymässä. Ensi asteen työkouluja oli viime talvena toimessa 28 ja uusia perustetaan edelleen. Kouluopetusta sai jo 1,008 lasta 2,598:sta kouluijässä olevasta. Keskuksessa toimii kehittyneimpiä varten talonpoikaisnuorisokoulu. Kymmeniä nuorisosta valmistuu opettajiksi sekä neuvosto- ja puoluetyöhön Leningradin ja Petroskoin oppilaitoksissa. Kommunistisen nuorisoliiton osastoja on kihlakunnassa jo yli 30 ja niissä noin 600 jäsentä. Pianeeriosastoissa samoin on yli 400 lasta. Tällaisissa oloissa ei näiden järjestöjen enempi kuin koulujenkaan kaikki toiminta voi olla mallikelpoista. Puuttuu kykeneviä ohjaajia ja toimivälineitä. Mutta sellaisenaankin katsantokannan muodostajana ja suunnan antajana niiden yleistä merkitystä ei saa kieltää. Lukutaidottomiksi merkityistä 1,745 kansalaisesta sai viime talven aikana opetusta noin 1,000 henkilöä. Lukutupia, klubeja ja punanurkkia oli muodostettu yhteensä 39 ja naisdelegaatteja valittu 106. Sitäpaitsi toimi useampia poliittisia piirejä ja muutamia eri asteisia puoluekouluja, joissa muutamat sadat kansalaiset voivat laventaa ja syventää tietojaan. Mainitsemista ansaitee, ettei vastapainona ole julkista pimitystyötä. Kihlakunnassa ei ole yhtään kirkkoa. Ne ovat joko suljettuina tai valistushuoneustoina.

Uhtuan hävitetyillä alueilla saattoivat elämän vireille suomalaiset punikit lähinnä kommunistit. Bandiittien surmaamien tilalle samosi rohkeasti toisia. Hankittiin siemeniä ja kylvettiin peltoja. Epävarmaa oli turvallisuus ja toimeentulo alkuaikoina. Oli toisella kädellä tehtävä työtä ja toisessa pidettävä asetta puolustusta varten. Tiedustelulle tai suorastaan häviötä tuottamaan Suomesta lähetettyjä bandiittisakkeja on liikkunut myöhemminkin. Toiminta niissä oloissa ei ole ollut huoletonta. Kaikilla työkelpjoisilla on tointa edelleen ylen määrin. Väliin taakka saattaa olla aivan luonnoton. Itse Uhtualla tapasin toverin, jolla samaan aikaan oli 24 eri tointa neuvosto- osuustoiminta-, puolue- y. m. aloilta. On selvää, ettei keneltäkään sellainen tehtäväin paljouden alaisena mikään niistä tule parhaiten hoidetuksi. On kuntia, joissa edelleen on vain muutamia puolueen jäseniä ja ne siis olojen pakosta joutuneet itse toimimaan moninaisissa tehtävissä. Käänne parempaan päin kuitenkin on jo alkanut. Puoluejärjestö on kasvamassa, puolueettomiakin toimivoimia on saapunut muualta ja itse karjalaisen väestön keskuudesta kohoaa aktiivia, joka kommunistien rinnalla tekee työtä neuvostovallan lujittamiseksi ja kehittämiseksi.

Muurmannin läänin alueella, johon kuuluu Kuolan niemimaa Suomen rajaan saakka, asuu pari tuhatta suomenkieltä puhuvaa henkilöä. Tämä määrä on vain kymmenes osa koko laajan läänin väestöstä.

Suomalainen väestö on pääasiallisesti kalastajaväestöä. Sen asutusalue ulottuu Vaidokubasta Petsamon lähistöltä rannikkoa pitkin Kuolan kaupunkiin saakka. Pari kyläkuntaa on vielä mainitusta kaupungista sisämaahan päin, toinen lähellä Suomen rajaa. Monet kylät ovat pieniä, sisältäen vain muutamia tai kymmenkunta taloa. Asunnot ovat vaatimattomia yhden tai kaksi huonetta sisältäviä rakennuksia. Talouteen kuuluu lehmä tai pari ja muutamia lampaita, samoin yks itai

kaksi poroa, joilla puut ja heinä vedetään. Useimmassa kylässä ei ole ainoatakaan hevosta. Viljaa ja kasviksia rannoilla ei yritetäkään kasvattaa, sillä ilmaston ja karun maaperän takia sadon toiveet ovat vähäiset.

Vuonan varren asukkaille on meri kaikki kaikessa. Se on rikas, mutta oikullinen antimiensa luovuttaja. Kun tulee turskaparvi, on se niin sankka, että ei tarvita verkkoja eikä syöttejä sitä pyydystettäessä. Veteen laskettu teräväkärkinen koukku, jota nuorasta nopeasti nostellaan tapaa kalan jostakin kohdasta. Silloin täyttyy kalastajavene nopeasti saaliilla. Mutta runsaus niistä saattaa kadota yhtä nopeasti kuin ilmaantuikin. Siten kävi esim. viime maaliskuulla, jolloin merelle sattuneet saivat täyden lastin, mutta toista hakemaan mentyään oli kala kadonnut ja oli jäätävä pitemmäksi aikaa odottamaan uuden parven kohtaamista. Pääasiallisesti pyydystävät suomalaiskalastajat turskaa, mutta osittain muitakin kalalajeja. Lohen pyyntipaikat on jaettu kyläkunnittain. Kun hyviä pyyntipaikkoja on harvassa ja kun ne vanhojen perusteiden mukaan ovat kuuluneet hyvinkin etäällä asuville, antaa jaottelu edelleen erimielisyyden aihetta.

Paitsi edellä mainitun kaltaista taloutta, omaavat useat oman venheen tai osan sellaiseen. Enimmäkseen ovat venheet vanhanaikaisia, kannettomia ja kamiinilla lämmitettävällä hytillä varustettuja. Useimmilla kuljetaan purjehtien, mutta viime aikoina on myös moottoreita hankittu. Paljon on kuitenkin niitä, joilla ei ole mitään osuutta kalastajavenheeseen. Monet sellaisista ottavat osaa kalastukseen saaden palkakseen osan saaliista. Venhe on kalastajan huomattavin omaisuus. Sen omistajaksi hän on tavotellut ja tavottelee.

Kalastuksessa yleensä esittää jo nykyään tärkeintä osaa suurkalastus. Jäämeren kalastusalusten n. s. trallarien osalle lasketaan kalatuotannosta nykyään jo noin 64 ja hylkeenpyynnistä 80 pros. Yksityiset pikkukalastajat sitentuottavat vain pienemmän määrän. Suurtuotanto tälläkin alalla on edullisempaa. Ammattimiesten laskelmain mukaan, jos suurkalastuksen tuotantokustannukset vaativat turskapuudan hinnaksi 2,80 ruplaa, niin pikkukalastuksen kustannukset vaativat 3,80 ruplaa. Tunnettua yleensä onkin trallarialusten onnistuminen pyydystäessä eikä pikkukalastaja niitä myötätunnolla katsele. Kalastajat valittelevat trallaripyydyksen turmelevan merenpohjan niin, ettei kala enään tule seudulle. Toiselta puolen vakuutetaan väitteeltä puuttuvan sekä tieteellistä että kokemukseen nojautuvia perusteita. Trallarialusten hankkiminen ja varustaminen on tietenkin nykyhetkellä rannikon kalastajille vaikea urakka, mutta jo nyt muutamat kylät ovat osuuskuntansa avulla hankkineet uusiaikaisempia pyyntivälineitä. Kehitys sitten käy suomenkielisen rannikkoväestönkin pääelinkeinon alalla.

Sota aika koski raskaasti myös Muurmannin alueen asukkaisiin. Vuosikausia pitivät myös Kuolan niemimaalla komentoa englantilaiset ja niiden monet valkoiset apulaiset. Kaikilla aloilla kärsi taloudellinenkin elämä. Poronhoito esim. meni niin lamaan, että porojen lukumäärä, joka ennen sotaa laskettiin 80,000:ksi, ei vieläkään ole kohonnut puoleen sanotusta määrästä.

Rauhan tultua on kuitenkin täälläkin alkanut nopea uudistuminen. Kauppavaihto, joka v. 1923—24 teki 2,275, 000 ruplaa, nousi seuraavana vuonna 5,189,000 ruplaan. Viimemainitusta summasta välittivät valtion kauppaelimet 26, kooperatiivit 58 ja yksityiset 16 pros. Osuustoiminta on siten liike elämässä tärkeänä tekijänä. Suomalaiset osaltaan ovat siinä runsaasti edustettuina. Toiminnassa on kuitenkin vielä paljon korjaamisen varaa. Es-

teenä varojen ja kykenevien toimitsijain puute. Toimitaan erillisinä, s. malaiset esim. kolmessa kooperatiivissa.

Suomenkielisen väestön suurin osa on Suomessa syntynyttä, tai sellaisia, joiden vanhemmat ovat sieltä muuttaneet. Enimmäkseen ovat tulijat olleet maalaisproletariaattia, jonka sietämättömät olosuhteet ovat pakoittaneet siirtymään Jäämeren rannoille. Tänne tunturien notkelmiin saattoi vielä pystyttää majansa tekemättä orjakontrahtia suomalaisen tilanomistajan kanssa ja maksamatta lunnaita tsaarin tshinovnikalle. Rannikot olivat vielä puoli vuosisataa sitten niin autioita, että esim. Kuolan ja Aleksandrovskin välisen vuonan varsilla, jossa nyt on Muurmannin kaupunki sekä kymmenkunta kylää, ei ollut ainoatakaan asuntoa.

Leikin tekoa ei ole kalastajan toimeentulon hankkiminen. Jäämerellä pyydystämistä ei saa verrata pyydystämiseen jollakin Inkerin tai Karjalan lammella. Myrsky, sumu ja lumipyry saattavat pyydysten ja koko venhekunnan tuhon aiheuttaa milloin tahansa. Paljon on vuosikymmenien varrella kalastajia ja venheitä joutunut meren uhriksi.

Muurmannin suomenkielisen väestön keskuudessa on jo vuosikausia toiminut useampia lasten kouluja ja joku suomenkielinen sanomalehti tulee useampaan asuntoon. N.K.P:n tai Nuori soliiton jatsheikka on myös muodostettu jokaiseen kylään. Tilastojen perusteella saattaisi mainituissa suhteissa Muurmannin alueen suomalaiset asettaa etutilalle muista neuvostoliiton suomenkielisistä seuduista. Tämä kuva ei tulisi aivan oikea. Tosiolot tuovat ilmi heikkojakin puolia. Olosuhteiden ja voimien vähyyden takia on varsinainen puoluekasvatus jatsheikkain keskuudessakin ollut heikkoa ja käsitteet sen mukaisesti sekavia. On ilmennyt väärinkäytöksiä ja tapauksia, joita ei voida asettaa järjestöjen eikä yleensä väestön laskuun, mutta jotka osoittavat, ettei kumouksen jälkeinen toiminta ole saanut väärinkäytöksittä ja häiritsijöittä tapahtua. Niistä on kärsinyt sekä koulujen toiminta että itse puolueen auktoriteetti.

Suomenkielisen väestön toiminta pyrkii pakostakin jossakin määrin erilliseksi yleisestä toiminnasta. Kansallisuuskäsitteet eivät siihen ole niinkään syynä kuin erillinen asutus ja etenkin muiden kielten taidottomuus. Aniharvat osaavat edes osittain venäjänkieltä. Pöytäkirjat, tiedotukset ja yleensä asiapaperit siten valmistetaan suomenkielisiksi ja lähetetään sellaisina määräpaikkoihinsa. Kun keskuselimissä näihin saakka ei läheskään aina ole ollut vastaavaa kokoonpanoa ovat paperit jääneet vanhentumaan tai unohtuneet kokonaan. Monissa keskuselimissä kuten koulu- ja poliittisen valistustyön alalla ei edelleen ole kielisuhteita otettu huomioon. Nykyään kuitenkin on puoluejohdon taholta ryhdytty korjauksia toteuttamaan. Sekä puolue- että nuorisolinjalle on pyydetty suomenkielen taitoisia toimitsijoita. Läänin toimeenpanevassa komiteassa on viime syksystä alkaen toiminut suomenkielinen ohjaaja.

Kalastajaväestö ei ole ollut tilaisuudessa perinpohjaisemmin syventymään teoreettisiin kysymyksiin. Pohjaltaan se kuitenkin on harkitsevaa ja suorasukaista. Se on horjumatta ollut neuvostovallan kannalla.

—u.

Hegelin dialektinen metodi.

Kirj. G. Plehanov.

Asian ydin dialektisessa metodissa.

Hegel sanoi metafyysilliseksi niiden ajattelijoiden kantaa, — ilman eroitusta sekä idealistien että materialistien, — jotka, osaamatta käsittää ilmiöiden kehitysprosessia, tahtomattansa näkevät ne itse ja esittävät muille eristettyinä, yhteydettöminä, kykenemättöminä vaihtumaan yhdestä toiseksi. Tätä katsantokantaa vastaan hän asetti dialektiikan, joka tutkii ilmiöitä juuri niiden kehityksessä ja siis niiden keskinäisessä yhteydessä.

Hegelin mukaan on dialektiikka kaiken elämän perusaate. Usein tapaa ihmisiä jotka lausuttuansa vissin väitteen, tunnustavat kernaasti, että he mahdollisesti ovat erehtyneet, ja että mahdollisesti aivan päinvastainen kanta on oikea. Nämä ovat hyvän kotikasvatuksen saanutta väkeä, jotka ovat kynsien päitä myöten täynnä "suvaitsevaisuutta": elä ja anna toisten elää, sanovat he viisaudessansa. Dialektiikalla ei ole kylläkään mitään yhteistä hienon käytöksen ihmisten skeptillisen suvaitsevaisuuden kanssa, mutta se myös osaa sovittaa yhteen aivan vastakkaisia abstraktsiooneja. Me sanomme: ihminen on kuolevainen, pitäen kuolemaa jonakin ulkonaisista seikoista juontuvana ja elävän ihmisen luonnolle kerrassaan vieraana ilmiönä. On siis niin, että ihmisellä on kaksi ominaisuutta: ensiksi olla elävä, ja toiseksi olla myös kuoleva. Mutta lähempi tarkastelu osoittaa, että elämä itse kantaa itsessänsä kuoleman siemenen, ja että jokainen ilmiö on ristiriitainen siinä mielessä, että se itse itsestänsä kehittää ne elementit, jotka ennemmin tai myöhemmin tekevät lopun sen olemassaolosta, muuttavat sen oman itsensä vastakohdaksi. Kaikki virtaa, kaikki muuttuu, eikä ole sitä voimaa, joka voisi pidättää tätä pysähtymätöntä virtaamista, seisauttaa tämän ikuisen liikunnon: ei ole voimaa, joka kykenisi vastustamaan ilmiön dialektiikkaa.

. . .Liikkuva olio on vissillä hetkellä vississä pisteessä, mutta jo samalla aikaa se on pois siitä, sillä jos olisi vain tuokion siinä, niin se ainakin tuon tuokion olisi liikkumaton. Jokainen liikunto on dialektinen prosessi, elävä ristiriita, ja koska ei ole ainoatakaan luonnonilmiötä, jonka selvittämisessä meidän ei olisi lopulta vedottava liikuntoon, niin on oltava yhtä mieltä Hegelin kanssa, joka sanoi, että dialektiikka on kaiken tieteellisen tiedoitsemisen sielu. Ja tämä ei kuulu ainoastaan luonnon käsittämiseen. Mitä merkitsee esim. vanha aforismi: summum jus summa injuria? Sitäkö että aivan oikeudenmukaisimmin toimimme silloin, kun me antaen oikeudelle sen mitä sille kuuluu annamme samalla vääryydelle sille tulevan. Ei, näin päättelee vain "tyhmyrien kokemus, hölmöjen järki". Tämä aforismi merkitsee sitä, että kaikki puhdas oikeus, johdettuna lopulliseen loogilliseen päätökseensä, muuttuu vääryydeksi ,s.o. omaksi vastakohdaksensa. Shakespearen "Venetsian kauppias" on mainio esimerkki tässä suhteessa. Silmätkääpä nyt taloudellisia ilmiöitä. Mikä on "vapaan kilpailun" loogillinen loppupäätös? Jokainen yrittäjä koettaa nujertaa kilpailijansa, tulla yksinään markkinoiden isännäksi. Ja eivät ole harvinaisia tapaukset, jolloin jonkun

Rothsildtin tai Vanderbildin onnistuu onneksensa toteuttaa tämä pyrkimys. Muttä tämähän vain todistaa sen, että vapaa kilpailu johtaa monopooliin, s.o. kilpailun kieltämiseen, siis oman itsensä vastakohtaan. Tai katsokaa, mihin johtaa narodnikkiemme kirjallisuudessansa ylistämä niin sanottu o m a i s u u d e n t y ö-p e r i a a t e. Minulle kuuluu vain se, minkä omalla työlläni olen luonut. Eihän tämän oikeudenmukaisempaa voi olla. Eikä ole vähemmän oikeudenmukaista se, että minä käytän omaa luomaani esinettä vapaan harkintani mukaan: käytän sitä itse tai vaihdan sen toiseen, jostakin syystä minulle mieluisempaan esineeseen . Yhtä oikeudenmukaista on vihdoin myös se, että käytän vaihtamaani esinettä taas oman vapaan harkintani mukaan, miten mukavammin, paraimmin ja edullisemmin käyttää voin . Oletamme nyt, että möin oman työni tuloksen rahasta, mutta rahan käytin työläisen palkkaamiseen, s.o. ostan vieraan työvoiman. Käyttämällä tätä vierasta työvoimaa minä osottaudun olevani arvon omistaja, joka on huomattavasti suurempi sitä arvoa, minkä olen kuluttanut sen ostoon. Tämä on toiselta puolen erittäin oikeudenmukaista, sillä onhan jo tunnustettu, että voin käyttää vaihtamaani esinettä miten on parhainta ja edullisinta, mutta toiselta puolen tämä on peräti epäoikeudellista sentähden että minä riistän v i e r a s t a työtä ja sillä kumoan sen periaatteen, joka minulla oli oikeudenmukaisuudesta. Omaisuus, jonka olen hankkinut omalla työlläni, synnyttää minulle omaisuuden, jonka vieras työ on luonut. Summum jus summa injuria. Ja tällaisia "injuria" asiain itsensä painosta synnyttää melkein jokaisen varakkaan käsityöläisen talous, melkein jokaisen kunnollisen maalaisisännän talous.

N ä i n s i i s j o k a i n e n i l m i ö, n i i d e n s a m o j e n v o i m i e n v a i k u t u k s e s t a, j o t k a o v a t s e n o l e m a s s a o l o n e h t o n a, e n n e m m i n t a i m y ö h e m m i n, m u t t a k i e r t ä m ä t t ö m ä s t i m u u t t u u o m a n i t s e n s ä v a s t a k o h d a k s i.

Sanoimme, että saksalainen idealistinen filosofia katsoi kaikkia ilmiöitä niiden kehityksen kannalta, ja että juuri se on katsoa niitä d i a l e k t i s e s t i. On huomautettava, että m e t a f y y s i k o t osaavat kieltää itsensä opinkin kehityksestä. He vakuuttavat, että ei luonnossa eikä historiassa tapahdu hyppäyksiä. Kun he puhuvat jonkun ilmiön s y n t y m i s e s t ä, samoin myös yhteiskunnallisen laitoksen syntymisestä, niin he kuvittelevat asian siten että tämä ilmiö tai laitos oli muka jo hyvin vähäisenä, aivan huomaamattomana olemassa, ja sitten vähitellen suureni . Kun on puhe samanlaisen ilmiön tai laitoksen k a t o a m i s e s t a, oletetaan päinvastoin sen vähittäisestä pienemisestä, joka jatkuu aina siihen saakka kunnes ilmiö tulee mikroskooppisten mittojensa vuoksi aivan huomaamattomaksi. Näin käsitettynä kehitys ei selvitä kerrassaan mitään, sillä se edellyttää niiden ilmiöiden olevan jo olemassa, joita sen täytyy selvittää, ja pitää niissä tapahtuvan vain p a l j o u d e l l i s i a m u u t o k s i a. Metafyysillinen ajattelutapa oli aikoinaan niin vallalla luonnontieteessä, että monet naturalistit eivät osanneet muuten kuvitella itsellensä kehitystä kuin nimenomaan tutkittavan ilmiön tällaisen vähittäisen suurenemisen ja pienenemisen muodossa. Vaikkapa jo Hertwigin ajoista oli ollut tunnustettua, että "k a i k k i e l o l l i n e n k e h i t t y y m u n a s t a, mutta sellaiselle munasta kehittymiselle, nähtävästi, ei kyetty saamaan mitään täsmällistä määritystä, ja niin spermatozoidien keksiminen oli sillä kertaa aiheena teorian syntymiselle, jonka mukaan siemensolussa on jo sulkeutuneena valmis, täysin

kehittynyt, mutta mikroskooppisen pieni olio, joten koko sen "k e h i t y k s e s s ä" on kysymys vain k a s v u s t a. Täsmälleen näin päättelevät nyt viisaat vanhukset, joiden joukossa monta huomattua europalaista sosiologia, evolutsioniteorian, kehitysopin kannattajaa, esimerkiksi poliittisten laitosten "kehityksestä": historia ei tee hyppäyksiä: va piano . . .

Saksalainen idealistinen filosofia nousi päättävästi kapinaan tällaista rujoa kehityskäsitettä vastaan. Hegel virnisteli sille myrkyllisesti ja todisti kumoamattomasti, että sekä luonnossa että ihmisyhteiskunnassa h y p p ä y k s e t muodostavat samanlaisen kehityksen välttämättömän momentin kuin vähittäisetkin paljoudelliset muutokset. "Olotilan muutokset" — lausuu Hegel — "sisältyvät ei yksin siihen, että yksi paljous muuttuu toiseksi, vaan myös siihen, että paljous muuttuu laaduksi, ja päinvastoin: jokainen viimeiksimainitunlainen muutos muodostaa k a t k e a m a n vähittäin tapahtuvassa muutoksessa (ein Abbrechen des Allmählichen) ja antaa ilmiölle uuden näön, laadullisesti entisestä erottuvan. Niinpä ei vesi jäähtyessänsä kovetu vähitellen, vaan äkkiä, vieläpä jäähdyttyänsä jäätymispisteeseen jää nesteeksi jos vain säilyttää lepotilansa, mutta silloin saatuansa herkimmänkin heilahduksen se tulee kiinteäksi . . . Siveellisten ilmiöiden maailmassa . . . on olemassa tällaisia siirtymisiä paljoudesta laaduksi eli toisin sanoen laadulliset eroitukset myös siellä pohjaavat paljoudellisiin eroituksiin. Niinpä h i v e n e n v ä h e m m ä n ja h i v e n e n e n e m m ä n, muodostaa sen rajan, jonka tuolla puolen kevytmielisyys lakkaa olemasta kevytmielisyyttä ja muuttuu joksikin aivan toiseksi, rikokseksi . . . Niinpä valtiot, muiden ehtojen ollessa yhtäpitävät, saavat laadullisen luonteensa eroavaisuuden ainoastaan seurauksena suuruuden eroavaisuudesta. Vissit lait ja vissi valtiorakenne saa kerrassaan toisen merkityksen kun valtion alue ja väkiluku lisääntyvät". . (Wessenschaft der Logik)".

Nykyiset luonnonoppineet (naturalistit) tietävät mainiosti, miten usein paljouden muutokset johtavat laadun muutoksiin. Mistä syystä auringon spektrin yksi osa herättää meissä aistimuksen punaisesta valosta, toinen viheriästä jne. Fysiikka vastaa, että tässä on asian koko salaisuus eetterin hiukkasten värähdysten lukumäärässä. On tunnettua, että tämä lukumäärä muuttuu spektrin jokaiselle valolle, kasvaen punaisesta sinipunervaan. Mutta tässä ei kaikki. Spektrin lämpöjännitys kasvaa sikäli mikäli lähestytään punaisen kentän ulkoäärtä ja saavuttaa korkeimman asteensa vähäisellä etäisyydellä spektristä ulotessa. Tästä johtuu siis, että spekrissä on erityistä laatua säteitä, jotka eivät valaise, vaan ainoastaan lämmittävät. Fysiikka sanoo tässäkin tapauksessa, että säteiden laatu muuttuu eetterihiukkasten heilahdusten lukumäärän muutoksen seurauksena.

Mutta tässäkään ei vielä kaikki. Auringon säteillä on vissi kemiallinen vaikutus, kuten todistaa esim. aineen muuttuminen auringon valon vaikutuksesta. Suurin kemiallinen vaikutus osottautuu olevan sinipunervilla ja niin sanotuilla ultravioletti säteillä, jotka eivät enää herätä meissä valoaistimusta. Eroitus auringon säteiden kemiallisessa vaikutuksessa ei taaskaan ole selitettävissä mitenkään muutoin kuin eetterihiukkastenvärähdysten lukumäärän erilaisuudella: p a l j o u s m u u t t u u l a a d u k s i.

Samaa todistaa kemia. Otsonilla on toisia ominaisuuksia kuin tavallisella hapella. Mistä tämä erilaisuus? Otsoni-molekyylissä on toinen atoomipaljous kuin tavallisen hapen molekyylissä. Ottakaamme kolme hiilivedyn yhdistystä: $C\,H^{4}$ (suokaasu), $C_2\,H^{6}$ (dimetyli) ja $C_3\,H^{8}$ (metylietyli).

Kaikkien niiden kokoonpanon kaava on: n atomia hiilihappoa ja 2 n + 2 atomia vetyä. Jos n on yhtä kuin yksi, niin on meillä suokaasu, jos n on yhtä kuin kaksi, niin saadaan dimetyli, jos n on yhtä kuin kolme, niin tulee esille metyli-etyli. Näin muodostuu kokonaisia sarjoja joiden merkityksestä teille voi kertoa jokainen kemisti, ja kaikki nämä sarjat vahvistavat vanhojen dialektisten idealistien väitteen: p a l j o u s m u u t t u u l a a d u k s i.

Suom. T. T:lä.

Gosplanin perspektiivinen suunnitelma[1].

Tov. S. Strumilinin alustuksesta.

4. Liikenne

Liikennevälineiden kehityksen pitää olla jossain määrin nopeampaa kuin kuljetustarpeiden lisääntyminen. Se on perustava kriterio arvioitaessa kaikkia suunnitelmallisia perspektiivejä tällä alalla. Ja se on ymmärrettävää. Kun suunnitelmallisen ennakkonäkemisemme mahdollisuudet ovat rajotetut ja meidän pitää visseillä reserveillä turvata itsemme mahdollisilta yllätyksiltä, niin on paljon järkevämpää luoda tämä reservi sanokaamme liikojen veturien ja vaunujen muodossa kuin esim. vasta rakennettujen kaivoksien ja tehtaiden muodossa, jotka kuljetusvälineiden puutteen vuoksi pitäisi sulkea, "konserveerata" parempiin aikoihin. Liikojen veturien ja vaunujen seisominen käyttämättöminä tulee kansantaloudelle aina paljon halvemmaksi kuin se että suuret viljamäärät mätänevät rautateiden varsilla, hiilet lastaamattomina palavat varastoissa Donin alueella tai "konserveeratut" tehtaat seisovat.

Siksi on valtion Suunnittelukomitea jo vuosikausia kiivaasti tapellut liikenneasiain kansankomisariaatin kanssa veturien ja vaunujen rakentamisohjelmain laajentamisen puolesta. Liikenneasiain komisariaatti asettui meitä vastaan, todisteli että vetureita ja vaunuja on jo niin paljon että ne riittävät moniksi vuosiksi eteenpäin. Tämä kiista asetti ensi kerran jo kolme vuotta sitten kärkevänä kysymyksen liikenteen lähimmistä kehitysperspektiiveistä. Liikenteen ensimäinen viisivuotissuunnitelma esitettiin Gosplanin puhemiehistössä jo helmikuussa 1924, siis ennen kuin mikään muu perspektiivinen suunnitelma. Ikävä kyllä, se että liikenne oli pakotettu "juoksemaan" muiden talousalojen edelle suunnitelmallisen työn alalla, se kuvastui perin kielteisesti suunnitelman laadussa. Jo useampien liikenteen viisivuotis-suunnitelmien kokemus on osottanut, että elämä on ylittänyt nämä suunnitelmat jo ennen kuin ne ovat saaneet teknillisen täydellisyyden. Yhä uudelleen on niitä pitänyt tarkistaa. Eikä yksikään niistä ole vielä tähän asti päässyt pitemmälle kuin vahvistamattoman luonnoksen asteelle.

Emme suinkaan voi syyttää siitä liikenteen työläisiä. Täysin realisen perspektiivisen kuljetussuunnitelman laatiminen on tuskin mahdollinen niin kauan kuin teollisuuden ja maatalouden kehitysperspektiivit eivät ole riittävän täsmällisesti hahmottuneet. K o k o kansantalouden yhtenäisen ehjän suunnitelman luomista yhtäkkiä emme ole yrittäneetkään. Meidän on pakko rakentaa kansantalouden kokonaissuunnitelma osaisittain, eri talousaloittain, vieläpä ilman että meillä olisi selvä kuva kokonaisuudesta. Siksi teemme ehdottomasti erehdyksiä ja

[1]) Jatkoa N:oon 5.

taloutemme oikean kehitysperspektiivin voimme luoda vain monien johdonmukaisten kokeiden kautta.

Liikennejaostomme vimeinen esitys antaa rutatietaloutemme kehityksestä tällaisen kuvan:

SSSR:n rautatietalouden perspektiivit
(miljoonia tsherv. - rupl.)

Vuodet	Rautateiden omaisuus: Vuoden alussa: Alkuper.	Rautateiden omaisuus: Vuoden alussa: Kulumi-nen vähennetty	Rautateiden omaisuus: Pääoma-sijotukset	Rautateiden omaisuus: Lisäys vuodessa: Absol.	Rautateiden omaisuus: Lisäys vuodessa: % %:ssa sar. 3	Rautateiden: brutto tulot	Rautateiden: menot	Kuoletus $1^3/_4$ %	Puhdas ylijäämä: Absol.	Puhdas ylijäämä: % %:ssa sar. 3
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1923/24 . .	9.002	7.479	54.8	—75.2	—1.0	680	614	130	—64.3	—0.9
1924/25 . .	8.927	7.404	84.8	- 44.2	—0.6	896	734	129	33.0	0.5
1925/26 . .	8.883	7.360	298.9	170.9	2.3	1.296	1.069	128	98.6	1.3
1926/27 . .	9.054	7.531	774.6	636.6	8.4	1.451	1.214	138	99.2	1.3
1927/28 . .	9.691	8.168	882.6	732.6	9.0	1.624	1.317	150	157.0	1.9
1928/29 . .	10.423	8.900	958.4	796.4	9.0	1.799	1.348	162	289.1	3.2
1929/30 . .	11.220	9.697	974.5	804.5	8.3	1.963	1.363	170	430.0	4.4
1930/31 alkuun . .	12.024	10.501	3.889	3.141	—	8.132	6.310	748	1.073,9	—

Kun rautatiet eivät ole olleet täydellisesti kuormitetut ja kun kuljetustariffit ovat olleet alhaiset, ovat rautatiemme olleet tappiota tuottava yritys. V. 1924—25 rautateiden bruttotulot ensi kerran hiukan ylittivät paitsi exploatatsionikulut (734 m.r.) myöskin omaisuuden kulumisen (129 m.r.). Mutta uuden hankintaan käytetyt varat (84 m.r.) eivät vieläkään peittäneet edes vuotuista kulumista. Rautateiden omaisuus siis edelleen väheni. Tällainen politiikka, joka tietysti johtuu finanssikomissariaatin hyvin painavista "budjettinäkökohdista", se kun rautateiden tuloilla on peittänyt liikenteen muiden muotojen vajauksia, sisältää liian vakavan uhkan taloutemme tulevaisuudelle, jotta sitä voitaisiin edelleen jatkaa. Senvuoksi varojen sijoitukset rautatieliikenteeseen jyrkästi lisääntyvät ehdottamassamme viisivuotissuunnitelmassa jo vuodesta 1925—26 alkaen. Pääaloittain jakaantuvat nämä sijoitukset miljoonissa tsherv.-ruplissa seuraavasti:

Vuosi	Vanhaan verkkoon	Alotettujen rakennustöiden päättämiseen	Uusiin teihin	Kaikkiaan
1925/26	257,9	27,8	13,2	298,9
1926/27	596,0	44,6	134,0	774,6
1927/28	623,0	26,2	233,4	882,6
1928/29	676,1	10,0	272,3	958,4
1929/30	696,5	5,0	273,0	974,5
	2.849,5	113,6	925,9	3.889,0

Suurin menoerä lankeaa suurremonttien, kuluneiden vuosien vaurioiden ja vanhan verkon uudistamisen osalle. Siitä juokseviin kuoletustöihin 135 milj. ruplaa, viimeisten 8—10 vuoden vaurioiden korjaamiseen 395 milj. rpl., kaikki muu liikkuvan kaluston ja vanhan verkon varusteiden laadulliseen ja määrälliseen vahvistamiseen rautateiden työn lisääntyessä. Kuinka painavia nuo sijotukset ovat, se voidaan nähdä jo siitä, että niiden tuloksena

kohoaa nyt toimivan rataverkon arvo 5 vuodessa 7,360:stä 9,461:een milj. ruplaan, s.o. 2,100 miljoonalla eli 28 prosentilla (kuluminen vähennetty), kun koko tämän verkon kulumisen vuoteen 1925—26 arvioivat liikennemiehemme koko sen olemassa olon ajalla noin 1,523 miljoonaksi eli 17 prosentiksi. Toisin sanoin: vanha verkko tulee "uudemmaksi" kuin uusi.

On selviö, että tässä ei ole kysymys pelkästään vanhan kuntoon panosta, vaan koko rautatietalouden vakavasta rekonstrueerauksesta.

Uusia teitä edellyttää ohjelma lähimpien viiden vuoden aikana rakennettavan suhteellisen vähän: loppuun suoritetaan aletut rakennustyöt 3,750 virstalla ja uutta tietä rakennetaan 4,760 virstaa *). Vertailun vuoksi mainitsemme, että viimeistään viiden vuoden aikana ennen sotaa Venäjän rautatieverkko lisääntyi vain 3,902 virstalla eli 6,3 prosentilla (62,200:sta 66,100:aan virstaan), kun taas meidän suunnitelmamme mukaan oleva verkko (70,000 virstaa) lisääntyy viiden vuoden aikana 8,510:llä virstalla eli 21 prosentilla.

Rautateiden koko puhdas tuotto (voitto ja kuoletus) nousee 5 v. aikana 1,822 milj. ruplaan, kun taas varoja on sijoitettava 3,889 milj. ruplaa. Toisin sanoin: meidän pitää budjetin kustannuskella peittää 2,067 milj. ruplan vajaus tällä alalla. Mutta tässä on huomautettava, että tulopuolella ei ole otettu laskuihin erinäisiä painavia momentteja, esim. sitä vaikutusta, minkä uusien teiden liittäminen vanhaan verkkoon antaa. Perin alhaiselta näyttää meistä niinikään odotettu rautateiden voiton normi. Laskelmat on suoritettu vuoden 1925—26 alkuun saakka vallinneiden tariffien mukaan, mutta jo v. 1926 olemme korottaneet matkustajatariffeja 10 prosentilla ja todennäköisesti teemme vielä erinäisiä vaikuttavia korjauksia rahtitariffeihin. Lisäksi vielä tässä ehdotelmassa edellytetty rautateiden työmäärä on nähdäksemme jo tullut ylitetyksi ja sitä täytyy vahvasti suurentaa, mikä vielä lisää tuottoisuutta.

Jos vertaamme eri aikoina jo julaistuja eri laskelmia rautateiden tavarankuljetuksen perspektiiveistä, niin saamme tällaisen kuvan:

Odotettava kuormaus miljoonissa puudissa

Vuosi	I variantti	II var.	III var.	IV var.	V var.
1923/24	3.880	3.950	—	—	—
1924/25	4.454	4.231	4.750	—	—
1925/26	4.775	4.575	5.250	6.410	6.410
1926/27	5.066	4.924	5.800	7.240	7.700
1927/28	5.316	5.333	6.350	8.100	8.700
1928/29	—	—	6.850	8.910	9.800
1929/30	—	—	—	9.800	11.000

Olemme asettaneet nämä laskelmat siihen järjestykseen, jossa ne on laadittu. Kaksi ensimäistä on laadittu v. 1923—24, kolmas maaliskuussa 1925, neljäs ja viides syksyllä 1925. Elämä on kumonnut kaikki laskelmat, sillä v. 1923—24 oli kuormaus 4,120 milj. puutaa, v. 1924—25 5,073 m.p. ja nousee v. 1925—26 liikenneasiain komisariaatin viimeisten laskelmien mukaan 7,200 miljoonaan puutaan, ylittää siis 12 prosentilla suurimman variantin. Mutta viisivuotissuunnitelmamme pohjaksi ei ole otettu edes tätä "maksimi"-varianttia, vaan paljon vaatimattomammat laskelmat, joiden mukaan kuormaus v. 1929—30 ei nouse yli 10,000 miljoonan puudan.

*) 8 vuoden aikana rakennettavien teiden yhteinen pituus on 7.750 virstaa, rakennuskustannukset (ilman liikkuvaa kalustoa) 763 milj. ruplaa, josta summasta lähimpien viiden vuoden aikana edellytetty käytettävän 61,5%. Strategiset rautatiet eivät sisälly tähän.

Tämän huomautus osottaa, miten perättömiä ovat syytökset, että Gosplanin työntekijät muka pyrkivät liiottelemaan asioita, ovat liian optimisteja. Se vakuuttaa meille vielä toisenkin seikan. Ilmeisesti täytyy nytkin ehdotettavaan liikenteen viisivuotissuunnitelmaan tehdä vielä oleellisia korajuksia (suurentaa numeroita), kun se kytketään yhteen talouden muiden alojen kanssa.

Työn koko laajuus, työpalkat ja työn tuotteellisuus liikenteessä on viisivuotissuunnitelmassamme merkitty seuraavasti:

Työolot rautateillä

Vuodet	Rautateiden työ: Kuormaus mlij. puut.	Tavarain ja matkustajain kuljetus: milj. puuta-virst.	Tavarain ja matkustajain kuljetus: vuot. lis. %%	Henkilökunta: tuhansissa	Henkilökunta: vuot. lis. %%	Työpalkka: tserv. rupl. vuod.	Työpalkka: vuot. lis. %%	Työn tuotteellisuus: %%:ssa v:teen 1923/24	Työn tuotteellisuus: vuot. lis. %%
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1923/24 . . .	4.120	2.713	—	679,5	—	395	—	74	—
1924/25 . . .	5.073	3.781	39	700,9	3,0	534	35,1	100	35,0
1925/26 . . .	6.410	4.804	27,0	757,5	8,0	725	36	117,5	17,5
1926/27 . . .	7.300	5.363	11,5	819,4	8,0	815	12	121,5	3,2
1927/28 . .	8.200	5.967	11,5	868,7	6,1	872	7	127,1	4,8
1928/29 . . .	9.100	6.566	10,0	894,3	3,0	915	5	135,9	6,8
1929/30 . . .	10.000	7.170	9,0	919,2	2,8	960	5	144,8	6.4

Kuten näemme, järkiperäistyy työ aika lailla samalla kun rautateiden kuormitus lisääntyy. Mutta työpalkan nousu edellytetään sentään parin ensi vuoden aikana nopeammaksi kuin työn tuotteellisuuden nousu. Tämä epäsuhde on kuitenkin suuressa määrin tulosta siitä, että liikenteen todellinen työmäärä on aliarvioitu. Jos jo 1925—26 liikenteen todellinen työmäärä on 12 pros. suurempi kuin suunnitelman edellyttämä, niin työn tuotteellisuus lisääntyy 32 prosentilla, eikä 17,5 prosentilla, joksi suunnitelmassa on työn tuotteellisuuden lisääntyminen tänä vuonna merkitty. Sitäpaitsi ei saa unohtaa, että työpalkat liikenteessä ovat jääneet jälelle teollisuuden vastaavien alojen palkoista, joten liikenteen tuottoisuuden lisääntyessä palkkatasojen lähentäminen käy aivan kiertämättömäksi.

Varojen sijoitukset aivan loppuun kulutettuun vesiliikenteeseemme on suunniteltu seuraavasti (miljoonia tshervontsiruplissa):

Vuoden	Merilaivasto ja satamat: Vuod. alussa	Merilaivasto ja satamat: Kuluminen	Merilaivasto ja satamat: Sijotukset. asunnot muk. 1	Merilaivasto ja satamat: Vuot. lisäys	Voitto ja kuoletus yht.	Jokilaivasto ja sisävesitiet: Omaisuus: Vuod. alussa	Omaisuus: Kuluminen	Omaisuus: Sijotukset. asunnot muk. 1	Omaisuus: Vuot. lisäkasvu	Odotettava voitto	Kuoletus	Yhteensä
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1924/25 . .	212,5	6,2	12,0	5,8	—	383,0	11,7	7,7	—4,0	3,1	8,2	11,3
1925/26 . .	218,3	6,4	32,2	25,8	1,5	379,0	13,4	30,2	16,9	4,9	9,8	14,7
1926/27 . .	244,1	7,3	83,8	76,5	2,0	395,8	15,7	38,1	22,4	5,9	11,7	17,6
1927/28 . .	320,6	9,5	80,0	70,5	2,5	418,2	17,4	32,8	16,3	6,6	13,0	19,6
1928/29 . .	391,1	11,9	88,5	76,6	3,0	434,5	19,0	30,5	11,5	7,2	14,3	21,5
1929/30 . .	467,7	14,5	92 8	78,3	3,5	446,0	20,4	35,0	14,6	7,9	15,7	23,6
1930/31 alk.	546,0	49,6	377,3	327,7	12,5	460,6	85,9	166,6	81,6	32,5	64,5	97,0

Joki- ja meri (kauppa) laivastomme sekä satamalaitteisiin sijotettujen varojen arvio on vain likipitäinen. Suunnitellut sijotukset lisäävät vesiliikenteen omaisuutta viiden vuoden kuluessa kokonaista 66 prosentilla. Mutta suunnitelman edellyttämä laivaston tuottoisuus on koko viisivuotiskauden aivan epätyydyttävä. Meriliikenteen omat varat eivät riitä edes peittämään kulumista. Ja vaikka jokiliikenteessä on suunniteltukin saatavan jonkunlaista voittoa, niin on tuo voitto niin mitätön sijoitettuihin varoihin verraten (2—3) pros.), että siihen on mahdoton tyytyä. Ilmeisesti on vesiliikenteessä joko liian huono järjestys, josta on tehtävä vastaavat organisatooriset johtopäätökset, taikka suhteettoman alhaiset kuljetustariffit.

Joka tapauksessa, niin tässä kuin rautateilläkin tarpeelliset sijotukset viiden vuoden aikana ovat paljon suuremmat kuin liikenteen omat varat. Vajaus eri vuosina on seuraava (milj. tshervontsiruplissa):

Vuosi	Sijotukset	Varat	Vajaus
1925/26 . .	62,4	16,2	46,2
1926/27 . .	121,9	19,6	102,3
1927/28 . .	112,8	22,1	90,7
1928/29 . .	119,0	24,5	94,5
1929/30 . .	127,8	27,1	100,7
	543,9	109,5	434,4

Kun vajauksen loppusummaan 434 milj. rpl. lisäämme rautatierakennuksen vajauksen 2,067 milj. ruplaa, niin nousee liikenteen koko vajaus kunnioitettavaan summaan: 2,5 miljardiin ruplaan.

Kykenemmekö liikenteeseen siirtämään talouden muilta aloilta näin suuren summan — se on kysymys, jonka voimme ratkaista vain koko kansantaloutemme yleisen kasaamismahdollisuuksien arvioinnin yhteydessä.

5. Rakennustoiminta ja varojen sijotukset

Rakennustoiminnan alalla on erotettava sen kaksi pääalaa: tuotannolliset rakennukset ja asuinrakennukset. Viisivuotissuunitelmassa edellytetystä rakennustoiminnasta valtion teollisuuden, maatalouden ja liikenteen aloilla on jo puhuttu. Mainittuihin summiin sisältyvät tosin paitsi tuotannolliset rakennukset myöskin joku määrä asuinrakennuksia vastaavien yritysten työväelle. Mutta niitä on edellytetty rakennettavan suppeassa määrässä. Teollisuudessa on niiden osuus korkeintaan 10 pros. okkonaiskuluista, rautateillä vanhalla verkolla 180 milj. eli 6,3 pros. ja uusilla teillä noin 100 milj. eli 10 pros.

Tulevaisuudessa on asuntojen rakentaminen epäilemättä oleva kytketty yhteen taloudellisen rakentamisen kanssa. Uusia yrityksiä rakentaessamme on meidän pakko suunnitelmallisessa järjestyksessä turvata ne tarpeellisilla asuinrakennuksilla. Nämä asutukset pitää meidän suunnitella — ei kapitalistisen yrittäjän näkökulmasta, muodottomiksi työläiskasarmeiksi, mahdollisimman halvoiksi parakeiksi, — vaan taiteellisesti jaotetuiksi, mukaviksi ja terveellisiksi puisto-asutuksiksi. Toistaiseksi on pääosa työväestömme sullottu kaupunkeihin, joissa asuntopula yhä kiristyy. Kysytään, mitä perspektiivejä suunnitelmamme avaa tämän kriisin poistamiseksi?

Gosplanin rakennussektsia arvioi perspektiivit perin pessimistisesti. Sen laskelmien mukaan emme lähimpien viiden vuoden aikana voi ryhtyä laajempiin rakennustöihin jo sen vuoksi että rakennusteollisuutemme teknillinen tila ei sitä salli.

Toisena yhtä vakavana esteenä ovat voimassa olevat alhaiset asuntovuokrat. Gosplan on jo useita vuosia vaatinut, että asuntovuokria on korotettava niin, että asunnot tulevat kannattamaan isensä ja että saadaan edes jonkunlainen minimaalinen ylijäämä. Tämä ajatus ei ikävä kyllä ole vielä toteutunut. Hiukan on asuinvuokria korotettu samalla kun korotettiin palkkoja. Mutta tämä lisäys ei vielä tee asuntojen rakentamista kannattavaksi. Ilman sitä taas ei ole yllykettä rakentamiseen, varsinkaan mikäli on kysymys yksityisen pääoman vetämisestä siihen.

Miten suurta osaa nykyisen asuntopulan poistamisessa yksityinen pääoma voisi näytellä selviää jo siitä, että nyt asuu noin 62 pros. kaupunkiväestöstä yksityisten hallussa olevissa taloissa.

Kaupunkitilaston mukaan vuodelta 1923 kuvaavat asuntojen jakaantumista toisaalta valtiolle ja kunnille, toisaalta yksityisille, seuraavat sumerot:

SSSR:n asuntofondi (ilman Armeeniaa ja Gruusiaa) kaupunkitilaston mukaan vuodelta 1923 (2517 asutusta).

	Kansallistetut ja kunnallistetut asuinrakennukset	Yksityisten hallussa	Kaikkiaan
1	2	3	4
1. Rakennuskiinteistöjen kokonaismäärä	283,9	1.891,1	2.175,0
2. Rak.-kiint. pinta-ala milj. neliösylissä	352,1	529,7	881,8
3. Ala kiint. kohden neliösylissä	1.240	280	388
4. Rakennuksien luku tuhansissa:			
a) asuinrakennuksia	439,0	2.128,1	2.567,0
b) muita rakennuksia	462,2	1.891,1	2.353,3
Yhteensä	901,2	4.019,2	4.920,3
5. Asuinrakennuksissa seinät % %:ssa			
a) kivestä	38,2	9,9	14,8
b) sekotuksista	7,0	2,9	3,8
c) puusta	48,5	67,1	63,9
d) muusta aineesta	6,3	20,1	17,7
6. Keskimäär. kerrosluku asuinrakennuksissa	1,40	1,07	1,12
7. Asuntojen luku tuhansissa	1.380	2.736	4.116
8. Niissä asuinhuoneita tuhansissa	—	—	8.029
Lattiapinta tuhansia neliösyl.	—	—	29.873
9. Keittiöiden luku tuhansissa	—	—	2.536
10. Asukkaiden luku tuhansissa	8.038	13.070	21.108
Asuntoa kohden	5,8	4,8	5,1
11. Asuinrakennusten kuutiosisältö tuh. kuutio sylissä	54.494	53.179	107.673
12. Asuinrakennusten rakennusarvo milj. tserv. ruplissa	6.164	3.422	9.586

Armeenian ja Gruusian kaupungit eivät sisälly numeroihin, mutta niiden väkiluku on korkeintaan 3 pros. tutkittujen kaupunkien väkiluvusta.

Niinkuin esitetystä taulukosta nähdään, on yksityisten haltuun jäänyt ainoastaan kaikkein pienimmät, miltei vain yksikerroksiset talot, joiden keskimääräinen arvo ei nouse yli 1,600 ruplan ja joissa keskimäärin asuu 6 henkeä kussakin. Ja kuitenkin asui näissä taloissa v. 1923 kokonaista 13

miljoonaa henkeä 21 miljoonasta. Näiden talojen haltijat eivät suinkaan kuulu suurporvaristoon eivätkä koroilla eläjiin. Useimmiten ovat ne pikkukauppiaita, käsityöläisiä ja palveluskuntaan kuuluvia tahi työläisiä. Siinäkin tapauksessa, että laskemme talonomistajiksi kaikki yrittäjä-isännät (38,000) ja kauppiaat (198,000) ja lisäämme niihin ne "talonomistajat", joiden yhteiskunnallisesta asemasta ei ole tietoa (76,000), jää työtätekevän väen osalle vähintään 1,7 miljoonaa eli 80 pros. tilastoon sisältyvistä yksityisten omistamista taloista. Ja jos tämä väki saattoi aikaisemmin säästöillään joten kuten rakentaa itselleen talopahasen, niin saattaisi se sen tehdä nytkin. Mutta se ei rakenna taloja vain sentähden että nykyiset asuntovuokrat tekevät sen epäedulliseksi.

Senvuoksi täytyy meidän laskea toiveemme asuntojen rakentamisessa miltei yksinomaan valtion varoihin ja samalla ryhtyä toimiin kohottaaksemme yhteiskunnallistetun asuntovarastomme tuottavuutta.

Tällä alalla on perspektiivimme merkitty seuraaviksi:

Valtion ja kunnalliset asunnot SSSR:ssä
(milj. tshervontsirupl.)

Vuodet	Peruspääoma milj. ruplissa						Kuoletus	Voitto	
	Vuoden alussa			Varojen sijotukset					
	rakennusarvo	Kuluminen pois luettuna: absol.	Kuluminen pois luettuna: vuot. lisäys %%	Uudet rakennukset	Korjaustyöt	Yhteensä		Absol.	%%:ssa sar.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1924—25	8.700	6.422	—0,7	50	50	100	71	—	—
1925—26	8.652	6.374	+0,8	154	42	196	147	128	2,0
1926—27	8.701	6.423	+1,8	196	70	266	148	257	4,0
1927—28	8.819	6.541	+3,1	263	87	350	150	252	4,0
1928—29	9.019	6.741	+5,0	385	105	490	153	270	4,0
1929—30	9.356	7.078	+6,1	525	70	595	159	283	4,0
1930—31 alkuun	9.792	7.514	—	1.523	374	1.897	757	1.200	—

Tähän taulukkoon eivät sisälly teollisuuden eivätkä rautateiden asuinrakennukset, joihin laskelmiemme mukaan tarvitaan noin 30 pros. rakennustoiminnan kuluista. Kun kaupunkien väestö todennäköisesti kasvaa lähes 5 pros. vuosittain voidaan ohjelmamme mukaan vasta 4:ntenä vuonna tyydyttää asuntojen tarpeen lisäys. Ja sittenkin tarvitaan 5 vuoden aikana asuinrakennuksiin 1,897 miljoonaa rpl., jolla summalla lisätään asuntojen kuutiosisältöä 10,6 milj. kuutiosylellä eli 19,5 prosentilla.

Tulopuolella pidämme mahdollisena saada kuoletuksena 757 milj. rpl. ja voittona 1,200 milj. rpl. Mutta tämä laskelma toteutuu vain sillä ehdolla että aikanaan tarkistetaan asuntolaki niin että vuokra antaisi, paitsi talojen juoksevat kulut ja omaisuuden kuoletuksen, myöskin vähintään 4 pros. sijotetuille varoille. Verrattuna sodanedelliseen tuottoisuuteen (ilman maata 12 pros. asuntojen arvosta) on tämä normi vielä varsin alhainen. Työpalkat ovat jo nyt nousseet sodanedelliselle tasolle. Siksi katsomme, että

mainittu reformi on nyt aivan paikallaan. Sitäkin enemmän kun kaupunkimarkkinain ostokyky on viime vuoden aikana kasvanut paljon enemmän kuin tavaratuotanto. Jotta ne saataisiin jonkunlaiseen tasapainoon olisi vuokrien korotus paikallaan. Paras olisi korottaa vuokria nyt keväällä, jolloin lämmityskustannukset vähenenevät. Joka tapauksessa pitää vuokran korotus laissa säätää niin että se tulee tosiaan käytetyksi tarkotukseensa, s.o. paikalliseen budjettiin asuntojen rakentamista varten. Muutoin menee suuri osa talonhallintojen kulunkeihin, talonkomendanttien y.m. palkkojen korotuksiin j.n.e. Ja päämäärä jää saavuttamatta.

On enemmän kuin todennäköistä että nyt suunniteltavana oleva asuntolain reformi ei vielä lähikuukausina anna toivottua tulosta. Mutta jollei asettamamme tehtävä tule ratkaistuksi vielä tänä vuonna pitää sitä ratkoa vielä ensi vuonna ja sitä seuraavana kunnes se on täysin ratkaistu. Se on taloudellinen välttämättömyys. Muutoin emme pääse asuntopulasta.

Asuntojen rakentamisen luonnollisena täydennyksenä on kaupunkien vesijohtojen, likaviemärien, raitioteiden, valaistuslaitosten y.m. kunnallisten yritysten kunnostaimnen. Nyt olevien kaupunkiemme kunnostamislaitteiden (lukuun ottamatta rantalaitteita j.n.e.) arvon on Tilastollinen keskushallitus arvioinut 338 milj. ruplaksi. Kaupunkirakennusten kokonaisarvosta 9,586 milj. rpl. tekee se tuskin 3,5 pros. Summan pienuuden selittää se että useimmissa maaseutukaupungeissamme ei kulunkiarvio näihin asti ole edellyttänyt mitään "kunnostamista". Mutta neuvosto-tasavallan rekonstrueerraussuunnitelmassa emme voi säilyttää tällaisia suhteita. Spesialistien erikoisarvioiden mukaan pitää meidän lähi vuosina käyttää kunnallisten laitosten rakentamiseen vähintään 25 ruplaa jokaista 100 ruplaa kohden, mitkä käytetään asuntojen rakentamiseen. Se onkin helppo tehdä, kun useimmat kunnallisista laitoksista ovat jo nyt tuottoisia laitoksia.

Numeroissa ilmaistuna antaa tämä ohjelma tällaiset määrät kuluja ja tuloja:

Kunnallisen rakennustoimen perspektiivit

(milj. tshervontsiruplissa)

Vuodet	Peruspääoma						Voitto	
	Omaisuus vuoden alussa	Kuluminen	Uudet sijotukset	Omaisuus vuoden lopussa	Vuotuinen lisäys		Absol. milj. rupl.	%%:ssa perus: pääomasta
					Absol.	%%:ssa		
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1924—25 .	338,0	8,5	25,0	354,5	16,5	—	30	8,9
1925—26 .	354,5	8,6	49,0	394,9	40,4	10,1	32	9,0
1926—27 .	394,9	9,9	66,5	451,5	56,6	11,4	36	9,0
1927—28 .	451,5	11,3	87,4	527,6	76,1	11,7	41	9,0
1928—29 .	527,6	18,2	122,5	630,9	104,3	11,9	47	9,0
1929—30 .	630,9	15,3	148,7	774,3	143,4	12,2	57	9,0
1930—31 alkuun .	774,3	63,3	474,1	—	420,8	—	213	—

Tämän ohjelman mukaan lisäisimme kunnallisten laitosten omaisuutta 5 vuodessa enemmän kuin kaksinkertaiseksi. Mutta omista varoista voimme peittää uusista sijotuksista (474 milj. rpl.) vain vähän yli puolet (276 m.r.). Välilliset edut ja kaupunkielämän yleinen huoistuminen eivät tietysti ole laskettavissa.

Voisimme tässä vielä näiden tarpeiden ohella arvioida valtion muutkin kulttuuritarpeet, esim. koulujen rakentamisen, mikä 5 vuoden aikana vaatii meiltä 162 milj. ruplaa, sairaalain, sanatorioiden, uusien teatterien, museoiden, kansantalojen y.m. laitosten rakentamisen. Mutta vaikka kaikilla tämän laatuisilla laitoksilla on myöskin suuri kansantaloudellinen arvo, eikä ainoastaan kulttuurista arvoa, ovat ne kuitenkin yleensä taloutemme "tuloa tuottamattomia" artikloja. Oikeampaa on arvioida ne välittömästi maan tavallisessa menobudjetissa.

Toisin on sähköistämisen laita. Vaikka meillä sitäkin toistaiseksi toteutetaan miltei yksinomaan budjetin kustannuksella on sen taloudellinen teho kuitenkin paljon tuntuvampi. Valmiiksi rakennetut piirisähköasemat kohottavat jo nyt polttoaineen teknillisiä käyttökoeffisientteja teollisuudessamme, antavat huokeata valoa kaupungeillemme ja lisäävät nopeasti energiamääräämme, ovatpa jo nyt varsin tuottoisa artikla kansantaloudellisessa budjetissamme. Sähköistämisen edessä olevat kasvun perspektiivit astuvat jo saavutettujen tulosten vankalle perustalle. Nämä perspektiivit on laskelmissamme ilmaistu seuraavissa numeroissa:

	Omaisuus milj. tsherv. ruplissa				Voitto (6%)	Toimiva voima vuoden alussa tuh. klv.
	Vuoden alussa	Kuluminen	Uudet sijotukset	Vuoden lisäkasvu		
1	2	3	4	5	6	7
1924—25	157,6	6,8	55,0	48	6,9	190
1925—26	212 6	6,3	112	105,7	12,7	250
1926—27	320,6	9.6	113	103,4	19,2	400
1927—28	427,6	12,8	125	112,2	25,6	650
1928—29	544,6	16,4	125	108,6	32,7	900
1929—30	659,0	19,8	125	105,2	39,5	1.150
v. 1930—31 alkuun ..	773,0	64,9	600	535,1	129,7	1.400

Esitettyyn ohjelmaan eivät sisälly pienet kaupunki- ja maaseutuasemat. Laskuihin on tässä otettu vain suuret piirisähköasemat ja Moskovan sähköyhtymä sekä "Elektrotok". Voiton olemme laskeneet vain 6 %:ksi ja kulumisen 3 %:ksi vuoden alussa olleesta kiinteästä pääomasta, vaikka kirjanpidon numerot vuodelta 1924—25 olivat paljon suuremmat. Kuitenkin laskemme, että uusista sijotuksista (600 milj. rpl.) voidaan omilla varoilla peittää vähintään 195 milj. rpl.

Huomiota ansaitsee se tosiasia, että vaikka vahvistetusta sähköistämisohjelmasta on vuodesta 1921 tähän hetkeen saakka jääty suuresti jälelle tulee ohjelma määräaikaan — vuoteen 1932 — mennessä täydelleen toteutetuksi kun uusia varoja sähköistämiseen sijotetaan niin kuin ohjelma edellyttää.

Summeerammalla **kaikki** arvioimamme menot taloudelliseen ja asuntojen rakentamiseen lähimpien 15 vuoden aikana saamme tällaisen lopputuloksen:

Uusia varoja sijotetaan (milj. tšherv. rupl.)

	Valtion teollisuuteen	Rautatie- ja vesiliikenteeseen	Maatalouteen	Sähköistämiseen	Yhteensä		Kunnallinen rakennustoiminta		Muu rakennustoim.	Kaikkiaan	
					milj. rpl.	vuot. lisäys % %	Asuntoja	Kunn. yrit.		milj. rupl.	vuot. lisäys % %
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1924—25 . .	453	105	63	55	676	—	100	25	30	831	—
1925—26 . .	750	361	100	112	1.323	95,6	196	49	60	1.628	95,8
1926—27 . .	900	897	120	113	2.030	53,5	266	67	94	2.457	51,0
1927—28 . .	1.000	995	140	125	2.260	6,4	350	87	124	2.821	14,8
1928—29 . .	1.100	1.078	160	125	2.463	9,0	490	122	140	3.215	14,0
1929—30 . .	1.200	1.102	180	125	2.607	5,8	595	149	156	3.507	9,0
5 v:ssa .	4.950	4.433	700	600	10.683	—	1.897	474	574	13.628	—

10:nen sarekkeen ("muu rakennustoiminta") numeroihin on muokattujen ohjelmien mukaisesti sisällytetty vain koulujen rakentaminen ja päämenot yhteyspalveluksessa (posti, lennätin), muut virastojen rakennusmenot on tässä otettu yhtä suuriksi kuin nämä kaksi suurinta menoerää. Mahdollisella epätäsmällisyydellä tässä summassa ei myöhemmille laskelmille voi olla suurta merkitystä ,sillä tämä rakennustoiminta nojaa etupäässä tavallisen menobudjettimme varoihin.

Muista menoeristä, jotka pitää peittää ohi talouden vastaavien alojen omien varojen SSSR:n ylimääräisen menobudjetin varoista, saimme loppusummaksi 13,054 miljoonaa ruplaa odotettavissa olevia varojen sijotuksia.

Tällainen on taloudellisen kehityksemme yleinen mitta.

Työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajaliikkeen puoluejohdosta.

(S. S. S. R: n III:n kirjeenvaihtajain edustajakokouksen päätös).

Kirj. V. Salo.

1. TYÖLÄIS- ja maaseutukirjeenvaihtajaliikkeen yleiset perusteet voidaan nykyään katsoa jo selvitetyksi. Keskuskomitean viimeinen päätös ja XIV puoluekonferenssin päätös ovat lopullisesti vahvistaneet puoluelinjalla sen periaatteellisen lähtökohdan, jonka "Pravdan" yhteydessä pidetyt kirjeenvaihtajain edustajakokoukset ovat määritelleet. Järjestön vapaaehtoinen luonne, kirjeenvaihtajain ryhmittyminen sanomalehtien ympärille, puoluejohdon toteuttaminen sanomalehtien kautta j.n.e. — siinä ovat suuntaviivat, joita ei vain käytäntö ole tarkistanut, vaan jotka myöskin puoluejärjestöihin nähden ovat saavuttaneet ehdottomasti velvoittavan ohjeen voiman.

2. Ne erikoiset tehtävät, jotka nykyinen ajankohta on asettanut kirjeenvaihtajaliikkeelle. määrää maan yleinen tilanne. Tällöin pitää ottaa huomioon seuraavat liikkeeseen ratkaisevasti vaikuttavat tosiasiat: työväenluokan lukumäärän kasvu :sen kokoonpanossa tapahtunut laadullinen muutos

(uusien, tehdaselämään vielä kehittymättömien ja tehtaassa sekä kaupungissa yleensä vallitseviin olosuhteisiin tottumattomien työväen kerrosten muodostuminen): taloudelliset vaikeudet, joita suurien pääomien tuotantolaitoksiin kiinnittäminen tuo mukaan; luokkien välisen erilaistumisen kasvaminen maaseudulla ja kulakkiaineksen pyrkimykset käyttää hyväkseen yleisten neuvostollisten järjestöjen kaikkia muotoja; maaseudun intelligenttiaineksen poliittisen aktiivisuuden herääminen j.n.e.

3. Kirjeenvaihtajaliikkeeseen nähden näillä ilmiöillä on sekä edullinen että vahingollinen vaikutuksensa.

Ennen kaikkea tulee todeta kirjeenvaihtajaliikkeen kasvu sekä lukumääränsä että laatuunsa nähden, kirjeenvaihtajain sivistyksellisen ja poliittisen aktiivisuuden lisääntyminen, kirjeenvaihtajaliikkeen ja puolueen välisen suhteen lujittuminen kaikin puolin, puolueen johdon voimistuminen, eräiden virheellisten järjestömuotojen ja menettelytapojen pois kitkeminen; niinikään tulee toiselta puolen todeta työläiskirjeenvaihtajain yhä lisääntyvä osuus proletariaatin diktatuurin järjestelmässä yleensä, kirjeenvaihtajajärjestöjen vaikutuksen kasvaminen taistelussa byrokratismia ja neuvostovallan valtio- ja taloudellisessa koneistossa ilmeneviä puutteellisuuksia vastaan.

4. Tämän rinnalla ilmenee kuitenkin — totta kyllä hyvin vähäisessä määrin — viettymystä asettamaan kirjeenvaihtajaliike puolueen vastapainoksi, kulkemaan eri suuntiin kuin puolue, rikkomaan liitto tämän vallankumouksemme johtavan voiman kanssa. Tälle hengelle työväen keskuudessa antaa lisävoimia työväenluokan uusien kerrosten poliittinen ja sivistyksellinen kehittymättömyys, kun taas talonpoikaiston keskuudessa yllyttävät siihen proletariaatin diktatuuria vastustavat kulakkiainekset.

5. Työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajain koko Liittoa käsittävä kolmas edustajakokous lausuu mitä päättävimmin, että kommunistisen puolueen johto on kirjeenvaihtajaliikkeen kehityksen ensimäinen ja välttämätön ehto Vain sillä edellytyksellä, että työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajaliikkeellä on puolueen johto, s.o. oikea proletaarinen johto, voi se täyttää tehtävänsä. Kaikki työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajain järjestöt ja kaikki yksityiset kirjeenvaihtajat omalta kohdaltaan ovat velvolliset päättävästi torjumaan pyrkimykset eroittaa työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajat puolueen johdosta ja siten valmistaa tuho kirjeenvaihtajajärjestöjen oikealle kehitykselle.

6. Tämän tähden tulee puoluejärjestöjen työssä asettaa etutilalle kirjeenvaihtajien, etenkin juuri maaseudulta tulleiden työläisten sekä talonpoikain kommunistinen kasvatustyö. Taloudellisen kehityksemme ristiriitojen ja sosialistisen rakennustyömme kulun selvittäminen ja toiminnassamme esiintyvien kipeimpien kysymysten ratkaiseminen pitää asettaa puolueemme kasvatus- ja valistustyön keskeisimmäksi tehtäväksi.

7. Tätä kasvatustyötä täytyy erikoisesti korostaa myöskin sen vuoksi, että juuri tällä alalla puolueen johto on kaikkein heikoin rengas puolueen kirjeenvaihtajaliikkeeseen vaikuttamisen järjestelmässä: niinhyvin kirjeenvaihtajapiirien työ kuin työskentely työläis- ja maalaiskirjeenvaihtajien vetämiseksi mukaan yleiseen puoluevalistustyön verkkoon on epätyydyttävästi suoritettu ja vaatii huomattavaa parannusta.

8. Puoluejohdon suurimpina puutteellisuuksina ovat tällä hetkelä toiselta puolen alempien puoluesolujen välipitämättömyys työläis- ja maalaiskirjeenvaihtajaliikettä kohtaan, toiselta puolen taipumus käyttää pikkuseikkoihin takertuvaa holhousta, riidanhaluisuus, pakotuksen käyttö ja kirjeenvaih-

tajaliikkeen toimien täyttäminen nimitystietä, kirjoitusten sensuroiminen j. n.e. Kokous toteaa, että puolueen taholta tullut ohjaus on yleensä voimistunut ja johtavien puolue-elinten (edustajakokousten, KK:n, lääninkomiteain j.n.e.) huomaavaisuus asiaa kohtaan kasvanut, mutta neuvottelukokous toteaa myöskin, että on välttämätöntä saada puolueen perussolut paljon suuremmalla huolella suhtautumaan asiaan, on välttämätöntä antaa niille tältä alalta runsaasti ohjeita ja saada solut järkähtämättömästi noudattamaan johtavien puolue-elinten hyväksymää oikeata politiikkaa.

9. Puolueen johdon voimistuttaminen kirjeenvaihtajaliikkeessä ei saa johtaa fraktsioiden eli ryhmien muodostamiseen. Se saisi aikaan yhtenäisyyden rikkoutumisen työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajien keskuudessa ja heikentäisi puolueettomien vetämistä liikkeeseen mukaan ja heidän kommunistista muokkautumistaan. On itsestään selvää, että tämä ei vähimmässäkään määrässä merkitse sitä, etteikö puolueen jäseniin kuuluvien työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajain tulisi tutustuttaa puoluejärjestöjä kirjeenvaihtajatoimintaan tai etteivätkö he noudattaisi puoluekuria. Päinvastoin, mitä paremmin puoluesolulle annetaan tietoja kirjeenvaihtajatyöstä, sitä nopeammin ne kykenevät poistamaan ne puutteellisuudet, joita esiintyy kirjeenvaihtajaliikkeen ohjaamisessa puolueen taholta.

10. Kun puolueohjaus suoritetaan etupäässä sanomalehtien toimitusten kautta, on toimituksia ehdottomasti voimistutettava toimeen sopivilla puoluejäsenillä, jotka ovat kirjeenvaihtajaliikkeeseen perehtyneet ja jotka ovat siihen toiminnallisessa yhteydessä. Erikoisen suurta huomiota on tässä suhteessa kiinnitettävä kihlakuntalehtiin, jotka alkavat esittää yhä suurempaa osaa ja ovat välittömästi yhteydessä kirjeenvaihajajoukkojen kanssa.

11. Yleisenä sääntönä pidettäköön, että seinälehtien toimituskollegion valitsee kirjeenvaihtajapiiri. Puoluesolu ei takaa itselleen vaikutusvaltaa siten, että se kirjeenvaihtajaliikettä johtamaan nimittäisi henkilöt, vaan aatteellisesti siihen vaikuttamalla ja huomioonottamalla tähän toimintaan parhaiten soveltuvat puoluetoverit, jotka työskentelevät piirissä ja joilla on siellä sellainen luottamus, joka takaa heidän joutumisensa toimituskollegioon. Siinä tapauksessa että työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajan ja puoluesolun välillä sattuu hankauksia, kääntyy kirjeenvaihtaja ylemmän puolue-elimen tai sanomalehden toimituksen puoleen. Olisi yleensä toivottavaa, että seinälehti olisi asianomaisen työlaitoksen työläisten ja toimitsijain tai (maaseudulla) kysymyksessä olevan kylän talonpoikain lehti.

12. Sanomalehtiä, jotka eivät ilmesty asianomaisen työpaikan seinällä (mimeografissa, rotatorissa tai kirjapainossa painetut) ja jotka edustavat siirtymisastetta seinälehdestä tavalliseen sanomalehteen, — näiden sanomalehtien toimituskollegioiden pitää edustajakokouksen mielstä olla kokoonpanoltaan seuraavanlaiset: valinnallista tietä saatu toimituskunta ynnä puolueen piirikomitean edsutaja, jolla on "veto"-oikeus, tai puoluelehden edustaja, jolla on oleva sama oikeus. Näin taataan työläis- ja maalaiskirjeenvaihtajain vetäminen mukaan toimitustyöhön ja saadaan välttämätön vakuus oikeasta johdosta.

13. Jotta alemmat puoluejärjestöt saisivat mahdollisimman hyvän selvyyden kirjeenvaihtajaliikettä koskevista kysymyksistä, katsoo edustajakokous välttämättömäksi seuraavat toimenpiteet: kirjeenvaihtajaliikettä koskevjen kysymysten esille ottaminen ja valaiseminen puoluejärjestöjen kokouksissa, kirjeenvaihtajain keskuudessa tehtävän työn valaiseminen ja pohtiminen julkaisuissa, jotka ovat

omistetut puoluetyölle sekä myöskin sanomalehtien "puoluetyö osastoissa", työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajain toimintaa koskevien kysymysten liittäminen puolueaktiivin kurssien ja koulujen ohjelmiin, kirjeenvaihtajaliikkeen tilaa sekä työpaikan, piirin, kunnan kihlakunnan, läänin ja alueen kirjeenvaihtajain keskuudessa tehtävää työtä koskevien tietojen liittäminen asianomaisen puoluejärjestön työsuunnitelmiin ja toimintakertomuksiin kaikkialla, jolloin kirjeenvaihtajapiirin toimituskollegioissa toimivien puoluejäsenten työ pitää lukea puoluekuormituksen suorittamiseksi.

Edustajakokous lausuu toivomuksenaan, että välttämättömästi valmistettaisiin ja puoluesolujen linjaa pitkin lähetettäisiin ohjeet, jotka käytännöllisesti määrittelisivät puoluejärjestöjen sekä työläis- ja maaseutukirjeenvaihtajien väliset keskinäiset suhteet.

Territoriaalijärjestelmä S. S. S. R:n aseellisena voimana.

Kirj. A. T—la.

"Sivuuttaessamme lähimpänä historiallisena aikakautena n. k. yleiskansallista luonnetta olevan miliisin, kuten sitä nimitettiin meidän vanhassa ohjelmassamme, — me emme kuitenkaan millään ehdolla hylkää miliisiohjelmaa sellaisenaan". — —

— — — "Sellainen armeija, jonka formeeraus tapahtuu käsi kädessä maan taloudellisen nousun — ja sen kanssa rinnan käyvän päällikkökunnan kasvatuksen kanssa, tulee voittamattomaksi armeijaksi maailmassa. Juuri tällaiseen armeijaan me pyrimme ja ennemmin tai myöhemmin me sen saavutamme".

— — — "Asteettainen siirtyminen nykyisestä, ylimenokauden luontoisesta armeijasta territoriaali-miliisiarmeijaan vaatii lukuisia toimenpiteitä; tämän siirron täytyy langeta vastaaville sotilashallintoelimille; tähän suuntaan on niiden taholta jo otettu ensimäiset ratkaisevat askeleet.

V.K.P:n VIII edustajakokous. —III, 1919.

I. Kysymyksen yleinen sotilaspoliittinen perus'a

ENNENKUIN käymme tutustumaan tasavaltamme aseellisten voimien eräiden osien perusteihin täytyy meidän, selvemmän käsityksen saadaksemme luoda edes hajakuva siitä yleisen kehityksen suunnasta — sotilaspoliittisessa mielessä — johon sotakysymys on kehittymässä kansainvälisessä mitassa.

Viimeisen imperialistisen sodan antamat kokemukset ja opetukset ovat aikaan saaneet valtavan käänteen sotataidon ja sotatiedon alalla. Lyhyesti sanoen nämä muutokset keskittyvät yhtäältä seuraavaan käsitykseen: tulevassa sodassa ei ole rintamaa ja selkäpuolta näiden sanojen entisessä mielessä sen vuoksi, että koko kansa tulee tavalla tai toisella vedetyksi sodan piiriin, — ja toisaalta: tulevan sodan luonteeseen ei enää entisessä määrässä sisälly salaman tavoin jollakin rintamaosalla annettuja murskaavia iskuja, vaan tulee se ennen kaikkea olemaan näännytyssotaa. Tällaisen muutoksen pääasiallisimpana tekijänä on, — puhtaasti sotakannalta katsoen — tekniikan huimaava kehitys maailman

sodan aikana ja sen jälkeen. Ne miljaardit*), joita imperialistivaltiot sisällyttävät sotamäärärahoihinsa, ovat saaneet aikaan sen, että tieteen kaikki saavutukset aina mikroobeista lähtien ovat alistetut hävityksen palvelukseen. Näistä seikoista johtuen tulee rintaman ja selkäpuolen yhtenäisyys niin kiinteäksi, että raja niiden väliltä häipyy. Näin ollen vaatii tulevien sotien valmistus erikoista huomiota ensinnäkin siinä mielessä, että "selkäpuolen" täytyy kyetä varustamaan kaikilla operatsionitarpeilla ne maanpäälliset seudut, joissa mieskohtaista taistelua käydään. Toisaalta "selkäpuolen" täytyy kyetä varustamaan itsensä ottaakseen vastaan kaikki ne kauhut, joita kevyet ja raskaat ilmalaivat ja kauaskantoinen tykistö sille tuottavat. Se on mahdollista vain silloin kun selkäpuoli säilyttää tietoisuutensa, teräksisen yhtenäisyytensä ja työtarmonsa.

Tältä näkökannalta pohtivat tällä hetkellä kaikkien maailmanvaltojen sotajärjet tulevaisuuden sotakysymystä. Tehdäksemme asian vain selvemmäksi annamme seuraavassa puheenvuoron ranskalaiselle kenraali Serrinille:

— — — "Loppujen lopuksi selkäpuolella syntyy epäilys jo nykyaikaisen sodan mittakaavassa, — jopa kansan syvien rivien keskuudessakin. — — — Koska armeijan sotilashenki kykenee kehittymään samassa mitassa kuin sen teknillinen arvo, niin tästä johtuen on välttämätöntä, että sitä henkeä laajalti kulttiveerataan niin rauhan kuin sodankin aikana. — — — On itsestään selvää, että ei voi olla epäilystäkään siitä, tarvitseeko nuorisollemme antaa sotilas-valmennusta. Jokaisessa kyläyhteisössä, jokaisen koulun ja tehtaan vieressä täytyy toimia urheiluyhtymät varustettuina hyvin hoidetuilla kentillä; tulkoot monilukuiset palkinnot yhteiskunnan vallanpitäjien ja suurten järjestöjen erikoisen huomion esineeksi. Kaikki tämänlaatuinen valmistus täytyy asettaa sotilasauktoriteettien tehokkaan kontrollin alle, jotta he estävät sen väärälle tielle luiskahtamisen."

Ylläolevat rivit ovat kohdasta, jossa käsitellään pääasiassa niitä toimenpiteitä, jotka ovat välttämättömiä että toimiva armeija säilyisi sodan aikana ehjänä. Alempana olevat rivit ovat kohdasta, jossa käsitellään sitä, minkälaiseksi tilanne tulee selkäpuolella:

— — — "Nykyaikana, jokaisen päivän mukana kuva piirtäytyy erilaiseksi. Suuri osa maan miespuolisesta väestöstä on taistelemassa; tuloksena tykistön kauaskantoisuuden lisääntymisestä ja ilmailun kehityksestä on se, että massat — jotka vielä eilen eivät ottaneet minkäänlaista osaa sotaan, — joutuvat raskaiden iskujen alaisiksi. Tämä hyökkäyksien monipuolisuus saa syntymisestään kiittää tieteen progressiiviä; ajan kuluessa se yhä lisääntyy. Epäilemättä sotatarvetehtaisiin kerättyjen työläisten kesken on äärettömän voimakkaana ajatus, että nämä tehtaat on räjäytettävä, sillä nämä massat ovat suuremmassa määrin kuin ketkään muut alttiit kansainvälisyyden propagandalle."

Käsitellessään kysymystä siitä, miten tulevia sotia silmällä pitäen koko kansan kasvatus on järjestettävä hän tuo esille m.m. seuraavaa:

—— — "Esimiesten, kaikkien asteiden virkamiesten, kaupunki-valtuustojen, pappien y.m., sanalla sanoen: kaikkien niiden, jotka velvollisuuksiensa vaikutuksesta voivat päästä kansan sydämiin, kaikkien niiden, joilla väestön silmissä on vaikutusta, kaikkien niiden, jotka massojen kanssa osaavat puhua, täytyy huomattava osa toiminnastaan pyhittää vastaavan (sodan) propagandan hyväksi. Ennen muita parlamentin edustajat rinnan akademiottemme jäsenten kanssa voivat tässä kehittää kiitollista vaikutus-

*) Katso lähemmin Tykkimiehen kirjotusta Kommunisti N:o 2:ssa t.v.

taan, ennenkaikkea heidän täytyy käyttää hyväkseen Ranskassa matkustelemista tai ainakin matkustella vaalipiireissään. Kansan johtavat piirit, kuten sanomalehdistö, velvoittautukoot ottamaan tähän asiaan osaa; tähän vaaditaan määrätynlaista ohjausta; heitä täytyy informeerata, heille täytyy antaa direktiivejä. Kaikki se mikä eilen oli riittämätöntä, täytyy lähimmässä tulevaisuudessa saada suoritetuksi, ja ainoa väline siihen on se, että monien meille tunnettujen pienien järjestöjen sijaan muodostetaan kaikilla kansan informeeraamisessa välttämättömillä orgaaneilla varustettu valtava aparaatti. Sen elimen täytyy muodostua patrioottisen toiminnnan ministeriöksi, sen elimen syvyyksistä tullaan aika ajoittain lähettämään esimiesten, lähettiläiden ja komiteoitten osoitteella direktiivejä ja yleensä on kaikkien näiden järjestöjen käytettävänä oleva propagandatehtävillä varustetut alajärjestöt" — — —

— — — "Näin ollen —, kiitos kaikkien yhteiskuntaelementtien energian, kiitos yhteiskunnan eri kerroksien, maan kaikkien voimien ja sanomalehtien, — tulee kansan henki rauhan aikana muokatuksi määrättyyn suuntaan ja silloin se säilyttää kaiken tuoreutensa myöskin sallimuksen tunnilla." —

Niin, "herra kenraali!" — Esittämänne mitallin tämä puoli on teille sangen kaunis. Mutta te olette "unohtaneet" sen toisen puolen. Eräs armeijassanne palveleva lähempänä kansaa oleva upseeri mainitsee siitä suunnilleen seuraavasti: "jos minä, Ranskan armeijan upseeri, käsken sotilaitani hyökkäämään esim. Neuvosto-Venäjälle, niin he eivät minua tottele, — ehkäpä tappavat minut."

Tilanpuutteen vuoksi emme tässä voi — niin opettavaista ja mielenkiintoista kuin se olisikin — esittää useampia tätä seikkaa koskevia lainauksia. Mainitsemme ainoastaan että esim. Yhdysvaltojen 123:ssa korkeakoulussa sotilaallisesti valmistetaan n.s. "volonteeri-ylioppilaita" (s.o. vapaaehtoisesti sotilaskasvatusta haluavia), jotka muodostavat noin 60,000 miestä käsittävän "reservi-upseeriopetuskorpuksen". ("Voina i Mir"). Mitä pienten maiden sotilaalliseen kehitykseen tässä suhteessa tulee, niin se ei kaivanne konkreettisia esimerkkejä, sillä tiedämmehän että "mitä isot edellä, sitä pienet kiljuen perässä".

Mitä tuloksia tämä kehityssuunta saattaa tulevassa sodassa ja ennen sitäkin antaa kapitalistivaltiolle niiden sisäisen luokkaherruuden säilymisen mielessä? Kiertämätöntä on se että samassa mitassa kuin kapitalistivaltioiden työläisten ja talonpoikain luokkatietoisuus kasvaa, samassa mitassa vähenee Serrinin esittämien näkökohtien toteuttamismahdollisuus. Demokraattisinkaan porvaristasavalta ei voi "yleiskansallisuuden", "isänmaallisuuden", "tasa-arvoisuuden" ja "luokattomuuden" tunnuslauseilla, — muista keinoista puhumattakaan — jatkuvasti peittää valtionsa luokkaluonnetta ja sitä että ennenkaikkea sen armeija on sille luokka-ase riiston ja luokkavallan turvaamiseksi. Ja taaskin — sovittamattomista luokkaristiriidoista johtuen on mahdotonta että siellä saattaisi syntyä se luja, teräksinen kokonaisuus, josta keraalimme — tulevan sodan voiton ehtona, ja aivan oikein — haaveilee. Hänen kansainvälisyyttä esittävä ajatuksensa täydennettynä upseerimme lyhyillä, mutta ytimekkäillä sanoilla siinä — ehkä hitaampi kuin mitä me toivomme — nouseva ja voittava kehityksen suunta tässä asiassa.

II. Kysymyksen sotilas-poliittinen perusta tasavallassamme.

Esittämistämme V.K.P. VIII:nnen edustajakokouksen päätöslauselmaotteista saamme käsityksen siitä suuntalinjasta, mikä puolueellamme on ollut, on ja tulee olemaan tasavallan aseellisten voimien järjestämisen ohjaajana

asteettain siirtyessämme sosialistiseen yhteiskuntaan.

Näiden eri historiallisina aikakausina tapahtuvien siirtojen muodot määrää toisaalta kullakin historiallisella aikakaudella vallitseva sota-asiain yleismaailmallinen kehityssuunta ja toisaalta kansainvälinen ja sisäinen tilanne. Niinpä vuosi 1924 merkitsee Puna-Armeijan historiassa reformin vuotta ja kirjoituksen I:ssä osassa jo esitimme piirteitä, jotka osaltaan ovat olleet vaikuttamassa tähän reformiin. Seuraavassa käsittelemme kansainvälisen ja sisäisen tilanteen vaikutusta.

Tiedämme, että kaikkien suhteidemme ja rakennustyömme eri haarojen periaatteestamme johtuvana suuntalinjana on rauhan politiikka. Kuitenkin tästä huolimatta meidän täytyy olla ei valmiina hyökkäykseen, mutta sitä tarmokkaammin valmiina tasavaltamme puolustukseen. Tämä olotila panee meidät hakemaan vastausta kysymykseen: mitkä valtiot ja minkälaisilla voimilla, tekniikalla varustetut saattavat hyökätä alueellemme, ja miltä suunnalta? Emme ryhdy päivän sotilas-poliittisia, meitä koskevia kansainvälisiä kysymyksiä käsittelemään, mutta merkitsemme: tulkoon hyökkäys miltä suunnalta tahansa, minkä reunamaan "alottamana" hyvänsä, sen takana ovat joko englantilaiset, ranskalaiset, amerikalaiset tai jaappanilaiset aseet ja miljaardit. Että ylläoleva ei ole sanahelinää käy selville seuraavasta:

— — — "toisaalta, Venäjän probleemi on nykyhetkellä pikemmin aasialainen kuin eurooppalainen; Venäjä voi ehkäpä huomenna ilmestyä eurooppalaisten voimien balanssiin, joskin se nyt on uhkaavana pilvenä Euroopan itäisellä taivaanrannalla; itse asiassa se on kaikista tiedossamme olevista elementeistä vaarallisin ja vaarattomuuden politiikan täytyy 'ulla omaksutuksi".*)

*) Britannian politiikka, katsottuna Euroopan politiikan „näkökulmalta". „World". 10/v--25.

Ihmisten kielelle käännettynä se merkitsee sitä, että ristiriidoista huolimatta suunnitellaan aseellista hyökkäystä meitä vastaan ja moraalisesti valmistellaan tätä hyökkäystä. Valtameren tällä puolella puhutaan jo hiukan selvemmin:

— — — "Ranskan hallitus katsoo että avunantovapauden — niille valtioille, joille se (Ranska — T.) katsoo tarpeelliseksi antaa takuunsa — säilyttäminen on oleellisin."**) — —

Tämän yhteydessä ei meillä ole tilaisuutta tuoda esille niitä maailmantaloudellisia ja valtiotaloudellisia markkina- ja voittokysymyksiä, jotka ovat yhtenä kansainvälisen tilanteemme perustekijänä. Johtopäätöksenä voimme kuitenkin ja täydellä syyllä lausua, että meitä vastaan kohdistetussa sodassa on kysymys kahdesta maailmasta, joko työväenvaltion voitto ja sitä tietä koko maailman työväenluokan voitto, tai kapitalistisen maailman voitto. Siihen taisteluun me valmistaudumme, siinä taistelussa meillä on vankka liittolainen ja sen taistelun ratkaisusta riippuu ihmiskunnan tulevan kehityksen suunta.

Sisäisen tilanteen tekijät. Jokaisen maan puolustusjärjestelmän täytyy baseerautua tarkkaan ja selvään käsitykseen niistä sota-yhteenotoista, joihin asianomainen maa saattaa joutua. Näiden yhteenottojen luonne meidän täytyy arvioida kolmen momentin perusteella; ne ovat: 1) Sen yhteiskunnallinen luokkasisältö, 2) vihollisten lukumäärä ja voimakkuus, 3) yhteenotossa käytettävät ja käytäntöön otettavat teknilliset välineet." (Frunse).

Ensimäisen kohdan selvitys mikäli kysymys on valtiomme ja armeijamme luokkaluonteesta ei kaivanne selvittelyjä.

**) Ranskan pääministerin kirjeestä Englannin pääministerille 4/VI—25 ranskalaisten joukkojen Saksan läpi kuljetuskysymyksen yhteydessä.

Puolueemme XIII edustajakokouksen päätöslauselmassa sanotaan: "Nyt jo puolueen tulee todeta maan kaikkien perusluokkakerrostumien poliittisen aktiivisuuden kasvu". Ja edelleen toisessa kohdassa: "Edustajakokous tervehtii K.K:n alotteita täysin ajan vaatiman reformin toteuttamiseksi sotalaitoksessa ja sen voimistuttamista puoluetyöntekijöillä."

XIV edustajakokouksen päätöslauselma toteaa: "Massojen aktiivisuuden kasvu, rinnan kaikkien luokkakerrostumien ja ryhmitysten kanssa on taloudelliseen nousuun perustuen tullut tärkeäksi ensiluokkaiseksi faktaksi."

Esitimme ylläolevat lainaukset siksi, että tasavallassamme, jossa talonpoikaisto muodostaa väestön enemmistön, talonpoikaiston aktiivisuus on mitä tärkein kysymys jo senkin vuoksi, että armeijassamme on 81,6 pros. talonpoikia (vuoden 1922 kutsunta). Näin ollen tulevan sodan yhteiskunnallinen luokkasisältö saa sisäisen tilanteen tekijänä mitä tärkeimmän merkityksen. Puolueen edessä on armeijan rakennustyössä raskas ja vaikea työ, sillä "katsoen muutaman vuoden eteenpäin voi sanoa, pelkäämättä erehtyvänsä, että jos noudatamme oikeata leniniläistä talonpoikaislinjaa, niin me muodostamme tilanteen, jolloin sinä hetkenä kuin meitä vihollinen iskee, koko maaseutu aina viimeistä miestä myöten astuu lippujemme alle kuin yksi mies" (Sinovjev 26/I—25).

Vihollisen lukumäärällä ja voimakkuudella on vaikutusta sisäisen tilanteen tekijöihin siinä merkityksessä, että se määrää meille armeijamme suuruuden. Tämä taasen on yhtäältä riippuvainen meidän taloudellisista mahdollisuuksistamme ja toisaalta siitä periaatteesta, joka meitä ohjaa armeijan ylläpitokysymyksessä. Suorittamalla yhteenlaskun tulemme tulokseen että meidän puolustussysteemimme täytyy taata meille sellaiset muodot, jotka tekevät mahdolliseksi monimiljoonaisten talonpoikais- ja työläisjoukkojen sotilaallisen opetuksen mahdollisimman vähillä kustasnuksilla, mutta joka samalla takaa meille nopeasti koottavan ja täysin taistelukuntoisen armeijan.

Puolueemme VIII:nnen edustajakokouksen päätöslauselmassa sotilaskysymyksestä sanotaan: "— — — parhaimman armeijan saamme muodostamalla se työläisten ja työtätekevien talonpoikain ehdottoman sotilasopetuksen perustalle oloissa, jotka ovat läheisiä heidän jokapäiväiselle työlleen. Teollisuuden yleinen kohoaminen, maataloustyön tuottavaisuuden ja sen kollektiivisuuden kohottaminen antaa parhaimman perusteen armeijalle, komppanioille, pataljoonille, rykmenteille, brigaadeille, divisioille, jotka lankeavat yhteen verstaiden, työpajojen, tehtaiden, kylien, volostien, ujestien, läänien jne. kanssa." — — —

Mitä tulee viimeiseen seikkaan, käytettäviin ja käytäntöön otettaviin teknillisiin välineisiin, niin sen merkitys esittämiimme tekijöihin kohdstuu siihen, että maailman ja kansalaissodan opetukset osoittavat että maan tuotannollisten voimien täytyy olla itsenäiset ja kimmokkaat. Jos me sallisimme talouselämän koloniseerauksen, niin se merkitsisi sitä, että "suhteiden" katketessa meillä ei olisi tuotannollista pohjaa, joka sodankäynnissä on yksi voiton välttämättömistä ehdoista.

(Jatketaan)

Редакционная Коллегия: Юрий Сирола, Лаури Летонмяки, В. Оянен, К. М. Эвя, И. А. Кому.

Петрозаводск, 1926. Типография им. П. Ф. Анохина

Карлит № 4202 Тираж 1500 экз.

KOMMUNISTI

on kuukauslehti, jota julkaisee Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean Luoteisbyroon Suomalainen sektsija, Leningrad, ja Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen Karjalan Aluepuoluekomitea, Petroskoi. (Коммунист, ежемесячный журнал, издаваемый финской секцией Сев. Зап. Бюро Ц.К. В.К.П. (б) и Карельским Областным Комитетом В.К.П.(б).).

„Kommunistin“ tarkoituksena on valaista suomenkielisille työläisille ja talonpojille Sosialististen Neuvosto-Tasavaltain Liiton alueella, erikoisesti Karjalan Neuvostotasavallassa ja Inkerissä, sekä Suomessa ja Amerikassa Venäjän vallankumouksen sekä työväen ja talonpoikain kansainvälisen vallankumousliikkeen kysymyksiä.

„Kommunistin“ toimittajina ovat toverit Yrjö Sirola, K. M. Evä, Lauri Letonmäki J. A. Komu ja V. Ojanen. Lehdessä selostavat puoluetoimintaa NKP:n KK:n Luoteisbyroon Suomalaisen sektsijan ja NKP:n Karjalan Aluepuoluekomitean toimitsijat. Kommunistisen Internatsionaalen ja sen osastojen, mailman kommunistipuolueiden, toiminnasta kirjottavat niissä toimivat toverit. Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitean avulla seurataan Suomen asioita. Lehteen tulevat kirjottamaan toverit: O. V. Kuusinen, Edv. Gylling, Santeri Nuorteva, Kullervo Manner, A. Shottman, Leo Laukki, Otto Vilmi, Hanna Malm, A. Taimi, Eino Rahja, J. A. Komu, J. E. Järvisalo, T. Alavirta, A. Mantere, J. Kohonen, J. K. Lehtinen, Pekka Paasonen, Santeri Mäkelä, Jaakko Mäki, Kustaa Rovio, Toivo Antikainen, Ture Lehén, V. Forstén, Heino Rautio, T. Pottojev, A. Usenius, I. Lassy, F. Klemola y. m.

Lehden levittämisestä huolehtii Kustannusosuuskunta Kirja, osote: Издательство „Кирья“ Ленинград, Набережная Жореса, д. № 4. Se on myöskin lehden toimituksen osote. Toimitussihteeri on tov. K. M. Evä. Karjalassa edustaa toimitusta tov. Lauri Letonmäki, os. Каргосиздат, Петрозаводск, Пушкинская № 7.

TILAUSHINNAT:

		Ulkomailla:	
1/1 vuosikerta . . Rpl.	6:—	1/1 vuosikerta . .	4 dollaria.
1/2 „ . . „	3:—	1/2 „ . .	2 „
1 kuukausi . . „	—:50		

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu Rpl. 150:—, 1/2 sivua Rpl. 75:—, 1/4 sivua Rpl. 40:—

Toverit! Näyttäkää «Kommunistia» työläis- ja talonpoikaistovereillenne. Kerätkää tilaajia ja levittäkää yksityisnumeroita!

Työväenjärjestöjä, varsinkin puolueosastoja, kehotetaan kaikkialla asettamaan asiamiehiä ja „Kommunistin“ komiteoita kokoamaan tilaajia ja levittämään lehteä. Missä ei ole järjestöjä, voivat yksityiset toverit ilmoittautua asiamiehiksi.

KIRJA